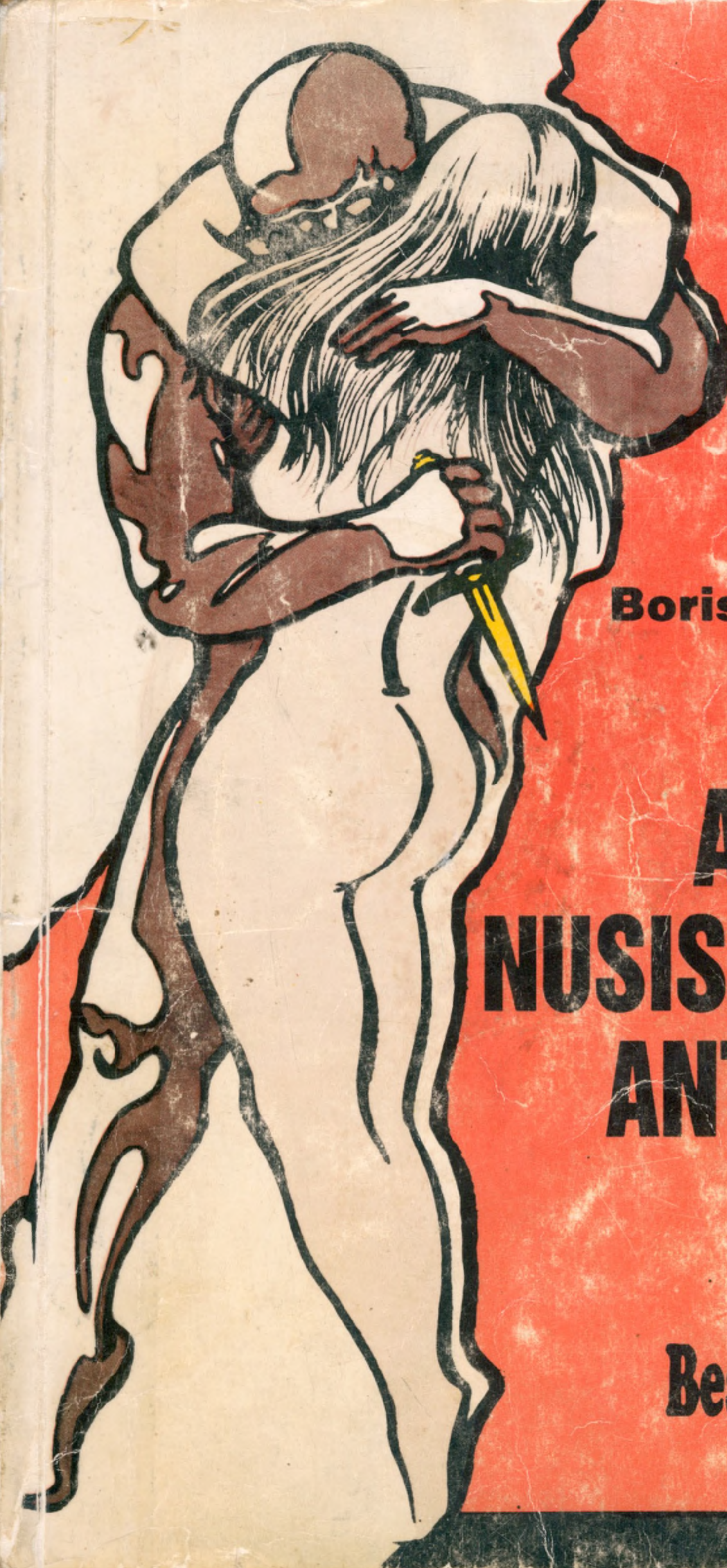

Borisas Vianas

AŠ ATEISIU NUSISPJAUTI ANT JŪSŲ KAPŲ

Bestseleris-24

Bestseleris-24

Iki to momento aš nesusimąsčiau, kokie sunkumai gali iškilti nužudant šias merginas. Dabar man kilo noras viską mesti ir ramiai pardavinėti knygas. Bet TAI reikėjo padaryti dėl mažylio ir dėl Tomo, taip pat ir dėl savęs. Aš pažinojau daug tipų, kurie, pakliuvę į tokią situaciją kaip aš, užmiršdavo savo kilmę ir stodavo į baltųjų pusę; pasitaikius progai jie netgi imdavo niekinti negrus. Tokius tipus aš su malonumu būčiau nužudęs; tačiau kol kas skubėti neverta. Pirmasis taikinys - panelė Eskvit.

BORISAS VIANAS

AŠ ATEISIU NUSISPJAUTI ANT JŪSŲ KAPŲ

Romanas

EUROPA
KAUNAS
1994

UDK 820(73)-3
Vi-05

Versta iš leidinio:
Я ПРИДУ ПЛЮНУТЬ
НА ВАШИ МОГИЛЫ...
Москва, 1993

"Bestselerių" serija
pradėta leisti 1993 m.

ISBN 9986-436-69-9

I

Baktone manęs niekas nepažinojo. Dėl to Klemas ir pasirinko šį miestą. Be to, jeigu aš apsigalvočiau ir dreifuočiau, mums neužtektų benzino tęsti kelionę toliau į šiaurę. Liko tik penki litrai. Kartu su mano doleriais ir Klemo laišku - tai buvo viskas, ką aš turėjau. Na, o apie tai, kas sudėta lagamine, neverta nė kalbėti. Tiesa, mašinos bagažinėje gulėjo mažytis pistoletas, pigus, tačiau pavojingas 6,35 kalibro žaisliukas; beje, jis dar buvo jo kišenėje, kai šerifas atėjo pas mus ir paliepė pasiimti kūną ir jį palaidoti... Reikia pasakyti, kad labiausiai aš pasiklioviau Klemo laišku. Man turėjo pasisekti; reikėjo, kad pasisektų. Aš žiūrėjau į savo rankas, laikančias vairą, į savo pirštus, į savo nagus. Iš tikrųjų, niekas neprikibs. Jokios rizikos. Galbūt man pavyks išsisukti...

Mano brolis Tomas susipažino su Klemu universitete. Klemas bendravo su juo kitaip, negu kiti studentai. Jis labai maloniai kalbėdavosi su juo, jie kartu lankydavosi baruose, važinėdavosi Klemo “Kadilaku”. Tik Klemo dėka pakentė Tomą. Kai jam teko išvažiuoti, kad pavaduotų tėvą, kuris vadovavo gamyklai, Tomas taip pat išvyko. Jis sugrįžo pas mus. Tomas jau buvo daug ko išmokęs ir be vargo gavo mokytojo darbą naujoje mokykloje. Na, o paskui - mažylio istorija, ir viskas nuėjo velniop. Aš galėjau apsimesti, kad nieko nežinau, tačiau mažylis - ne. Jam viskas atrodė kitaip. Merginos tėvas ir brolis nepaleido jo.

Dėl to Tomas ir parašė laišką Klemui. Aš nebegalėjau likti tame krašte, ir Tomas prašė Klemo surasti man kokią nors vietelę. Nelabai toli, kad jis galėtų retkarčiais aplankyti mane, bet ir ne taip arti, - juk reikėjo, kad niekas mūsų nepažinotų. Jis manė, kad dėl mano išvaizdos ir charakterio mes absoliučiai niekuo nerizikuojame. Galbūt jis buvo teisus, bet aš vis dėlto dažnai prisimindavau mažylį. Dabar aš tapau Baktono knygyno vedėju. Per tris dienas aš turėjau susisiekti su buvusiu

vedėju, kuris neseniai buvo paaukštintas pareigose, ir kaip reikiant perprasti šį darbą.

Buvo graži saulėta diena. Gatvė dabar vadinosi Perl Harborstrytas. Galbūt Klemas to nežinojo. Lentelėje tebebuvo užrašytas senasis pavadinimas. Ties 270-uoju numeriu aš pamačiau parduotuvę ir prie jos durų sustabdžiau savo mašiną. Vedėjas, sėdėdamas prie kasos aparato, rašė skaičius į rejestrą; tai buvo vidutinio amžiaus vyriškis. Atidarant duris pirmiausia man krito į akis jo šviesūs plaukai ir liūdnos mėlynos akys. Mes pasisveikinome.

- Sveiki, ko jūs pageidausite?

- Aš turiu jums laišką.

- A! Vadinasi, jus reikia supažindinti su darbu. Parodykite laišką.

Jis paėmė laišką, perskaitė jį, pavartė ir grąžino man.

- Tai visai nesudėtinga, - pasakė jis. - Štai sandėlis (jis mostelėjo ranka, parodydamas duris). Sąskaitos bus sutvarkytos šiandien vakare. Dėl pardavimo, reklamos ir viso kito geriausia kreiptis į firmos inspektorius, be to, būtina atsižvelgti į dokumentuose, kuriuos jūs gausite, esančius nurodymus.

- Tai - knygynų tinklas?

- Taip. Ir filialai.

- Beje, - pasiteiravau aš, - ką labiausiai graibsto pirkėjai?

- O! Romanus. Paklausą turi ir religinės knygos bei vadovėliai. Knygos vaikams ir rimta literatūra nelabai perkama. Aš niekada ir nesistengiau plėsti prekybą šia kryptimi.

- Vadinasi, religines knygas jūs laikote nerimtomis?

Jis apsilaižė lūpas.

- Netvirtinkite to, ko aš nesakiau.

Aš smagiai nusijuokiau.

- Geriau neimkite giliai į širdį. Aš apie tai taip pat stengiuosi nemąstyti.

- Beje, duosiu jums vieną patarimą. Žmonės to neturi žinoti, taigi kiekvieną sekmadienį nueikite į bažnyčią, priešingu atveju jie greitai jumis atsikratys.

- Ak! Gerai, - pasakiau aš. - Nueisiu pasiklausyti pastoriaus.

- Imkite, - pasakė jis ištiesdamas man lapą, - ir patikrinkite. Tai praėjusio mėnesio sąskaita. Viskas labai paprasta. Mes gauname knygas

iš pagrindinės firmos kontoros. Reikia tik užfiksuoti visą apyvartą, trijuose egzemplioriuose. Pinigų atvažiuoja pasiimti kas antrą savaitę. Atlyginimą gausite čekiu su nedideliais procentais.

- Duokite man tą dokumentą, - pasakiau.

Aš paėmiau popierių ir atsisėdau ant žemo prekystalio. Ant jo gulėjo krūva knygų, kurias iš lentynų tikriausiai ištraukė pirkėjai, - jis, matyt, nespėjo jų sudėlioti į vietas.

- Kuo galima užsiimti šiame krašte? - paklausiau jo po to.

- Niekuo, - atsakė jis. - Priešais, vaistinėje, lankosi mergelės, o pas Rikardą, už dviejų kvartalų nuo čia, burbonai.

Jo manieros buvo griežtos, tačiau tai manęs neerzino.

- Kiek laiko jūs čia gyvenate?

- Penkeri metai, - pasakė jis. - Reikia dar penkerius pratempti.

- O paskui?

- Jūs smalsus.

- Dėl to kaltas jūs pats. Kodėl man pasakėte - dar penkerius? Juk aš nesiteiravau jūsų.

Jo lūpų linija sušvelnėjo, o akys - susiaurėjo.

- Jūs teisus. Ką gi, dar penkeri metai - ir aš mesiu šį darbą.

- Ir kuo užsiimsite tada?

- Rašymu, - atsakė jis. - Rašysiu bestselerius. Vien tik bestselerius. Istorinius veikalus bei romanus, kuriuose negrai miegos su baltosiomis moterimis ir jų nelinčiuos už tai; romanus, kuriuose jaunos tyros mergaitės išsaugos savo nekaltybę šlykštybių pritvinkusiame pasaulyje.

Jis padrąsėjo:

- Bestselerius, štai ką! Ir dar - itin šokiruojančius ir originalius romanus. Šioje šalyje nesunku būti drąsiam, užtenka tik atvirai pasakyti tai, ką visi ir taip žino.

- Jums tikrai pavyks, - pasakiau aš.

- Be abejo, man tai pavyks. Šešis romanus aš jau esu parašęs.

- Ir nė karto nebandėte jų išleisti?

- Aš juk ne leidėjo draugas ar meilužė ir neturiu tiek pinigų, kad galėčiau juos panaudoti šiam reikalui.

- Ir kaip vis dėlto jūs ketinate išleisti knygas?

- Ogi štai kaip - po penkerių metų aš turėsiu pakankamai pinigų.

- Jums tikrai pasiseks, - dar kartą pasakiau aš pokalbio pabaigoje.

Kitas dvi dienas darbo buvo daug, nors iš tiesų knygyno reikalus tvarkyti visai nesudėtinga. Reikėjo sudaryti pageidaujamų knygų sąrašą, o paskui Hansenas - tokia buvo vedėjo pavardė - pateikė šiokių tokių žinių apie klientus, kurie nuolat užsukdavo pas jį pakalbėti apie knygas. Apie literatūrą jie išmanė tik tiek, kiek perskaitydavo čionykščiame laikraštyje, leidžiamame 60 tūkstančių egzempliorių tiražu. Kol kas aš tik klausiausi, kaip jie kalbasi su Hansenu, ir stengiausi įsiminti pirkėjų pavardes bei įsidėmėti jų veidus, kadangi knygyne, skirtingai negu kitose parduotuvėse, labai svarbu į lankytoją, kuris ką tik peržengė slenkstį, kreiptis vardu.

Jo dėka aš susiradau ir gyvenamąjį būstą. Hansenas žadėjo užleisti man savo dviejų kambarių butą, esantį kaip tik virš vaistinės, priešais knygyną. Jis davė man keletą dolerių trim dienoms, kurias aš turėjau praleisti viešbutyje, ir buvo toks malonus, kad pasiūlė man drauge pietauti, taigi jo dėka aš neįbridau į dar didesnes skolas. Tai buvo ekstravagantiškas tipas. Mane labai sudomino jo pasakojimas apie bestselerių kūrimą. Juk knygą parašyti ne taip paprasta, netgi ir turint krūvą pinigų. Galbūt jis talentingas. Aš labai norėjau, kad tai būtų tiesa.

Trečiąją dieną jis nusivedė mane pas Rikardą išgerti taurelę prieš pietus. Buvo dešimta valanda, o po pietų jis turėjo išvykti.

Tai buvo paskutiniai mūsų abiejų pietūs. Nuo šiol man vienam reikės bendrauti su klientais, liksiu vienas svetimame mieste. Būtinai reikėjo, kad aš tai ištverčiau. Man pasisekė, kad sutikau Hanseną. Teturint kelis dolerius man būtų reikėję parduoti šiokias tokias smulkmenas, o jo dėka to daryti neteko. Aš sėkmingai pradėjau naują gyvenimą.

Rikardo užeiga buvo paprasta, švari, bet nejauki vieta. Čia tvyrojo keptų svogūnų ir spirgų tvaikas. Kažkoks tipas prie baro susikaupęs skaitė laikraštį.

- Ko jūs pageidausite? - paklausė jis.

- Du "burbonus", - sukomandavo Hansenas, klausiamai pažiūrėjęs į mane.

Aš pritardamas linktelėjau.

Oficiantas padavė mums dideles stiklines viskio su ledu ir šiaudeliais.

- Aš visada jį taip geriu, - paaiškino Hansenas. - Bet jūs nebūtinai turite...

- Viskas gerai, - pasakiau aš.

Jeigu jūs niekada negėrėte šio gėrimo su ledu per šiaudelį, tai nežinote, koks jo poveikis. Tai ugnies lavina, lyg ant sparnų kelianti į dangų. Švelni, bet siaubinga ugnis.

- Puiku! - pritariau aš.

Mano žvilgsnis užkliudė mano paties atvaizdą veidrodyje. Atrodžiau apgirtęs. Kurį laiką aš visiškai negėriau. Hansenas nusijuokė.

- Nesirūpinkite, - pasakė jis. - Visa bėda, kad greitai prie jo pripranṭama. Vadinasi, - tęsė jis, - man teks pripratinti prie šio gėrimo artimiausios užeigos, į kurią aš užsuksiu išgerti ten, oficiantą...

- Gaila, kad jūs išvažiuojate, - pasakiau.

Jis nusijuokė.

- Jeigu aš pasilikčiau, tai jums vietos čia nebūtų!.. Ne, - tęsė jis, - geriau man išvykti. Na ir prakeikimas, dar penkeri metai!

Jis vienu mauku išgėrė stiklinę ir užsisakė antrą.

- Ak, ir jūs greitai pamėgsite šį gėrimą, - jis nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. - Jūs simpatiškas jaunuolis, kažkuo žavite aplinkinius, bet ne iš karto lengva pastebėti, kuo. Jūsų balso tembras labai malonus.

Aš nusišypsojau, nieko jam neatsakęs. Vis dėlto tai bjaurus tipas.

- Jūsų balsas labai sodrus. Gal jūs dainininkas?

- Taip, kartais dainuoju, bet tik savo malonumui.

Dabar aš nedainavau. Anksčiau - taip, iki mažylio istorijos. Aš dainavau, akompanuodamas sau gitara. Aš dainavau Hendžio bliuzus ir senas Nju Orleano melodijas bei kitas savo sukurtas dainas. Bet dabar aš nenorėjau groti gitara. Man reikėjo pinigų. Daug pinigų, kad paskui turėčiau visa kita.

- Turint tokį balsą, visos moterys bus jūsų, - pasakė Hansenas.

Aš truktelėjau pečiais.

- Jūsų tai nedomina?

Jis patapšnojo man per pečius.

- Jūs pasisukinėkite prie vaistinės. Ten jas visas ir sutiksite. Mieste yra jų klubas. Paauglių mergaičių klubas. Na, žinote, tokių, kurios mūvi raudonas puskojines ir dėvi dryžuotus megztinius bei rašo laiškus Frenkui Sinatrai. Vaistinė - tai savotiškas jų štabas. Tikriausiai jūs jau matėte jas? Ką aš čia kalbu, juk jūs visas dienas praleidote knygyne.

Aš taip pat užsisakiau dar vieną "burboną". Dabar kokteilis cirku-

liavo po visą mano kūną, rankas, kojas. Mums tik ir tetrūko paauglių mergaičių. Ir aš labai užsigeidžiau jų. Penkiolikmečių mažylių su aptemptais megztiniais; jos, kekšelės, gerai žino, ką daro, ir tai daro specialiai. Be to, ir tos jų puskojinės. Ryškiai geltonos arba ryškiai žalios, išlindusios iš po batelių žemomis pakulnėmis, ir puošnūs sijonai iki apvalių kelių; ir visada jos atsisėda ant žemės, sukryžiavusios kojas taip, kad matosi baltos kelnaitės. Taip, man iš tikrųjų patiko paauglės mergaitės.

- Jos visos lengvai pasiekiamos, - pasakė jis. - Ir jokios rizikos. Jos žino daug vietų, į kurias gali jus nusivesti.

- Nelaikykite manęs pašlemėku, - pasakiau.

- O ne! - tarė jis. - Aš norėjau pasakyti - nusivesti jas pašokti ir išgerti.

Jis nusišypsojo. Be jokios abejonės, aš atrodžiau susidomėjęs.

- Jos šaunuolės, - pasakė jis. - Ir į knygyną ateis, kad paspoksotų į jus.

- Ką jos veiks knygyne?

- Jos pirks aktorių nuotraukas ir, lyg tarp kitko, visas knygas apie psichoanalizę. Žodžiu, medicinos knygas. Jos visos studijuoja mediciną.

- Ką gi, - sumurmėjau aš. - Pažiūrėsim.

Matyt, šį kartą aš puikiai suvaidinau, kad esu abejingas, kadangi Hansenas nukreipė kalbą kita tema. Po to mes papietavome ir maždaug apie antrą valandą jis išvažiavo. Aš likau stovėti vienas prie užeigos.

Pagyvenęs čia porą savaičių, pajutau, kad pradėjau nuobodžiauti. Beveik visą laiką aš praleidau knygyne. Prekyba sekėsi gerai. Knygas labai pirko, reklama buvo ruošiama iš anksto. Kiekvieną savaitę kartu su knygų siunta firma atsiųsdavo iliustruotų plakatų arba prospektų, ku-

riuos reikėjo pakabinti vitrinoje, matomoje vietoje, ties populiaria knyga; žodžiu, taip, kad visi matytų. Man pakakdavo perskaityti komercinę anotaciją, peržvelgti keturis penkis knygos puslapius skirtingose vietose, kad maždaug suvokčiau jos turinį. Iš tiesų, to pakako, kad galėčiau kalbėti apie knygą su tais vargšeliais, kurie pakibdavo ant puikios reklamos meškerės. Puikiai iliustruoti viršeliai su autorių nuotraukomis ir trumpa biografine anotacija viliojo pirkėjus. Knygos labai brangios, ir reklama labai svarbus dalykas. Įsitikinau, kad žmonės visai nesistengia nusipirkti gerą knygą, jie nori turėti tokį leidinį, kurį jiems rekomendavo klubas, apie kurį daug kalbama, ir jiems nusispjaut į tai, ar ta knyga įdomi.

Kai kurioms knygoms buvo skirta itin daug reklaminės medžiagos - su jomis atkeliavusiuose popieriuose buvo rekomenduojama šiems leidiniams paskirti visą vitriną ir išplatinti jų reklamines brošiūras. Aš sudėdavau jas į krūvelę prie kasos ir įkišdavau po vieną į kiekvieną knygų paketą. Juk nė vienas žmogus neatsisakys brošiūros, išspausdintos ant blizgančio popieriaus, su keliomis citatomis viršelyje. Jas kaip tik ir reikia cituoti tiems šio miesto klientams, kurie apsilankydavo knygyne. Pagrindinė firmos kontora populiarino tokią reklamą visoms šiek tiek skandalingo pobūdžio knygoms, kurias išpirkdavo vos tik joms pasirodžius ant prekystalio.

Turiu prisipažinti, kad aš ne taip jau labai nuobodžiavau. Tačiau netrukus aš jau mechaniškai tvarkiau visus komercinius reikalus, ir tuomet atsirado laiko pagalvoti apie kitką. Todėl aš ėmiau nervintis. Viskas klostėsi pernelyg gerai.

Oras buvo bjaurus. Baigėsi vasara. Mieste pliaupė lietus. Apačioje, prie upės, po medžiais, buvo drėgna. Nuo atvykimo dienos aš nebuvau pasivaikščioti ir visiškai nepažinojau čionykštės vietovės. Dabar aš pajutau poreikį pakvėpuoti grynu oru. Tačiau man nedavė ramybės ir kitas poreikis, dėl kurio aš labai sunerimau. Man reikėjo moterų.

Tą vakarą nuleidęs žaliuzi penktą valandą, aš netęsiau darbo kaip visada knygyne prie sidabrinės lempos šviesos. Pasiėmiau skrybėlę ir, persimetęs striukę per petį, patraukiau tiesiai į vaistinę. Aš gyvenau kaip tik virš jos. Viduje buvo trys klientai. Penkiolikos metų vaikinukas ir dvi maždaug tokio pat amžiaus mergiotės. Jie nužvelgė mane įtartinais žvilgsniais ir vėl palinko prie savo stiklinių su pieno kokteiliais. Vien

tik nuo to gėrimo manęs vos neištiko priepuolis. Laimė, kad priešnuodžiai buvo mano striukės kišenėje.

Aš atsisėdau prie baro, per vieną kėdę nuo stambesnės mergiotės. Padavėja, neišvaizdi brunetė, vangiai pakėlė galvą žiūrėdama į mane.

- Ką jūs turite be pieno? - pasiteiravau aš.

- Citrinų sulčių! - pasiūlė ji. - Greipfrutų! Pomidorų sulčių! O gal kokakolos?

- Greipfrutų, - pasakiau aš. - Tik nepripilkite stiklinės iki kraštų.

Aš įkišau ranką į striukės kišenę ir atsukau savąją gertuvę.

- Alkoholio gerti čia negalima, - vangiai pasakė padavėja.

- Na, gerai. Tai mano vaistai, - nusijuokiau aš. - Nesijaudinkite dėl savo licenzijos.

Aš padaviau jai dolerį. Šiandien ryte aš gavau čekį. Devyniasdešimt dolerių už savaitę.

Klemas pažinojo žmones. Ji davė man grąžos, ir aš palikau jai gausių arbatpinigių.

Greipfrutų sultys su "burbonu" - tai vis geriau, negu nieko. Man pasidarė lengviau. Aš išsikapstysiu. Aš turiu išsikapstyti. Jaunuoliai žiūrėjo į mane. Šiems snargliams dvidešimt šešerių metų tipas - jau senis. Aš išsišiepiau baltaplaukei mažylei, vilkinčiai mėlynos ir baltos spalvų megztinį be apykaklės, su iki alkūnių užraitytomis rankovėmis, mūvinčią baltas puskojines ir avinčią batelius storais kaučiukiniais padais. Ji buvo patraukli, puikių formų. Kauburėliai ties krūtine pūpsojo kaip sunokusios slyvos. Ji buvo be liemenėlės, ir pro vilnonį megztinį išryškėjo speneliai. Mergiotė taip pat man nusišypsojo.

- Ką gi, karšta, ar ne? - pasiteiravau jos.

- Beprotiškai, - pasakė ji pasimuisčiusi.

Po jos pažastimis aš išvydau ką tik atsiradusias prakaito dėmes. Tai mane savotiškai jaudino. Aš pakilau ir įmečiau penkis centus į netoliese stovintį grojimo automatą.

- Ar užteks drąsos pašokti? - paklausiau aš artindamasis prie jos.

- Ak, jūs mane tiesiog apstulbinote! - pasakė ji.

Mergiotė taip stipriai prisiglaudė prie manęs, kad man užgniaužė kvapą. Nuo jos dvelkė paauglystės kvapas. Ji buvo liekna, ir aš lengvai pasiekiau jos dešinįjį petį ir dešiniąją ranką. Paskui aš vėl pakėliau ranką ir pirštais perbraukiau jai per krūtinę. Kita pora žiūrėjo į mus ir taip

pat pradėjo šokti. Dainos Šor daina "Nuryk skraidančią musę" buvo nusibodusi. Ji be žodžių niūniavo. Padavėja atitraukė nosį nuo žurnalo, bet pamačiusi, kad mes šokame, vėl įniko skaityti.

Mažylė po megztiniu buvo nuoga. Tai iš karto pajutau. Gerai, kad pačiu laiku baigėsi plokštelė; jeigu tai būtų užtrukę dar keletą minučių, aš būčiau neištvėręs. Ji atsitraukė nuo manęs, sugrįžo į savo vietą ir pažvelgusi pasakė:

- Jūs, nors ir suaugęs, neblogai šokate...

- Mane išmokė viena mergaitė, - pasakiau aš.

- Tai iš karto matyti, - su pašaipėle rėžė ji. - Jūsų pigiai nepaimsi.

- Jūs, be abejo, turite omenyje džiazą, bet aš galiu jus pamokyti kitų dalykėlių.

Ji primerkė akis.

- Dalykėlių, kuriuos moka suaugusieji?

- Tai priklauso nuo to, ar jūs turite tam gabumų.

- Aš suprantu, kurlink jūs sukate... - pasakė ji.

- Jūs, be abejo, nežinote, apie ką aš kalbu. Ar turi kas nors gitarą?

- Jūs grojate gitara? - paklausė vaikinas. Jis atrodė tarsi būtų ką tik prabudęs.

- Taip, šiek tiek groju gitara, - pasakiau.

- Vadinasi, jūs ir dainuojate, - prabilo kita mergiotė.

- Šiek tiek dainuoju...

- Jo balsas kaip Kebo Keloilio, - pašaipiai tarė pirmoji.

Ją dirgino tai, kad kiti kalba su manimi. Aš pajutau, kad ji pakibo ant mano meškerės.

- Jeigu nuvesite mane ten, kur yra gitara, - pasakiau žiūrėdamas į ją, - tai parodysiu jums, ką moku. Aš, žinoma, neprilygstu Hendžiui, bet neblogai moku groti bliuzus.

Mergiotė atlaikė mano žvilgsnį.

- Gerai, - pasakė ji, - mes nuvažiuosime pas Bi Dži.

- Jis turi gitarą?

- Ji turi gitarą, pas Beti Džeinę.

- Tai galėjo būti Baruchas Džiunioras, - pašiepiau aš.

- Taigi, - pasakė ji. - Juk jis gyvena čia. Eime.

- Mes ten vykstame tuoj pat? - paklausė jaunuolis.

- Kodėl gi ne? - pasakiau aš. - Ji nori, kad jai kas nors nušluostytų nosį.

- Gerai, - tarė jaunuolis. - Mane vadina Diku. O ją - Džike.

Jis parodė į mergiotę, su kuria aš šokau.

- O aš, - pasakė kita, - esu Džudė.

- Aš - Li Andersonas, - prisistačiau. - Dirbu knygyne priešais.

- Mes žinome, - prabilo Džikė. - Jau dvi savaitės mums tai žinoma.

- Jums tai labai įdomu?

- Be abejo, - atsakė Džudė. - Mūsų apylinkėse trūksta vyrų.

Mes išėjome keturiese, nors Dikas ir protestavo. Visi atrodė labai susijaudinę. Aš dar turėjau daug "burbono". To kiekio būtų užtekę juos dar labiau įaudrinti, jeigu tik prireiktų.

- Einu paskui jus, - pasakiau aš, kai atsidūrėme gatvėje.

Diko kabrioletas, seno modelio "Kraisleris", stovėjo prie durų. Jis pasodino mergiotes ant priekinių sėdynių, o aš įsitaisiau gale.

- Kuo jūs, jaunuoliai, apskritai užsiimate? - paklausiau aš.

Mašina staiga pajudėjo iš vietos, ir Džikė atsiklaupė ant sėdynės atsisukdama į mane, kad galėtų atsakyti.

- Mes dirbame, - pasakė ji.

- O mokslai? - pridūriau aš.

- Na taip, ir dar kai kas...

- Jeigu jūs persėstumėte čia, - pasakiau aš, truputį dėl vėjo forsuodamas balsą, - kalbėti būtų daug patogiau.

- To betrūko, - sumurmėjo ji.

Ji vėl primerkė vokus. Galbūt šį triuką ji išmoko iš kokio nors filmo.

- Ką gi, jūs nenorite susikompromituoti?

- Tiek to, - pasakė ji.

Aš apkabinau ją per pečius ir pakėliau per mus skiriantį sėdynės atlošą.

- Ei, jūs! - pasakė Džudė atsisukusi. - Jūsų kalbos maniera gan keista.

Tuo metu Džikę pasodinau iš kairės pusės ir stengiausi apkabinti ją už patogiausios vietos. Tai pavyko gan puikiai. Matyt, ji supranta juokelius. Ji įsitaisė ant odinės sėdynės ir aš apkabinau jos kaklą.

- O dabar - prašau tylos, - pasakiau aš. - Jeigu neklausysite, gausite per užpakaliukus.

- Kas šiame jūsų buteliuke? - paklausė ji. Striukė gulėjo man ant

kelių. Ji įkišo ranką po ja, ir nežinau, ar ji tai padarė tyčia, bet pataikė ji velniškai taikliai.

- Nejudėkite, - pasakiau nustumdamas jos ranką. - Aš patarnausiu jums.

Aš atsukau nikeliuotą kamštį ir padaviau jai gertuvę. Ji nugėrė didelį gurkšnį.

- Tik ne iki dugno! - užgiedojo Dikas.

Jis stebėjo mus per veidrodį.

- Perduokite man, Li, senas krokodile...

- Nesijaudinkite, aš turiu dar vieną.

Viena ranka jis laikė vairą, o kitą ištiesęs į mus gaudė orą.

- Ei, nejuokauk! - patarė Džudė. - Žiūrėk, kad neįvažiuotum į krūmus!..

- Jūs - šios gaujos šaltasis protas, - mečiau jai frazę. - Ar jūs niekada neprarandate šaltakraujiškumo?

- Niekada! - pasakė ji.

Ji žaibiškai čiupo buteliuką tuo metu, kai Dikas norėjo man jį grąžinti. Kai ji padavė gertuvę man, ši jau buvo tuščia.

- Na kaip, - pritariamai pasakiau aš, - reikalai eina geryn?

- O!.. Visiškai neblogai... - atsakė ji.

Aš pamačiau jos akyse ašaras, bet ji puikiai laikėsi. Jos balsas buvo šiek tiek prislopintas.

- O man, - pasakė Džikė, - nieko neliko...

- Važiuojam nusipirkti dar, - pasiūliau aš. - Paimkim gitarą, o po to sugrįžkim pas Rikardą.

- Jums sekasi, - tarė vaikigalis. - Na, o mums niekas nenori parduoti.

- Štai ką reiškia atrodyti labai jaunam, - pasakiau aš šaipydamasis iš jų.

- Na, ne tokie jau mes ir jauni, - sulemeno Džikė.

Ir ji pradėjo plepėti taip intensyviai, kad man nebeliko nieko kito, kaip sunerti pirštus ir galvoti apie kitką.

Senas laužas netikėtai sustojo, ir mano ranka grubiai nusviro ties mergiotės krūtine.

- Aš greitai sugrįšiu, - pareiškė Dikas.

Jis išlipo ir nubėgo į namą. Tai buvo tipiškas šio kvartalo namas.

Visa eilė tokių pat statinių rikiavosi šiame žaliame žemės lopinėlyje. Netrukus Dikas vėl pasirodė ant paradinių namo durų slenksčio. Rankose jis laikė gitarą lakuotame dėkle. Jis užtrenkė paskui save duris ir trimis šuoliukais prisiartino prie mašinos.

- Bi Dži nėra namuose, - paaiškino jis. - Ką darysime?

- Mes grąžinsime jai gitarą, - pasakiau aš. - Sėskit. Važiuokime pro Rikardą, kad galėčiau pripildyti šį daiktelį...

- Jūsų reputacija bus nuostabi, - pasakė Džudė.

- Ak, visi iš karto supras, kad jūs mane įtraukėte į savo nešvankias orgijas, - patikinau aš.

Atgal mes sugrįžome tuo pačiu keliu, bet man trukdė gitara. Aš pasakiau vaikinui, kad jis sustotų ne prie pat baro, ir išlipau prisipildyti gertuvę. Nupirkau dar vieną tokią pat ir sugrįžau į kompaniją. Dikas ir Džudė, atsiklaupę ant priekinės sėdynės, karštai kažką svarstė su blondine.

- Kaip jūs manote, Li, - paklausė vaikinas, - gal išsimaudytume?

- Sutinku, - tariau aš, - tik ar jūs paskolinsite man maudymosi kostiumą? Aš nieko nepasiėmiau...

- Taip, mes viskuo pasirūpinsime!.. - pasakė jis.

Jis vėl įjungė variklį, ir mes išvykome iš miesto. Labai greitai jis pasuko į šalutinį kelią, kuris buvo toks siauras, kad "Kraisleris" juo vos galėjo važiuoti. Vairuoti buvo sunku. Apskritai mašina judėjo tiesiog nevaldoma.

- Mes žinome stulbinančią vietelę maudymuisi, - užtikrino jis. - Ten niekada nebūna žmonių! O koks vanduo!..

- Ir joje veisiasi upėtakiai?

- Taip. Purus ir baltas smėlis. Niekas ten neužklysta. Tik mes važiuojame tuo keliu.

- Taip, tai labai akivaizdu, - pasakiau aš stengdamasis prilaikyti žandikaulius, nes atrodė, kad jie tuoj išnirs. - Jums reikėtų savo karietą pakeisti į traktorių.

- Tai tik nuotykių pradžia, - paaiškino jis. - Nėra reikalo kitiems kaišioti bjaurius savo snukius į šias vietas.

Jis paspaudė pedalą, ir aš atsidaviau Aukščiausiojo valiai. Kelias staiga darė vingį, ir, nuvažiavę dar pusę šimto metrų, mes sustojome. Aplinkui buvo brūzgynai. "Kraisleris" sustojo prie didelio klevo, ir Di-

kas su Džude iššoko iš mašinos. Dikas paėmė gitarą ir nuėjo pirmas. Aš klusniai nusekiau paskui jį. Tarp šakų buvo išmindžiotas takelis, ir staiga prieš mūsų akis pasirodė upė, gaivinanti ir skaidri, kaip stiklinė džino. Saulė leidosi, bet dar buvo labai karšta. Šešėlio pusėje upės vanduo raibuliavo nuo vėjelio, o kitoje, saulėtoje pusėje švelniai paviršių glostė blėstantys spinduliai. Tanki žolė, sausa ir dulkėta, augo prie pat vandens.

- Puiki vietelė, - pasakiau aš pritardamas. - Ar jūs patys ją suradote?

- Ne tokie mes ir kvailiai, - tarė Džikė mesdama į mane stambų sausos žemės grumstą.

- Jeigu būsite nepaklusnūs vaikai, - pagrasiau aš, - negausite daugiau skanumynų.

Aš paplojau per kišenę norėdamas patvirtinti savo žodžius.

- Na, nepykite, senas bliuzų dainininke, - pasakė ji. - Geriau parodykite, ką jūs mokate daryti.

- O kur maudymosi kostiumas? - paklausiau aš Diko.

- Nesirūpinkite, - pasakė jis. - Čia juk nėra žmonių.

Aš apsidairiau. Džudė jau movėsi savo megztinį. Po juo, sakyčiau, buvo ne per daugiausia apatinių rūbų. Sijonas slydo jos kojomis, ir vieną momentą ore suplevėsavo jos kojinės bei bateliai. Matyt, aš atrodžiau gana kvailai, kadangi ji atvirai pasišaipė iš manęs, ir aš net suglumau. Dikas ir Džikė tokiais pačiais kostiumais nudribo ant žolės šalia jos. Juokingiausiai atrodžiau aš, sutrikęs ir pasimetęs. Aš pastebėjau, kad jaunuolis buvo liesas, jo šonkaulius dengė oda, įdegusi saulėje.

- Puiku, - prabilau aš, - kam tos ceremonijos.

Aš tyčia neskubėjau. Gerai žinojau, ko esu vertas nuogas, ir garantuoju jums, kad jie turėjo pakankamai laiko įvertinti tai, kol aš nusirengiau. Aš pasiraiviau taip, kad net kaulai subraškėjo, ir atsisėdau prie jų. Dar ne visai buvau nusiraminęs po trumpo glėbesčiavimosi su Džike, bet ir nesistengiau tai nuslėpti. Manau, kad jie tikėjosi, jog aš dreifuosiu.

Aš čiupau gitarą. Tai buvo puikus "Edifono" firmos gaminys. Nelabai patogu buvo groti sėdint ant žemės, ir aš pasakiau Dikui:

- Ar jūs neprieštarausite, jeigu iš mašinos pasiimsiu pagalvėlę?

- Aš einu kartu su jumis, - tarė Džikė.

Ir ji kaip ungurys nusliuogė tarp šakų.

Keistai atrodė šios paauglės kūnas su subrendusios moters galva tarp šešėlių pilnų krūmų. Aš padėjau gitarą ir nusekiau paskui ją. Ji aplenkė mane ir man priartėjus prie mašinos jau grįžo su sunkia odine pagalvėle.

- Duokite ją man! - tariau aš.

- Tarzane, palikite mane ramybėje, - sušuko ji.

Aš nepaklusau jai ir kaip laukinis griebiau ją už nugaros. Ji išmetė iš rankų pagalvėlę ir leidosi apkabinama. Aš galėjau ją ir patvarkyti. Ji, matyt, tai suvokė ir iš visų jėgų pradėjo priešintis. Aš nusijuokiau. Man tai patiko. Toje vietoje žolė buvo aukšta ir švelni, lyg pripučiamas čiužinys. Džikė tarsi nuslydo ant žemės ir aš kritau paskui ją. Mes daužėmės kaip laukiniai. Ji buvo įdegusi net iki spenelių, ir nesimatė jokių liemenėlės žymių, kurios labai gadina jaunos mergaitės kūną. Ji buvo švelni kaip abrikosas, nuoga kaip kūdikis, bet kai užguliau ją, supratau, jog apie tuos dalykus ji žino daug daugiau, negu maža mergaitė. Pirštais jutau jos liemens išlinkimą, o žemiau - stangrų kaip arbūzas užpakaliuką. Mūsų imtynės truko apie dešimt minučių. Ji apsimetė, kad snaudžia, ir tą momentą, kai aš norėjau su ja suartėti, ji atstūmė mane kaip gniužulą ir nubėgo prie upės. Aš čiupau pagalvėlę ir nubėgau paskui ją. Prie kranto ji įsibėgėjo ir nėrė į vandenį nesukeldama bangų.

- Jūs maudotės?

Tai buvo Džudės balsas. Ji gulėdama kramtė ievos šakelę, užsidengusi galvą rankomis. Dikas, išsidrėbęs šalia jos, glostė jos užpakaliuką. Viena gertuvė mėtėsi apversta ant žemės. Ji pajuto mano žvilgsnį.

- Taip... ji tuščia! - nusijuokė mergiotė. - Mes jums palikome kitą...

Džikė taškėsi kitoje pusėje. Aš pasirausiau striukės kišenėje, suradau pilną butelį, paskui panėriau į šiltą vandenį. Aš buvau puikios formos. Sprintavau kaip beprotis ir pavijau ją upės viduryje. Čia gylis siekė apie du metrus ir upės tėkmės beveik nesijautė.

- Ar jūsų nekankina troškulys? - paklausiau jos viena ranka laikydamasis ant vandens.

- Ir dar kaip! - atsiliepė ji. - Jūsų rodeo nugalėtojo užmačios yra varginančios!

- Plaukite čia, - pasakiau aš. - Atsigulkite ant nugaros.

Ji apsivertė ant nugaros, o aš užsliuogiau ant jos, viena ranka apka-

bindamas per liemenį. Kita ranka padaviau jai gertuvę. Džikė čiupo ją, o mano ranka tuo metu nuslydo žemyn, jos šlaunimis. Aš švelniai praskėčiau jos kojas ir paėmiau ją vandenyje. Ji atsidavė aistringai. Mes laikėmės ant vandens beveik stovėdami, tik šiek tiek pajudėdami, kad nenuplauktumėm gilyn.

Taip slinko dienos iki pat rugsėjo. Jų kompaniją sudarė dar penki šeši paaugliai, mergaitės ir vaikinai: Bi Dži - gitaros savininkė, nelabai daili mergina, nuo kurios sklido nuostabus kvapas, Siuzė Jen, dar viena blondinė, bet ne tokia putli kaip Džikė, ir šatenė, visiškai beveidė, kuri visą dieną šokdavo. Vaikinai buvo tokie neišmanėliai, kad juos galėjau kvailinti kiek tik panorėjau. Aš daugiau nesusitikinėjau su jais mieste. Greit toje vietovėje būčiau tapęs žlugusiu žmogumi. Mūsų pasimatymo vieta buvo prie upės, ir jie saugojo paslaptį, kadangi jiems aš buvau neišsenkantis "burbono" ir džino šaltinis.

Aš pergulėjau su visomis merginomis. Tai buvo taip paprasta, kad man kėlė šleikštulį. Jos atsiduodavo taip lengvai, lyg valytųsi dantis - grynai higieniniais sumetimais. Jos priminė beždžionių bandą: gaivališkai šėlo, triukšmavo kiek leido jėgos, iki persisotinimo tenkino geidulius. Man tai patiko.

Aš dažnai grojau gitara; beje, vien to pakako, kad nušluostyčiau jiems visiems nosis. Jie mokė mane lėtų ir greitų šokių pagal džiazo muziką; man nereikėjo ypatingai įsitempti, kad išmokčiau tai daryti geriau, negu jie. Ir jie nebuvo dėl to kalti. Deja, aš vėl ėmiau dažnai galvoti apie mažylį, mane kamavo nemiga. Aš du kartus susitikau su Tomu. Jam pavyko išsilaikyti. Tą istoriją visi užmiršo ir paliko Tomą ramybėje. O mane jie ir anksčiau retai matė. Tėvas Jenas Moranas išsiuntė savo dukrą į grafystės universitetą. Tomas pasiteiravo manęs, kaip man sekasi. Atsakiau, kad mano sąskaita banke išaugo iki šimto dvidešimties do-

lerių. Aš taupiau pinigus, bet alkoholio neatsisakydavau, prekiauti knygomis sekėsi puikiai. Tikėjausi, kad rudenį prekyba dar labiau pagerės. Tomas prašė manęs neužmiršti religinių pareigų. Aš šiems dalykams buvau abejingas, o Tomas buvo giliai tikintis. Aš, kaip ir Hansenas, lankiau sekmadienines pamaldas, tačiau, manau, kad sunku blaiviai mąstyti ir tikėti Dievu, o man šiuo atveju reikėjo būti budriam.

Išėję iš šventovės, mes susitikdavome prie upės ir pasikeisdavome merginomis be jokio varžymosi, kaip tai daroma beždžionių bandoje veisimosi laikotarpiu. Mes iš tikrųjų elgėmės kaip laukiniai žvėrys. Vasara praėjo nepastebimai ir prasidėjo lietūs.

Aš vis dažniau lankiausi pas Rikardą. Retkarčiais užsukdavau į vaistinę pasišnekučiuoti su kaimynais; iš tiesų, aš jau kalbėjau jų žargonu daug geriau, negu jie patys, mat pasižymėjau puikiais šios srities sugebėjimais. Po vasaros atostogų į Baktoną sugrįžo daugybė tokių tipų, kurie gyveno gana ištaigingai; vasarą jie smagiai leido laiką Floridoje, Santa Monikoje ar dar kur nors... Visi jie buvo įdegę, bet ne daugiau už mus, praleidusius vasarą prie upės. Knygynas pasidarė pagrindinė jų susitikimo vieta.

Jie manęs dar nepažinojo, bet aš turėjau daug laiko ir neskubėjau.

IV

Paskui sugrįžo ir Deksteris. Apie jį sužinojau tokių dalykų, kad man net ausys ištino. Deksteris gyveno prabangiame name geriausiame miesto kvartale. Jo tėvai liko Niujorke, o jis visus metus praleisdavo Baktone, kadangi jo plaučiai buvo silpni. Jie kilę iš šio miesto, o čia galima sėkmingai mokytis, kaip ir bet kuriame kitame mieste. Aš jau buvau matęs ir Deksterio mašiną, ir jo golfo klubą, ir radijo aparatūrą, ir jo barą bei slėptuvę, tarsi būčiau gyvenęs su juo visą amžių: pamatęs jį, nenusivyliau. Iš tikrųjų tai buvo menkysta, toks jis ir turėjo būti: liesas tamsiaplaukis tipas, šiek tiek panašus į indėną, juodų apgaulingų akių,

pasišiaušusių plaukų ir su maža burna bei didele kreiva nosimi. Jo rankos buvo siaubingos - dvi plaštakos su plokščiais nagais, kurių plotis buvo didesnis negu ilgis.

Aplink Deksterį visi sukosi kaip šunys aplink gerą kąsnį. Aš, kaip alkoholio tiekėjas, praradau savo populiarumą, tačiau man liko gitara, ir aš išmokiau juos groti "čečiotką", apie kurią jie nieko nenutuokė. Laiko turėjau daug. Man reikėjo geresnio grobio, ir aš tikėjau, kad Deksterio aplinkoje rasiu tai, ko ieškojau nuo to laiko, kai man naktimis ėmė sapnuotis mažylis. Manau, jog aš nepatikau Deksteriui. Tikriausiai jis neapkentė manęs dėl to, kad aš buvau stipresnis ir aukštesnis bei grojau gitara, bet tai savotiškai traukė jį prie manęs. Aš turėjau viską, ko trūko jam. O jis turėjo daug pinigų. Taigi mes buvome sukurti vienas kitam. Jis iš pradžių suprato, kad aš daug ką galiu, tačiau neįtarė, ko aš noriu. Iki to jam dar buvo toli. Ir kaip jis galėjo tai suprasti, jeigu ir kiti net neužuodė? Mano nuomone, jis tikėjosi, kad aš padėsiu jam surengti keletą nedidelių orgijų. Šia prasme jis neapsiriko.

Dabar į miestą sugrįžo visi jo gyventojai; aš pardavinėjau tiksliųjų mokslų - geologijos, fizikos ir kitų panašių dalykų vadovėlius. Atsirado daugybė klientų. Merginos buvo baisios. Būdamos keturiolikos metų, jos jau žinojo, kaip suvilioti vyrą, tačiau reikia didelių pastangų, kad tuo metu, kai parduodi knygą, kiltų noras... Ir vis dėlto aš pačiupinėdavau jų raumenis, kad galėčiau įsitikinti vasaros treniruočių rezultatais, o paskui po truputį aš pasiekdavau šlaunis. Jos peržengdavo padorumo ribas. Vis dėlto aš turėjau keletą rimtų klientų ir norėjau išsaugoti nepriekaištingą reputaciją. Bet kuriuo paros metu mažylės kaip ožkelės buvo aistringos ir karštos. Manau, kad dėstytojo darbas universitete - ne juokai, jeigu net knygų pardavėjui sunku išsisukti. Kai prasidėjo paskaitos, pasidarė šiek tiek ramiau. Jos pasirodydavo tik po pietų. Baisiausia buvo tai, kad aš patikau ir vaikinams. Tai buvo neaiškios lyties būtybės. Tik kai kurie buvo subrendę kaip vyrai, o visi kiti, kaip ir mergaitės, meilikavo man. Labai krito į akis ir kitas jų įprotis - šokant trypčioti vietoje. Neprisimenu tokio atvejo, kad, susirinkę penktą valandą, jie nerimuotų kokio nors motyvo ir nešoktų jo taktu; tai sklido iš pačių jų sielų gelmių.

Aš daugiau nesijaudinau dėl savo išvaizdos. Manau, kad manęs niekas neįtarė. Tiesa, Deksteris išgąsdino mane paskutiniojo maudymo-

si metu. Aš kvailiojau nuogas su viena mergiote mėtydamas ją ore, sūpuodamas rankose kaip kūdikį. Jis stebėjo mus gulėdamas netoli ant pilvo. Šlykštus reginys - liguistas tipas su randais ant nugaros nuo punkcijų, mat jis du kartus sirgo pleuritu. Deksteris pažiūrėjo į mane iš padilbų, o paskui pasakė:

- Jūs, Li, sudėtas ne taip kaip visi. Jūsų pečiai nuožulnūs, kaip negro boksininko.

Aš pasitraukiau nuo mergiotės, atsistojau ant rankų, o paskui pradėjau šokti aplink jį, niūniuodamas savo kūrybos melodiją, ir visi ėmė juoktis. Deksteris nesijuokė. Jis toliau tebežiūrėjo į mane.

Vakare aš apžiūrėjau save veidrodyje prie prausyklos, ir dabar atėjo metas juoktis man. Šviesūs plaukai, švelniai rausva balta oda - juk nė vienas iš jų man neprilygo. Aš jiems dar parodysiu. Deksteris taip pasakė iš pavydo. Iš tiesų mano pečiai buvo nuožulnūs. Tačiau kas čia blogo? Retai aš miegojau taip gerai, kaip tą naktį.

Po dviejų dienų, savaitgalį, jie rengė pobūvį pas Deksterį. Reikėjo ateiti apsivilkus vakarinį kostiumą. Taigi aš išsinuomojau smokingą, ir pardavėjas greitai pritaikė jį prie mano figūros; tipas, kuris vilkėjo smokingą prieš mane, matyt, buvo maždaug tokio pat ūgio, kaip ir aš.

Tą naktį aš vėl galvojau apie mažylį.

Kai aš įžengiau į Deksterio namus, iškart supratau, kodėl reikėjo vilkėti vakarinį kostiumą: mat mūsų grupę papildė įtakingi “padorūs” tipai. Juos iš karto atpažinau - tai buvo daktaras, pastorius ir kiti panašaus rango žmonės. Tamui negrui beimant iš manęs kepurę, aš pastebėjau dar du tipus. Aš iš karto suvokiau, kad šis pokylis surengtas jo gimtadienio proga. Deksteris tuoj pat čiupo mane už parankės ir pristatė tėvams. Motina buvo panaši į jį: maža tamsiaplaukė moteris bjauriomis akimis, o tėvas - tokio tipo vyras, kurį norisi uždusinti jo paties pagalve;

jis labai aiškiai parodė, kad manęs tarsi nepastebi. Bi Dži, Džudė, Džikė ir kiti svečiai bei viešnios apsivilkę vakariniais rūbais atrodė labai šauniai. Aš nesilioviau galvojęs apie mūsų nuošaliąją vietelę, matydamas, kaip jos manieringai geria kokteilį ir sutinka šokti su labai rimtais akiniuotais tipais. Retkarčiais mes mirkteldavome vienas kitam, kad neprarastume kontakto. Buvo iki šlykštumo nuobodu.

Gėrimų užteko. Reikia pasakyti, kad Deksteris mokėjo priimti draugus. Aš pats prisistačiau kelioms mergiotėms, norėdamas pašokti rumbą, o paskui gėriau, kadangi kitokį užsiėmimą surasti buvo ne taip lengva. Šokdamas puikų bliuzą su Džude, šiek tiek atsigavau: šią mergiotę aš retai dulkinau. Tačiau buvo panašu į tai, kad ji manęs vengė, o ir aš geidžiau jos nė kiek ne daugiau, kaip bet kurios kitos, bet tą vakarą maniau, kad nepajėgsiu atsispirti prieš jos šlaunis. Dieve gailestingasis, kokia kaitra! Ji norėjo priversti mane pakilti į Deksterio kambarį, tačiau aš abejojau: juk gali kas nors sutrukdyti, taigi nusitempiau ją išgerti - tarsi kompensuodamas tai, o paskui, kažkas trenkė man per smegenis, kai aš pamačiau grupelę žmonių, įeinančių į svetainę.

Tai buvo trys moterys - dvi jaunos, o trečioji maždaug keturiasdešimties - ir vienas vyriškis. Apie pastaruosius du kalbėti neverta, tačiau tos dvi - nuostabios; dėl jų mažylis apsiverstų savo karste iš džiaugsmo. Aš taip spaudžiau Džudės alkūnę, jog, ji, matyt, pagalvojo, kad jos geidžiu, ir atsisuko į mane. Jas visas aš būčiau nusitempęs į lovą, kad tik galėčiau žiūrėti į šias abi. Aš pasitraukiau nuo Džudės paglostydamas jai sėdynę taip, kad niekas nepastebėtų, tarsi paprasčiausiai nuleisdamas ranką.

- Džude, kas tos dvi lėlytės?

- Ar jus tai sudomino, senas katalogų pardavėjau?

- Pasakykite, iš kur Deksteris iškapstė tokias gražuoles?

- Ar žinote, kad jos iš padorios visuomenės. Tai ne paauglės mergiotės iš paplūdimio. Su jomis nepasimaudysite!..

- Velniškai gaila! Atvirai pasakius, manau, kad verta prisivilioti ir trečiąją.

- Nesusižavėkite taip, seni! Jos ne vietinės.

- Iš kurgi jos?

- Iš Priksvilio. Tai šimtas mylių nuo čia. Senos Deksterio tėvo draugės.

- Abi?

- O kaipgi! Jūs, mielasis Džo Lujisai, elgiatės kaip idiotas. Tai dvi seserys, motina ir tėvas. Lu Eskvit ir Džina Eskvit; Džina - tai toji blondinė. Vyriausioji. Lu penkeriais metais jaunesnė už ją.

- Vadinasi, jai šešiolika? - pasvarsčiau aš.

- Penkiolika. Li Andersonai, jūs norite pasitraukti iš kompanijos ir pulti tėtušiui Eskvitui ant kaklo?

- Na ir kvailė jūs, Džude. Ar jūsų nesudomino šios dvi gražuolės?

- Man geriau patinka vaikinai. Atleiskite, bet šį vakarą aš esu visiškai normali. Pakvieskite mane šokti, Li.

- Jūs mane supažindinsite?

- Paprašykite Deksterio.

- Gerai, - pasakiau aš.

Aš pašokau su ja du paskutiniuosius plokštelės taktus, kuriais baigėsi tas kūrinys, ir palikau ją. Deksteris apie kažką diskutavo su viena gražuole holo gale. Aš pašaukiau jį:

- Ei! Deksteri!

- Klausau!

Jis atsisuko. Atrodė, kad jis virpa iš malonumo žiūrėdamas į mane, bet manęs tai nejaudino.

- Tos mergiotės... Eskvit... taip? Supažindink mane su jomis.

- Gerai, seni. Eime.

Iš arti tai, ką mačiau nuo baro, pranoko mano lūkesčius. Jos buvo žavingos. Aš kažką joms pasakiau ir pakviečiau brunetę pašokti. O Dieve! Dėkojau Viešpačiui ir tam tipui, kuris pritaikė smokingą prie mano figūros. Aš prispaudžiau ją šiek tiek arčiau prie savęs, negu buvo priimta, bet tuo metu nedrįsau prisiglausti prie jos taip, kaip mes darėme savo kompanijoje apėmus norui. Ji kvepėjo kažkokiu nepaprastu mišiniu, be abejo, labai brangiu. Turbūt tai buvo prancūziški kvepalai. Jos plaukai buvo tamsūs, ji šukavosi juos į vieną pusę, akys - baltame kaip drobė trikampio formos veide - geltonos, lyg laukinės katės, o jos kūnas... Geriau apie jį negalvoti... Nežinau, kaip laikėsi jos suknelė, kadangi pečiai ir kaklas buvo nuogi, o visas svoris atiteko krūtinei, ir, pasakysiu, ši tvirta ir stangri krūtinė galėjo atlaikyti tuziną tokių suknelių. Aš švelniai suktelėjau ją į dešinę ir pro smokingo iškirptę, vien per savo šilkinius marškinius ties savo krūtine pajutau jos spenelius. Pro kitų mergi-

nų sukneles buvo matyti prie šlaunų prigludę kelnaičių krašteliai, bet jos kūnas nuo pažastų iki kulkšnių buvo kaip išlietas. Aš vis dėlto pabandžiau užmegzti pokalbį. Tai padariau vos tik atgavęs kvapą.

- Kaip čia atsitiko, kad jūsų anksčiau čia nemačiau?

- O štai šiandien aš čia. Tuo jūs jau įsitikinote.

Ji šiek tiek atsitraukė atgal norėdama pažiūrėti į mane. Aš buvau visa galva aukštesnis už ją.

- Aš noriu pasakyti, kad mieste...

- Jūs būtumėte pastebėjęs mane, jeigu būtumėte apsilankęs Priksvilyje.

- Tuomet, manau, teks išsinuomoti kokią nors vietelę Priksvilyje.

Aš suabejojau prieš pasakydamas jai tai. Nenorėjau greitinti įvykių, bet juk niekada nežinai, ką iškrės tos mergiotės. Reikėjo rizikuoti. Atrodė, kad dėl to ji nesijaudino. Ji šiek tiek šyptelėjo, bet akys buvo šaltos.

- Ir tokiu atveju jūs galite nepamatyti manęs.

- Manau, kad yra daug medžiotojų...

Turiu prisipažinti, kad aš puoliau prie grobio kaip laukinis žvėris. Taip nesielgiama, kai iš akių dvelkia mirtinas šaltis.

- Deja, - pasakė ji. - Priksvilyje ne taip jau daug įdomių žmonių.

- Štai kaip, - tariau. - Vadinasi, aš turiu šansą?

- Aš nežinau, ar jūs įdomus žmogus.

Na štai. Iš esmės aš suradau tai, ko ieškojau. Tačiau iš karto aš nesitraukiau.

- Kas jus domina?

- Jūs nekvailas. Tačiau tai gali būti apgaulinga. Aš jūsų nepažįstu.

- Aš Deksterio, Diko Peidžio ir kitų draugas.

- Pažįstu Diką. Bet Deksteris keistas tipas...

- Jis turi per daug pinigų, kad galėtų būti tikras keistuolis, - pasakiau aš.

- Tuomet, manau, jums nepatiks ir mūsų šeima. Mat mes taip pat turime daug pinigų...

- Tai iš karto matyti, - pasakiau aš priglausdamas veidą prie jos plaukų.

Ji vėl nusišypsojo.

- Ar jums patinka mano kvepalai?

- Dievinu.

- Nuostabu... - tarė ji. - Aš galiu prisiekti, kad jūs labiau vertinate arklių ar ginklų tepalo kvapą.

- Nesijuokite iš manęs, - tariau aš. - Ne mano kaltė, kad esu taip sudėtas ir kad mano veidas nepanašus į angelo.

- Nepakenčiu angeliukų, - pasakė ji. - Bet dar labiau nemėgstu vyriškių, kurie myli arklius.

- Niekada nebuvau net prisiartinęs prie šitų naminių gyvulių, - pasakiau aš. - Kada galėsiu vėl jus pamatyti?

- Ak!.. Aš dar neišeinu, - tarė ji. - Prieš akis dar visas vakaras.

- To nepakanka.

- Viskas priklauso nuo jūsų.

Tarusi šiuos žodžius ji nuėjo, kadangi muzika nutilo. Aš žiūrėjau, kaip ji brovėsi pro šokančiųjų poras; ji atsisuko bei nusišypsojo žiūrėdama į mane, tačiau tas juokas nebuvo užkrečiantis. Jos kūno linijos galėjo sugundyti netgi kongreso narį.

Aš sugrįžau prie baro. Ten buvo Dikas ir Džikė. Jie gurkšnojo martinį ir atrodė siaubingai nuobodžiaujantys.

- O, Dikai! - tariau aš. - Jūs per daug juokiatės. Jums gali plyšti burna...

- Kaip reikalai, ilgaplauki vyriški? - paklausė Dikas. - Ką jūs veikėte? Pasislėpėte brūzgynuose su negre? Ar medžiojote turtingą ir prabangią kalytę?

- Ilgaplaukiam tipui, - atkirtau aš, - neblogai sekasi svinguoti. Tik dinkime iš čia su kokiomis nors simpatiškomis paukštytėmis, ir aš parodysiu jums, ką sugebu.

- Simpatiškosios būtybės - tai tos, su katės akimis ir suknelėmis be petnešėlių. Argi ne?

- Džike, mano džiaugsme, - pasakiau aš, priėjęs prie jos ir apkabinęs ją per liemenį, - tik nepradėkite man priekaištauti dėl to, kad man patinka gražios mergaitės!

Aš švelniai prisitraukiau ją prie savęs žiūrėdamas tiesiai į akis. Ji smarkiai juokėsi.

- Jūs nuobodžiaujate, Li. Nejaugi jums nusibodo mūsų gauja? Juk aš irgi nebloga partija: mano tėvas per metus uždirba dvidešimt tūkstančių.

- Vadinasi, jūs neblogai linksminatės? Man mirtinai nuobodu. Paimkime butelį ir dinkime kur nors. Tarp šių tamsiai mėlynų sienų galima uždusti...

- Jūs manote, kad Deksteriui tai patiks?

- Neabejoju, kad jis ir be mūsų turi ką veikti.

- O jūsų gražuolės? Jūs tikitės, kad jos taip lengvai sutiks važiuoti?

- Dikas jas pažįsta... - pasakiau aš slapta žvelgdamas į jį.

Dikas, ne toks puskvailis kaip visada, pliaukštelėjo sau per šlaunis.

- Li, jūs tikras titnagas. Niekada nepasimetate!

- O aš maniau, kad esu tik ilgaplaukis jaunuolis.

- Tai tikriausiai perukas.

- Suraskite tas dvi būtybes, - pasakiau aš, - ir atveskite jas čia. Arba, jeigu norite, pasistenkite jas įsodinti į mano arba į savo mašiną.

- Tačiau kokiu pretekstu?

- Ak, Dikai! - paraginau aš jį. - Jumyse, be abejo, išliko vaikystės prisiminimų, kuriuos būtų malonu atgaivinti su tomis paukštytėmis!..

Išmuštas iš vėžių, ji dvejodamas nuėjo. Džikė klausėsi šaipydamasi iš manęs. Aš daviau jai ženklą, kad prieitų.

- O jūs suraskite, - pasakiau aš, - Džudę ir Bilą, taip pat paimkite septynis aštuonis butelius.

- Kur važiuosime?

- O kurgi dar mes galime važiuoti?

- Mano tėvų nėra namuose, - prabilo Džikė. - Tik jaunesnysis brolis. Jis miegos. Važiuojam pas mane.

- Jūs tiesiog asas, Džike. Indėno žodis.

Ji pažemino balsą.

- Jūs man padarysite tai?..

- Ką - "tai"?

- Li, jūs man padarysite tai?

- Ak!.. Be abejo, - pasakiau aš.

Nors aš buvau pripratęs prie Džikės, tačiau tą momentą aš galėjau tai atlikti ten pat. Tai būtų gundantis reginys - Džikė, vilkinti vakarine suknele, su garbanomis, krentančiomis per kairį petį, šiek tiek į katės panašiomis akimis ir indėnės burna. Ji pradėjo smarkiai kvėpuoti ir jos skruostai paraudo.

- Tai kvaila, Li... Aš žinau, kad tai tik žaidimas. Bet man jis patinka!

- Viskas gerai, Džike, - pasakiau aš žiūrėdamas jai pro petį. - Mes padarysime tai dar ne kartą, kol numirsime.

Ji labai stipriai suspaudė man alkūnę ir greitai nubėgo; aš nespėjau jos sulaikyti. Dabar aš norėjau pasakyti jai, kas aš esu; aš labai norėjau pamatyti jos veidą po to... tačiau Džikė nebuvo mano taikinys. Aš jaučiausi stiprus kaip Džonas Henris ir mano širdis nevengė pavojų.

Aš sugrįžau prie baro ir prie prekystalio stovėjusio tipo paprašiau dvigubos martinio porcijos. Išgėriau ją vienu gurkšniu ir pabandžiau padėti Dikui.

Sektoriuje pasirodė vyresnioji Eskvit. Ji plepėjo su Deksteriu. Su tomis juodomis garbanomis ant kaktos jis man dar labiau nepatiko. Smokingas jam iš tikrųjų tiko. Jis buvo puikiai sudėtas, o įdegusi oda baltų marškinių fone atrodė gundanti ir priminė reklamą: “Praleiskite atostogas Majamyje!”

Aš ryžtingai prisiartinau prie jų.

- Deksai, - tariau. - Ar jūs neužmušite manęs, jeigu aš pakviesiu mis Eskvit pašokti?

- Jūs, Li, daug stipresnis už mane, - atsakė Deksteris. - Aš nesimušiu su jumis.

Iš tikrųjų, pagalvojau, jam nusispjaut į tai, bet labai sunku buvo suvokti, ką reiškė šis jaunuolio tonas. Aš jau apkabinau Džiną Eskvit.

Vis dėlto man labiau patiko jos sesuo Lu. Tačiau niekada nebūčiau pasakęs, kad tarp jų - penkerių metų skirtumas. Džina Eskvit buvo beveik mano ūgio. Už seserį ji buvo aukštesnė kokiais keturiais coliais. Ji vilkėjo juodos peršviečiamos medžiagos suknele, susidedančia iš dviejų dalių, sijonas buvo iš septynių ar aštuonių sluoksnių, o keistai išryškintas liemuo atrodė plonas lyg smilga. Oda ties pečiais ir smilkiniais buvo šiek tiek strazdanota, o plaukai, labai trumpai nukirpti ir sugarbanoti, darė jos galvą apvalią. Jos veidas buvo apvalesnis, negu Lu.

- Ar, jūsų manymu, čia galima pasilinksminti? - paklausiau aš.

- Tie pokyliai tokie vienodi. Šis dar ne pats blogiausias.

- Šiuo momentu, - tariau aš, - jį siūlau pakeisti kitu.

Mergina mokėjo šokti. Man nereikėjo ypatingai stengtis. Aš nesivaržydamas priglaudžiau ją arčiau prie savęs, negu jos seserį, ir ji galėjo

laisvai kalbėti su manimi nepakeldama galvos aukštyn. Ji priglaudė savo skruostą prie manojo ir aš nuleidęs akis pamačiau nuostabios formos ausį, įmantriai nukirptus trumpus plaukus ir nuolaidų petį. Ji kvepėjo šalavijais ir laukinėmis žolėmis.

- Kokiais kvepalais jūs kvėpinatės? - tęsiau aš, kadangi ji tylėjo.

- Aš niekada nesikvėpinu, - tarė ji.

Tokio atsakymo nesitikėjau ir nusprendžiau viską drožti tiesiai į akis.

- Kaip jūs sureaguotumėte į tai, jeigu nuvažiuotume kur nors pasilinksminti kaip reikiant?

- O kur?

Ji prabilo lyg tarp kitko, nepakeldama galvos, ir atrodė, kad jos žodžiai ataidėjo man iš nugaros pusės.

- Tai yra ten, kur.iki soties galima būtų išgerti, parūkyti ir daug pašokti.

- Vadinasi, jūs siūlote iš tikrųjų atsipalaiduoti, - pasakė ji. - Čia mes šokame kaip belaisviai, kitaip nepasakysi.

Iš tikrųjų, mes negalėjome nė pajudėti iš vietos maždaug penketą minučių ir trypčiojome nepadarydami žingsnio nei į priekį, nei atgal. Aš paleidau ją iš savo glėbio ir laikydamas už talijos nuvedžiau prie durų.

- Vadinasi, eime, - tęsiau aš. - Nuvešiu jus pas savo draugus.

- Ak, bus malonu, - prabilo ji.

Aš atsisukau į ją tuo metu, kai ji kalbėjo, ir nuo jos padvelkė alkoholiu. O Dieve, ji tikriausiai išmaukė pusę butelio džino.

- Kas gi tie jūsų bičiuliai?

- Labai malonūs vaikinai, - patikinau aš.

Be kliūčių perkirtome vestibiulį. Aš neapsunkinau savęs ieškodamas jos apsiausto. Oras buvo šiltas ir kvepėjo jazminais, mat prie lauko durų augo jazminų krūmas.

- Apskritai, - pasakė Džina Eskvit, stabtelėjusi prie durų, - aš jūsų visiškai nepažįstu.

- Argi, - paprieštaravau tempdamas ją paskui save, - aš tas pats senas pažįstamas Li Andersonas.

Jis nusijuokė ir nusekė paskui mane.

- Na taip, Li Andersonas... Eime, Li... Jie laukia mūsų.

Dabar aš vos spėjau vytis ją. Mergina nubildėjo žemyn per dvi se-

kundes peršokdama kas penktą laiptelį, ir aš pavijau ją maždaug už dešimties metrų.

- Ei!.. Neskubėk!.. - sušukau.

Aš apglėbiau ją rankomis.

- Mašina ten.

Džudė ir Bilas laukė mašinoje.

- Mes turime stipraus gėrimo, - sušnibždėjo Džudė. - Dikas su kitais priekyje.

- O Lu Eskvit? - sumurmėjau aš.

- Ji su jais, donžuane. Važiuojam.

Džina Eskvit, atlošusi galvą ant užpakalinės sėdynės, ištiesė Bilui savo putlią ranką.

- Sveiki! Kaip jūs jaučiatės? Lyja?

- Žinoma, ne! - pasakė Bilas, - barometras rodo, kad slėgis nukris aštuoniolika pėdų; bet tai bus tik rytoj.

- Ak, - pasakė Džina, - ši mašina niekada neužkops į viršų.

- Netaukšk niekų apie mano automobilį, - paprieštaravau aš.

- Ar jums nešalta?

Aš pasilenkiau ieškoti šilto pledo ir dėl neatsargumo užraitojau jos sijoną iki kelių, užkabinęs jį rankogalių segtuku. Dieve mano, kokios jos kojos!..

- Aš mirštu nuo karščio, - pasakė Džina netvirtu balsu.

Aš paspaudžiau sankabą ir nusekiau paskui Diko mašiną, kuri važiavo priekyje. Įvairių markių automobiliai bei įvairios būtybės būrėsi prie Deksterio namo, ir aš mielai būčiau iškeitęs savo seną laužą į bet kurį iš jų. Tačiau aš pasiekiau savo ir be naujos mašinos.

Džikė gyveno netoliese, Virdžinijos laikų stiliaus viloje. Sodas, kurį supo aukšta krūmų siena, labai skyrėsi nuo tų, kuriuos man teko matyti šioje vietovėje.

Kai įsižiebė Diko mašinos “stop” žibintai, aš taip pat sustojau ir išgirdau, kaip trinktelėjo durelės. Iš mašinos išlipo keturiese: Dikas, Džikė ir Lu bei dar vienas tipas. Aš atpažinau jį iš eisenos, tai buvo mažylis Niklas. Jis ir Dikas nešėsi po du butelius, tiek pat jų turėjo ir Džudė bei Bilas. Atrodė, kad Džina Eskvit neketina išlipti, ir aš apėjau savo automobilį. Atidariau dureles ir vieną ranką pakišau po sijonu, o kita apkabinau ją per kaklą. Ji buvo leisgyvė kaip muselė. Džudė sustojo už manęs.

- Li, jūsų švelnioji dragužė girta kaip lapas. Jūs nokautavote ją?

- Nežinau, ar tai aš, ar džinas, kurį ji išgėrė, - sulemenau, - bet tai neturi nieko bendro su ramiu ir nekaltu miegu.

- Pats laikas tuo pasinaudoti, mano brangusis: judėk pirmyn.

- Jūs man nusibodote. Su girta moterimi tai per daug lengva ir neįdomu.

- Na gerai, nesimuistykite!

Pasigirdo švelnus Džinos balselis. Ji prabudo.

- Galbūt užteks mane supti ore?

Aš pamačiau, kad ją pradėjo pykinti ir iš karto nutempiau į Džikės vilos sodą. Džudė užtrenkė mašinos dureles, o aš laikiau Džinos galvą, kai ji vėmė. Na ir vaizdelis. Nieko kito, tik džinas. Ją laikyti buvo ne lengviau, negu kumelę. Džiną tiesiog tampė. Aš prilaikiau ją ranka.

- Atraitokite man rankovę, - paprašiau aš Džudės.

Ji užraitojo smokingo rankovę, ir dabar aš kita ranka ėmiausi prilaikyti vyresniąją seserį Eskvit.

- Viskas gerai, aš jums padėsiu, - pasakė Džudė, kai procedūra buvo baigta. - Neskubėkite.

Tuo metu Bilas nuėjo nešinas buteliais.

- Kur čia galima būtų rasti vandens? - paprašiau aš Džudės.

- Name. Eime, į jį galima patekti ir iš vakarinės pusės.

Aš nusekiau paskui ją per sodą alėjos takeliu tempdamas Džiną, kuri kas žingsnį klupo. Dieve! Kokia sunki ši mergelė! Toks nešulys kaip tik mano rankoms. Džudė lipo laiptais pirma manęs rodydama man kelią į antrąjį aukštą, o paskui - koridoriumi. Kiti jau visiškai įsilinksmino svetainėje: gerai, kad užtrenktos durys prislopino jų riksmus! Aš lipau laiptais tamsoje, pasikliaudamas savo nuojauta ir orientuodamasis į baltą dėmę, kuria tapo Džudė. Viršuje jai pavyko apčiuopti jungiklį, ir aš įėjau į vonios kambarį. Prie vonios gulėjo didelis guminis, minkštas kilimas.

- Guldykite ją čia, - pasakė Džudė.

- Nejuokaukite, - tariau aš. - Numaukite jai sijoną.

Ji atitraukė užtrauktuką ir vienu rankos mostu nutraukė nuo Džinos lengvą audinį. Paskui iki kulkšnių nusmaukė kojines. Iš tikrųjų, aš dar niekad nebuvau matęs taip gražiai sudėtos merginos, kaip nuoga Džina Eskvit, gulinti ant šio kilimėlio prie vonios. Svajonė, ir tiek. Ji buvo užsimerkusi, iš burnos siauru ruoželiu tekėjo seilės. Aš nušluos-

čiau jai lūpas rankšluosčiu. Ne dėl jos, o dėl savęs; Džudė tuo metu rausėsi vaistinėlėje.

- Li, aš radau tai, ko reikia. Priverskite ją išgerti štai šituos.

- Ji dabar nieko negers. Ji miega. Be to, jos skrandis tuščias.

- Tuomet pradėkite, Li. Manęs nesigėdinkite. Pabudusi ji galbūt nesutiks.

- Na, Džude, to jau per daug.

- Jus varžo tai, kad aš apsirengusi?

Ji nuėjo prie durų ir užrakino jas. Paskui nusivilko suknelę ir nusmaukė liemenėlę. Dabar ji mūvėjo tik kojines.

- Tai dėl jūsų, Li.

Ji atsisėdo ant vonios krašto, išskėtė kojas ir pažiūrėjo į mane. Daugiau laukti nepajėgiau. Mano skarmalai vienas po kito išlėkė į orą.

- Li, gulkitės ant jos. Paskubėkite.

- Džude, - pasakiau aš jai, - jūs šlykšti.

- Kodėl? Man bus įdomu matyti, kaip jūs atsigulsite ant šios merginos. Na, Li, pirmyn...

Aš taip ir nukritau ant merginos, bet prakeiktoji Džudė išmušė mane iš vėžių. Motoras daugiau nebedūzgė. Aš klūpojau ant kelių, o ji gulėjo man tarp kojų. Tada Džudė priėjo prie mūsų. Aš pajutau jos ranką ant savo kūno, ji slinko kaip tik ten, kur reikėjo. Aš vos nesurikau iš malonumo, taip stipriai ji sujaudino mane. Džina Eskvit tebegulėjo nejudėdama, aš pažvelgiau į jos veidą: iš burnos vėl tekėjo seilių srovelė. Ji vos atmerkė akis, o paskui vėl užsimerkė, ir aš pastebėjau, kad ji pajudėjo - pajudino apatinę kūno dalį, o Džudė tuo metu nenurimo, kita ranka ir toliau glostė mane žemiau liemens.

VI

Po valandos man dingtelėjo į galvą mintis, kad kitiems gali kilti įtarimas, kodėl mes dingome, ir aš pasistengiau atsikratyti tų dviejų mer-

ginų. Aš jau net nebeprisimenu, kokiame vonios kampe atsidūrėme. Man truputį svaigo galva, skaudėjo nugarą. Tose vietose, kur be gailesčio kojomis buvo įsirėmusi Džina Eskvit, mano klubai buvo sudaužyti. Aš nušliaužiau iki sienos bandydamas susiorientuoti ir apčiuopiau jungiklį. Visą laiką kažkur netoliese krebždėjo Džudė. Kai įjungiau šviesą, pamačiau, kad ji sėdi ant grindų ir trinasi akis. Džina Eskvit gulėjo kniūbsčia ant guminio kilimėlio, padėjusi galvą ant rankos ir, atrodė, miega. Viešpatie, koks jos nugaros išlenkimas. Aš strimgalviais užsivilkau marškinius ir užsimoviau kelnes. Džudė gražinosi prie prausyklos. Aš paėmiau rankšluostį ir sudrėkinau jį vandeniu. Pakėliau Džinos Eskvit galvą bandydamas ją išbudinti - ji buvo atsimerkusi ir, tiesą sakant, juokėsi. Apkabinęs per liemenį, pasodinau ją ant vonios krašto.

- Geras dušas padės jums.

- Aš per daug pavargau. Manau, jog šiek tiek padauginau.

- Aš irgi taip manau, - pasakė Džudė.

- Ak, ne taip jau daug, - paprieštaravau aš. - Jums visų pirma reikėtų šiek tiek pamiegoti.

Tada ji atsistojo ir apsivijo man apie kaklą. Būčiavosi ji puikiai. Aš mikliai išsilaisvinau ir įstūmiau ją į vonią.

- Užmerkite akis ir pakelkite galvą...

Aš atsukau dušo čiaupą. Nuo šilto vandens jos kūnas įsitempė, ir aš pamačiau, kaip patamsėjo jos standūs, atsikišę krūtų speneliai.

- Dušas - labai malonus dalykas.

Džudė nusmaukė jai kojines.

- Ei, jūs abu, krutinkitės. Jeigu mes dabar nusileisime žemyn, tai gal surasime ką nors išgerti.

Aš nukabinau nuo pakabos chalatą. Džina užsuko čiaupą ir aš apsiaučiau ją gauruotu rankšluosčiu. Jai tai, matyt, labai patiko.

- Kur mes esame? - paklausė ji. - Pas Deksterį?

- Pas kitus mano draugus, - pasakiau aš. - Manau, kad pas Deksterį buvo nuobodu.

- Jūs gerai padarėte, kad išvežėte mane iš ten, - pritarė ji. - Ši vieta tinkamesnė linksmybėms.

Dabar ji buvo sausa. Aš padaviau jai rūbus:

- Apsirenkite, pasigražinkite ir eime pas draugus.

Aš pasukau durų link. Atidariau jas prieš pat Džudę, kuri kūlvirsčiais leidosi laiptais. Aš norėjau pasekti jos pėdomis.

- Palaukite manęs, Li...

Džina pasisuko į mane, kad užsegčiau jai liemenėlę. Aš švelniai prisiliečiau prie jos sprando. Ji atsilošė atgal.

- Ar jūs dar kada nors miegosite su manimi?

- Bus labai malonu, - atsakiau aš. - Kai tik jūs pageidausite.

- O jeigu dabar?..

- Jūsų sesuo gali pasidomėti, kur jūs.

- Lu čia?

- Be abejo...

- Ak... Nuostabu, - tarė Džina. - Aš galėsiu ją pagloboti.

- Manau, kad jūsų globa bus jai naudinga, - pritariau.

- Ar ji patinka jums, Li?

- Aš su malonumu permiegočiau ir su ja, - pasakiau.

Ji vėl nusijuokė.

- Aš manau, kad ji nuostabi. Norėčiau būti tokia kaip ji. Ak, jeigu jūs pamatytumėte ją nuogą...

- Tik apie tai aš ir mąstau, - pasakiau.

- Prisipažinkite, mielasis, juk jūs esate tikras storžievis.

- Atleiskite. Aš neturėjau laiko mokytis gerų manierų.

- Man labai patinka jūsų manieros, - tarė ji meiliai žiūrėdama į mane.

Aš apkabinau ją per liemenį ir nusitempiau prie durų.

- Mums laikas leistis žemyn.

- Man patinka ir jūsų balsas.

- Eime.

- Ar norite mane vesti?

- Nekalbėkite niekų.

Aš pradėjau leistis laiptais.

- Aš nekalbu nesąmonių. Dabar jūs turėsite mane vesti.

Ji atrodė labai rami ir tikėjo tuo, ką sakė.

- Aš negaliu jūsų vesti.

- Kodėl?

- Todėl, kad man labiau patinka jūsų sesuo.

Ji vėl nusijuokė.

- Li, aš dievinu jus!

- Labai jums dėkingas, - pasakiau aš.

Visa kompanija buvo dideliame vestibiulyje ir pasiutiškai linksminosi. Aš pastūmiau duris ir praleidau Džiną pirmą. Mūsų pasirodymas sukėlė audringas ovacijas. Atidarę skardines su marinuotais viščiukais jie dabar rijo konservus kaip kiaulės. Bilas, Dikas ir Niklas buvo užsiraitoję marškinių rankoves ir išsitepę padažu iki pat ausų. Ant Lu suknelės nuo pat viršaus buvo nutekėjusi didžiulė majonezo dėmė. Džudė ir Džikė kaip nekaltos paukštytės irgi kimšo pilna burna. Aš pastebėjau, kad penki buteliai buvo jau tušti. Radijas transliavo šokių muzikos koncertą. Džina Eskvit, pamačiusi viščiuką, pasiutiškai sukliko ir pagriebė riebų kąsnelį, kurį tuoj įsikišo į burną. Iš tiesų, pradžia buvo nuostabi.

VII

Deksteris paskambino trečią valandą. Džina uoliai stengėsi nusigerti antrą kartą - daug labiau, negu pirma, ir aš, tuo pasinaudodamas, perleidau ją Niklui. Aš beveik nesitraukiau nuo jos sesers ir iš visų jėgų stengiausi ją nugirdyti. Deja, ji nepasidavė ir man reikėjo griebtis gudrybių. Deksteris perspėjo mus, kad Eskvitai - tai yra tėvai - pradėjo nerimauti, kadangi svečių būryje jau senokai nebuvo matyti jų dukterų. Aš paklausiau Deksterio, kaip jis surado mūsų vietelę, tačiau jis tik nusijuokė kitame laido gale. Aš paaiškinau, kodėl mes išvažiavome.

- Viskas gerai, Li, - pasakė jis. - Aš puikiai suprantu, kad mano vakarėlyje nebuvo su kuo pasilinksminti. Per daug rimtų žmonių.

- Atvažiuokite pas mus, Deksai, - pakviečiau jį.

- Jūs turbūt neturite gėrimų?

- Neturime, - pasakiau aš. - Bet ne tai svarbu. Nors, beję, gėrimai pakelia nuotaiką.

Šis tipas kaip visada nekalto avinėlio tonu kalbėjo įžūlybes.

- Aš negaliu išeiti, - pasakė jis. - Su mielu noru atvažiuočiau. Tačiau ką pasakyti tėvams?

- Pasakykite jiems, kad jų mažytės bus atvežtos tiesiai į namus.

- Nežinau, Li, ar jiems tai patiks, žinote...

- Jos jau suaugusios ir gali apsieiti be kitų paramos.

- Gerai, Li, tačiau jie numano, kad dabar mergaitėmis būtent kažkas rūpinasi.

- Užglaistykite šį reikalą, bičiuli Deksteri. Aš pasikliauju jumis.

- Gerai, Li. Aš viską sutvarkysiu. Iki pasimatymo.

Jis padėjo ragelį. Aš padariau tą patį ir ėmiausi ankstesnio užsiėmimo. Džikė ir Bilas pradėjo atlikinėti tokius judesius, kurie mergaitėms iš garbingų šeimų galėjo atrodyti labai nepadorūs, ir aš stebėjau, kaip į tai reaguos Lu. Ji vis dar po truputį gėrė. Ji nenustebo net tuomet, kai Bilas atsegė Džikės suknelę.

- Ko jums įpilti?

- Viskio.

- Išgerkite jį kuo greičiau, o paskui eime pašokti.

Aš pagriebiau ją už rankos ir stegiausi nutempti į kitą kambarį.

- Ką mes ten darysime?

- Jie čia labai triukšmauja.

Ji nuėjo paskui mane nė necyptelėjusi. Kartu su manimi atsisėdo ant kilimo, bet kai aš norėjau ją prisitraukti prie savęs, gavau porą tokių antausių, kurių vyrai neužmiršta visą gyvenimą. Mane apėmė siaubingas pyktis, tačiau aš vis dėlto įstengiau nusišypsoti.

- Šalin letenas, - pasakė Lu.

- Daug sau leidžiate, panele, - pasakiau aš jai.

- Ne aš pradėjau.

- Tai ne pasiteisinimas. Jūs labai apsirikote, jeigu tikėjotės, kad čia mes klausysimės tikėjimo pamokėlių ar žaisime bingo.

- Aš neturiu noro vaidinti didelę turtuolę.

- Norite jūs to ar ne, vis tiek esate stambus laimikis.

- Jūs turite omenyje mano tėvo pinigėlius?

- Ne, - pasakiau aš. - O štai ką.

Aš parverčiau ją ant lovos ir nutraukiau suknelę. Ji gynėsi kaip tūkstantis velnių. Iš po šviesaus šilko korsažo išlindo jos krūtys.

- Paleiskite mane! Gyvulys!

- Ne, - pasakiau. - Aš esu vyras.

- Jūs man šlykštus, - atšovė ji stengdamasi ištrūkti. - Ką jūs darėte visą valandą ten, viršuje, su Džina?

- Nieko aš nedariau, - pasakiau. - Jūs gerai žinote, kad ten buvo ir Džudė.

- Aš dabar suprantu, Li Andersonai, kas ta jūsų šutvė ir su kokiais žmonėmis jūs bendraujate.

- Lu, prisiekiu jums, kad prisiliečiau prie jūsų sesers tik norėdamas padėti jai išsiblaivyti.

- Jūs meluojate. Jūs neatitraukėte nuo jos žvilgsnio, kai ji leidosi žemyn.

- Teisingi žodžiai, - pasakiau aš. - Galiu prisiekti, kad jūs pavyduliaujate!

Ji netekusi žado žiūrėjo į mane.

- Kas jūs toks? Kuo jūs save laikote?

- Jūs manote, kad aš geisčiau jūsų, jeigu būčiau permiegojęs su jūsų seserimi?

- Aš ne blogesnė už ją!

Aš vis dar stipriai spaudžiau ją prie lovos. Pagaliau ji liovėsi spurdėjusi. Jos krūtinė veržliai kilnojosi. Aš pasilenkiau prie jos ir įsisiurbiau į jos krūtis liežuviu glostydamas spenelius. O paskui atsikėliau.

- Tikrai, Lu, - pasakiau aš. - Jūs esate nuostabesnė.

Aš paleidau ją ir tai padariau greitai, kadangi po šių žodžių tikėjausi audringos reakcijos. Tačiau ji nusisuko nuo manęs ir pravirko.

VIII

Paskui aš vėl ėmiausi savo seno darbo. Meškerę užmečiau, ir dabar beliko laukti, kaip įvykiai klostysis toliau. Iš tiesų tikėjausi, kad vėl pasimatysiu su jais. Nemanau, kad Lu galėjo mane užmiršti, juk aš mačiau, kokiomis akimis ji žiūrėjo į mane, o apie Džiną aš galiu pasakyti tik tiek, kad ji buvo vyresnė, be to, aš gerai prisiminiau, kaip elgiausi su ja pas Džikę.

Kitą savaitę gavau didelę naujų knygų siuntą. Man užteko darbo

iki žiemos pradžios. Aš puikiai tvarkiau savo reikalus ir sėkmingai taupiau dolerius. Jau dabar turėjau solidžią sumelę. Nors iš tiesų tai buvo nedaug, bet man užteko. Šiek tiek pinigų išleidau naujiems drabužiams bei mašinos remontui. Keletą kartų pavadavau "Stork" klubo orkestro gitaristą. Manau, kad šis klubas neturi nieko bendro su taip pat besivadinančiu Niujorko klubu, tačiau jauni akiniuoti tipai su malonumu lankėsi čia drauge su draudimo agentų bei vietinių traktorių prekeivių dukromis. Tai man davė šiokį tokį pelną. Aš įsiūlydavau knygas visiems tiems, kurie ten rinkdavosi. Mano šutvės jaunuoliai ten taip pat užsukdavo. Aš nuolat su jais susitikdavau, be to, kaip ir seniau, miegojau su Džude ir Džike. Niekaip neįstengiau atsikratyti Džikės. Bet iš tikrųjų buvo puiku, kad aš turėjau dvi merginas; aš jaučiausi puikiai. Be to, pradėjau treniruotis ir mano raumenys ėmė darytis panašūs į boksininko.

O paskui vieną vakarą, praslinkus savaitei po vakarėlio pas Deksterį, aš gavau laišką nuo Tomo. Jis prašė manęs, kad kuo greičiau atvažiuočiau. Aš palaukiau šeštadienio ir sprukau iš miesto. Gerai žinojau, kodėl Tomas parašė laišką, ir numaniau, kad ta priežastis ne iš maloniųjų.

Per rinkimus tie tipai senatoriaus įsakymu boikotavo balsavimą; kito tokio niekšo kaip senatorius Belbo reikėtų su žiburiu paieškoti. Jis sugebėjo išprovokuoti riaušes siekdamas, kad juodieji nedalyvautų rinkimuose. Jam pavyko - likus dviem dienoms iki rinkimų jo žmonės išvaikė juodųjų susirinkimą ir du užmušė. Mano brolis, juodųjų mokyklos direktorius, pareiškė atvirą protestą ir nusiuntė laišką, bet kitą dieną buvo žiauriai sumuštas. Jis parašė man, kad atvažiuočiau automobiliu, kadangi nusprendė išvykti į kitą vietą.

Tomas manęs laukė namuose. Jis vienas sėdėjo tamsiame kambaryje. Man suspaudė širdį, kai pamačiau sulenktą plačią nugarą ir tarp delnų panarintą galvą. Aš pajutau, kaip nuo neapykantos užvirė mano karštas negro kraujas. Jo lūpos prasivėrė, bet jis kalbėjo sunkiai. Kai aš norėjau paplekšnoti jam per petį pareikšdamas užuojautą, jis sulaikė mane.

- Jie mušė mane rimbu, - pasakė jis.

- Kas tai padarė?

- Belbo žmonės ir Moranas jaunesnysis.

- Vėl jis!..

Nejučiomis suspaudžiau kumščius. Palaipsniui mane apėmė baisus pyktis.

- Tomai, jeigu nori - aš užmušiu jį?

- Ne, Li. Mes negalime. Tu sugadinsi savo gyvenimą. Tu turi šansą, nes tavęs nepersekioja praeitis.

- Bet tu esi geresnis, negu aš, Tomai.

- Pažiūrėk į mano rankas, Li. Pažiūrėk į mano kojas, plaukus ir lūpas. Tu tik pažiūrėk. Li, aš esu negras. Ir kitoks nebūsiu. O tu!..

Jis nutilo ir pažiūrėjo į mane. Jis mane labai mylėjo.

- Tu, Li, turi būti kitoks. Dievas tau padės. Jis tikrai tau padės, Li.

- Dievui į tai nusispjauti, - pasakiau aš.

Jis nusišypsojo. Žinojo, kad tikėjimui nesu atsidavęs.

- Li, tu išvykai iš miesto labai jaunas ir praradai tikėjimą, bet kai ateis toji valanda, Dievas tau atleis. Bėgti reikia nuo žmonių. O Jį tu turi pasitikti atvira širdimi.

- Kur tu nori išvykti, Tomai? Jeigu reikia, aš tau duosiu pinigų.

- Aš turiu pinigų. Norėjau palikti namus kartu su tavimi. Aš noriu...

Jis nutilo.

Žodžiai sunkiai veržėsi pro jo sužeistas lūpas.

- Li, aš noriu sudeginti namą. Jį pastatė mūsų tėvas. Mes dėkingi tėvui už viską. Sprendžiant iš odos spalvos, Li, jis buvo beveik baltasis. Bet prisimink, juk jam niekada neatėjo į galvą mintis išsiginti savo rasės. Mūsų brolis mirė, ir niekam neužleisime namo, kurį savo - negro - rankomis pastatė mūsų tėvas.

Aš neturėjau ką atsakyti. Padėjau Tomui susidėti daiktus, ir mes sukrovėme juos į mano mašiną. Namas vienišas stovėjo miesto pakraštyje. Aš palikau Tomą vieną name, nes norėjau patikrinti bagažą. Po kelių minučių jis atėjo padėti man.

- Važiuojam, - pasakiau aš, - ir kuo greičiau, kadangi dar neatėjo tas metas, kai šioje žemėje juodaodis žmogus gali jaustis laisvas.

Raudona liepsnelė ruseno virtuvėje. Staiga ji suliepsnojo. Pasigirdo duslus benzino bako sprogimas ir ugnis pasiekė kito kambario langus. Paskui ilgas liepsnos liežuvis sudegino medinę sieną ir gaisras vėjui pučiant įsiliepsnojo. Liepsna tarsi šoko audringą šokį ir Tomo veidas nuo kaitros suprakaitavo. Dvi didelės ašaros riedėjo per jo skruostus.

Paskui jis uždėjo savo ranką man ant peties, mes apsisukome ir nuėjome.

Manau, kad Tomas galėjo parduoti namą; be to, galėjo padaryti nemalonumų Moranams, galbūt pašalinti vieną žmogų iš jų trijulės, bet aš nenorėjau trukdyti jam elgtis taip, kaip jis nori. Aš būčiau padaręs kitaip. Tomas tikėjo tokiais prietarais, kaip gėris ir dievybė. Jis buvo labai sąžiningas, ir tai jį galėjo pražudyti. Jis manė, kad nešdamas kitiems gėrį, jis gaus tokį pat atpildą. Iš tikrųjų, jeigu kartais taip ir atsitinka - tai tik retos išimtys.

Atkeršyti - daug svarbiau, ir tai padaryti reikia pačiu žiauriausiu būdu. Aš pagalvojau apie mažylį, kuris buvo dar baltesnis už mane, jeigu apskritai taip galėjo būti. Kai tėvas Jenas Moranas sužinojo, kad mažylis merginasi jo dukrai ir kad jie susitikinėja, netrukus šis romanas ir baigėsi. Tačiau mažylis niekada nepasitraukė iš miesto, o aš daugiau kaip dešimt metų praleidau toli nuo jo, bendraudamas su žmonėmis, kurie nežinojo mano kilmės. Pamažu galėjau užmiršti tą bjaurų nusižeminimo jausmą, kurį jie norėjo mums įskiepyti į kraują. Tą šlykštų nusižeminimo jausmą, kuris gailesčio žodžiais liejosi iš sužalotų Tomo lūpų ir kėlė baimę, vertusią mano brolius slėptis, vos tik išgirdus baltojo žmogaus žingsnius. Deja, aš puikiai žinojau, kad mes nugalėtume juos, jeigu mūsų odos spalva būtų tokia pat kaip jų: juk baltieji žmonės yra plepiai, jie išsipasakoja viską tiems, kuriuos laiko sau lygiais. Aš buvau visa galva aukščiau už Bilą, Diką ir Džudę. Jeigu pasakyčiau jiems, kad negras permiegojo su jų merginomis, tai juos ne itin nustebintų. O štai nusitempęs į lovą Lu ir Džiną Eskvit, nušluostyčiau nosį Moranams ir visiems kitiems. Reikėjo suvedžioti jas abi dėl mano mirusio mažylio. Su manimi jie nesusidoros taip lengvai, kaip su vargšeliu Tomu.

Jis sunerimęs sėdėjo mašinoje. Įjungiau variklį. Aš turėjau jį nuvežti į geležinkelio stotį, mat Tomas nusprendė vykti į Niujorką. Jis buvo šaunus vaikinas. Tiesiog nuostabus berniokas, tik per daug sentimentalus ir paklusnus.

IX

Kitą rytą aš grįžau į miestą ir nuėjau į darbą nė kiek nemiegojęs. Aš negalėjau sumerkti akių. Vėl pradėjau nerimauti. Tai atsitiko vienuoliktą valandą. Suskambo telefonas ir Džina Eskvit pakvietė mane, Deksą bei kitus savo draugus į svečius savaitgaliui. Aš, be abejo, sutikau, bet be jokio entuziazmo...

- Gal kaip nors ištrūksiu...

- Pasistenkite atvažiuoti, - tarė balsas kitame laido gale.

- Manau, kad jums kavalierių netrūksta, - atsakiau aš juokaudamas. - Nejaugi iš tikrųjų jūs viena nuobodžiaujate?

- Čionykščiai vyrai nemoka elgtis su merginomis, kurios per daug išgeria.

Man užėmė kvapą, ir ji pajuto tai, nes aš išgirdau, kaip ji prunkštelėjo.

- Atvažiuokite, Li Andersonai, aš labai noriu jus pamatyti. Ir Lu džiaugsis...

- Perduokite jai bučkį nuo manęs, - pasakiau, - paprašykite, kad ir ji padarytų tą patį.

Aš energingai griebiausi darbo. Vangumas kaipmat išgaravo. Vakare prisijungiau prie kompanijos vaistinėje ir savo mašina nusivežiau Džudę ir Džikę. Tos mano vežėčios - ne pati patogiausia vieta, bet ir jose kartais galima patirti didelių malonumų. Taigi šią naktį aš puikiai miegojau.

Kitą rytą, norėdamas papildyti savo garderobą, aš nusipirkau dėželę tualeto reikmenims, nedidelį lagaminą, porą pižamų ir įvairių smulkmenų - labai nereikšmingų, bet tokių, kurių man labai reikėjo. Tarp šių žmonių aš nenorėjau atrodyti esąs valkata. Aš puikiai įsivaizdavau, kaip žiūri į valkatą aukštesniojo visuomenės sluoksnio atstovai.

Tos savaitės ketvirtadienio vakarą aš ruošiausi uždaryti kasą ir tvarkiau dokumentus, kai maždaug pusę šešių pamačiau Deksterio mašiną, kuri sustojo prie durų. Duris jau buvau užrakinęs, todėl teko jas atrakinti, ir jis įėjo į vidų.

- Sveikas, Li, - pasakė jis. - Kaip gyveni?

- Neblogai, Deksai. Na, o kaip tau sekasi mokslai?

- Šiaip sau. Geriau žaisti beisbolą arba ledo rutulį, negu tapti puikiu studentu.

- Kokie reikalai atvijo jus pas mane?

- Aš užsukau, kadangi noriu pakviesti jus kartu su manimi papietauti, o paskui norėčiau jus nuvežti į vieną vietelę, kad priprastumėte prie vieno mano mėgiamiausio užsiėmimo.

- Sutinku, Deksai, tik prašau palaukti penkias minutes.

- Lauksiu jūsų mašinoje.

Aš sudėjau savo popierius, užrakinau kasą, nuleidau žaliuzi, o paskui, pasiėmęs striukę, išėjau pro atsargines duris. Oras buvo tvankus, pernelyg karštas. Nors dvelkė švelnus vėjas, tačiau nuo karščio net delnai sudrėko.

- Ar pasiimti gitarą? - paklausiau aš Deksterio.

- Neverta. Šį vakarą aš būsiu pobūvio šeimininkas.

- Na, jūsų valia.

Aš atsisėdau priekyje, šalia jo. Jo "Pakardas" - tai visiškai kitokia mašina, negu manasis automobilis, tačiau šis vaikinas nemokėjo jo vairuoti. Reikėjo iš peties pasidarbuoti, kad pradėtų nesveikai burgzti tokio puikaus daiktelio motoras vos padidinus greitį.

- Kur jūs mane vežate, Deksteri?

- Iš pradžių papietausime, o paskui jus nuvešiu ten, kur sakiau.

- Šeštadienį jūs tikriausiai lankysitės pas Eskvitus?

- Taip. Jeigu norite, galime vykti kartu.

Tai buvo puiki galimybė atsikratyti savo senojo kledaro. Toks globėjas, kaip Deksteris, daug ko vertas.

- Ačiū. Sutarta.

- Li, ar jūs žaidžiate golfą?

- Kartą esu bandęs.

- Ar jūs turite lazdą?

- Ką jūs! Nelaikykite manęs geru žaidėju.

- Eskvitai įsirengę golfo žaidimo aikštelę. Todėl pasakykite, kad jums uždraudė žaisti gydytojas.

- Lyg tai padės... - sumurmėjau aš.

- Na, o bridžą žaisti ar mokate?

- Šį dalyką išmanau puikiai.

- Iš tiesų?

- Taip.

- Todėl drįstu patarti, kad viena bridžo partija gali būti lemtinga.

- Kodėl? - bandžiau paprieštarauti, - juk aš moku žaisti!..

- Jūs galite pralošti penkis šimtus dolerių nė nemirktelėjęs.

- Tai mane gal ir suglumintų.

- Todėl paklausykite mano patarimo.

- Deksai, šį vakarą jūs stebinate mane, - pasakiau jam. - Jeigu jūs mane pakvietėte tik todėl, kad šių žmonių akyse pasirodyčiau kaip tikras veltėdis, tai tiesiai ir pasakykite, tuomet mums nepakeliui.

- Li, geriau padėkokite man. Aš linkiu jums gero ir noriu, kad nesukluptumėte prieš šiuos žmones.

- Nesuprantu, kodėl jums tai rūpi.

- Tai man labai rūpi.

Jis sekundę nutilo ir staiga sustabdė mašiną, kad nepravažiuotų degant raudonai šviesai. Pajudėjęs į priekį, "Pakardas" švelniai suspyruokliavo.

- Kas konkrečiai jus domina?

- Norėčiau žinoti, ko norite iš tų merginų?

- Visos gražios merginos vertos to, kad jomis kas nors susidomėtų.

- Apie jus sukasi pulkas mergelių, kurios yra nuostabios ir lengvai prieinamos.

- Nemanau, kad jūsų žodžiai atitinka tikrovę, - pasakiau aš.

Jis pažiūrėjo į mane, lyg kažko iki galo nepasakydamas. Man geriau patiktų, jeigu jis... atidžiau stebėtų kelią.

- Jūs mane stebinate, Li.

- Tikrai, - tariau aš, - tos dvi - mano skonio.

- Aš žinau, kad jums tai patinka, - pasakė Deksas.

Be abejo, jis turėjo omenyje kitką.

- Nemanau, kad su jomis permiegoti daug sunkiau, negu su Džude ar Džike, - tvirtai atrėžiau aš.

- Tačiau jūs siekiate ne tik to?

- Tiktai to.

- Tuomet atsargiau. Aš nežinau, ką jūs padarėte Džinai, bet per penkias pokalbio telefonu minutes ji keturis kartus pakartojo jūsų vardą.

- Džiaugiuosi, kad jai padariau tokį įspūdį.

- Jos ne tokios merginos, su kuriomis galima tik permiegoti, o pas-

kui palikti. Manau, kad jos iš tiesų yra kitokios. Aš pažįstu jas jau dešimt metų.

- Ką gi, man pasisekė, - pasakiau aš. - Aš nesiruošiu jų abiejų vesti, bet tikiuosi su jomis abiem permiegoti.

Deksteris, nieko neatsakęs, vėl pažvelgė į mane. Ar papasakojo Džudė jam apie mūsų žaidimus, o gal jis nieko nežino? Manau, kad šis tipas, nors ir nieko nežino, puikiai nutuokia apie tai, kas vyksta aplink.

- Išlipkite, - pasakė jis man.

Dabar aš pastebėjau, kad mašina sustojo prie "Stork" klubo, ir išlipau.

Įėjau pirmas, rūbinėje Deksteris davė brunetei arbatpinigių. Padavėjas, kurį aš pažinojau, nuvedė mus prie iš anksto užsakyto staliuko. Šioje užeigoje buvo stengiamasi išlaikyti sostinės stilių ir tai atrodė labai komiškai. Praeidamas pro šalį, aš paspaudžiau orkestro vadovui Blekui ranką. Buvo kokteilio valanda ir orkestras grojo šokių muziką. Daugelį lankytojų pažinojau iš matymo. Tačiau aš buvau pripratęs juos matyti scenoje, ir visada jautiesi šiek tiek nesmagiai, kai jie staiga atsiduria tarp publikos.

Mes atsisėdome ir Deksas užsakė du trigubus martinio.

- Li, - pasakė jis man, - aš daugiau nebenoriu su jumis kalbėti apie tai, bet būkite atsargus su šiomis merginomis.

- Aš visada atsargus, - atkirtau jam, - nežinau, ką jūs turite omenyje, tačiau savo žingsnius aš visada gerai apgalvoju.

Jis man nieko neatsakė ir po dviejų minučių prabilo apie kitką. Kartais jis liaujasi čiauškęs nesąmones ir iš jo galima išpešti kai ką įdomaus.

X

Mes abu išėjome iš klubo neblogai įkaušę ir, nors Deksteris protestavo, aš vis tiek sėdau prie vairo.

- Aš visiškai nejausčiau malonumo, jeigu jūs sužalotumėte mano portretėlį šeštadienio vakarui. Kai važiuojate, jūs visada dairotės į šalis, ir man atrodo, kad aš tuoj žūsiu, - pasakiau.

- Tačiau juk jūs nežinote kelio, Li...

- Na ir kas čia baisaus! Jūs man paaiškinsite.

- Šiame rajone jūs niekada nesate buvęs, taigi paaiškinti bus sudėtinga.

- Ak, Deksai, jūs mane jau įsiutinote. Kur važiuoti?

- Na, gerai, važiuojam į Stifenzo gatvę, 300.

- Tai ten? - paklausiau aš tvirtai rodydamas pirštu vakarinės miesto dalies link.

- Taip. Jūs žinote tą gatvę?

- Aš žinau viską, - užtikrinau. - Dėmesio, judame. Kaip lengva vairuoti šitą žaisliuką.

Deksas jo nemėgo. Jam labiau patiko tėvų "Kadilakas", bet palyginus su mano senute tai buvo nuostabus daiktas.

- Mes važiuojame į Stifenzo gatvę?

- Netoli jos, - atsakė Deksas.

Jis buvo išgėręs daug alkoholio, tačiau laikėsi šauniai, lyg būtų visiškai blaivutėlis.

Mes užsukome į vargšų kvartalo centrą. Stifenzo gatvės pradžia atrodė gana padoriai, o nuo 200-ojo numerio gyvenamieji namai atrodė skurdžiai ir toliau vienaaukštės lūšnelės darėsi vis skurdesnės. Ties 300-uoju numeriu namai buvo dar pakenčiamai. Prie kai kurių stovėjo seni "Fordai". Aš sustabdžiau Dekso karietą ten, kur jis paprašė.

- Eime, Li, - pasakė jis. - Ten, iki galo.

Jis uždarė dureles ir mes patraukėme keliu. Pasukę į šoninę gatvelę, nuėjome dar kokį šimtą metrų. Čia augo medžiai, aplink matėsi apleisti daržai, sodai. Deksas sustojo prie dviejų aukštų pastato. Antrasis šio namo aukštas buvo medinis. Tvorelė, juosusi sodą, tiksliau sakant, medžio kamienų nuolaužas, atrodė kaip naujutėlė. Jis įėjo į namą net neperspėjęs manęs. Buvo beveik visiškai sutemę ir užkampiuose plaikstėsi keisti šešėliai.

- Įeikite, Li, - pasakė jis. - Pagaliau mes atvykome.

- Aš eisiu paskui jus.

Prie namo augo erškėtrožė - tai buvo vienintelis krūmas, kurio aro-

matas nustelbė aplink viešpatavusios netvarkos tvaiką. Deksas greitai užlipo lauko laipteliais, kurie buvo įrengti prie šoninės namo sienos. Paskambinus duris mums atidarė stora negrė. Nepasakiusi nė žodžio, ji atsuko mums nugarą ir Deksas nuėjo jai įkandin. Aš uždariau paskui save duris.

Jos ramiai sėdėjo ant sofos, abi vilkėjo palaidinėmis ir segėjo labai trumpais sijonais.

- Šie ponai atnešė jums dolerių, - pasakė negrė. - Elkitės su jais kuo meiliau.

Ji uždarė duris palikdama mus vienus su mergelėmis. Aš pažvelgiau į Deksterį.

- Nusirenkite, Li, - tarė jis. - Čia juk labai karšta.

Paskui jis kreipėsi į rusvaplaukę.

- Ateik, padėk man, Džo.

- Mano vardas Polė, - pasakė mergaitė. - Jūs duosite man dolerių?

- Žinoma, - patvirtino Deksas.

Jis ištraukė iš kišenės sulamdytą dešimties dolerių kupiūrą ir padavė ją mažylei.

- Padėk man atsisegti kelnes.

Iki to momento aš stovėjau tarsi suakmenėjęs. Aš stebėjau, kaip rausvaplaukė atsistojo. Jai tikriausiai buvo šiek tiek daugiau, negu dvylika metų.

Iš po labai trumpo sijono matėsi apvalus užpakaliukas. Aš jaučiau, kad Deksas žiūri į mane.

- Aš renkuosi rusvaplaukę, - pasakė jis.

- Ar jūs žinote, kad už tai mus gali pasodinti už grotų?

- Jus gąsdina jos odos spalva? - griežtai atkirto jis man.

Tai mane nuramino. Jis vėl pažiūrėjo į mane iš padilbų. Jis laukė. Tikėjausi, kad mano veido spalva nepasikeitė. Abi mažylės, šiek tiek išsigandusios, sustingo...

- Ateik čia, Pole, - pasakė Deksas. - Ar nori išgerti stiklinaitę?

- Aš galiu ir negerti - padėsiu jums.

Nepraėjo nė minutė, ir jis jau buvo nusirengęs. Pasisodinęs mergaitę sau ant kelių, nusmaukė jai sijoną. Jo veidas patamsėjo, jis garsiai alsavo.

- Ar man neskaudės? - paklausė ji.

- Netrukdyk man, - atkirto Deksas, - nes gali negauti dolerių.

Jis įkišo ranką mergaitei tarp kojų, ir ji pravirko.

- Nutilk! - suriko jis. - Nes liepsiu Anai tave prikulti...

Jis pasuko galvą į mano pusę. Aš stovėjau kaip įbestas.

- Jums nepatinka jos odos spalva? - pakartojo jis. - Galime pasikeisti!

- Ne, viskas gerai, - tariau aš.

Aš pažiūrėjau į kitą mažylę. Viskam abejinga ji šukavosi plaukus. Tai buvo subrendusi paauglė.

- Ateik čionai, - pasakiau jai.

- Galite pradėti, Li, - paragino Deksas, - jos švarios. Ar tu nutilsi pagaliau?

Jis duso kaip nuo kojų nuvarytas šuo. O paskui čiupo ją už klubų ir įsitaisė ant kėdės. Dabar Polė verkė be garso. Mažoji negrė žiūrėjo į mane.

- Nusirenk, - pasakiau aš, - ir gulkis ant sofos.

Aš nusivilkau striukę ir atsisegiau diržą. Ji tyliai suriko, kai aš įsiskverbiau į ją. Ji buvo karšta kaip ugnis, ir tai buvo nuodų karštis.

XI

Iki šeštadienio pobūvio aš daugiau nesusitikau su Deksu... Nusprendžiau su savo griuvena užsukti pas jį. Jeigu jis vėl įsigeis vykti, aš paliksiu mašiną jo garaže... O jeigu ne, važiuosiu toliau. Tą vakarą aš palikau jį visiškai girtą. Tikriausiai jis buvo daug girtesnis, negu atrodė. Mažylei Polei kairėje krūtinės pusėje liks randas, kadangi šis galvijas užsigeidė jai įkąsti. Jis buvo tarsi pasiutęs ir, matyt, galvojo, kad doleriai suminkštins jos širdį, bet netikėtai pasirodė negrė Ana ir perspėjo, kad daugiau jo nepriims. Jis vis nenorėjo paleisti Polės, tikriausiai jį jaudino šios rusvaplaukės kvapas. Ana uždėjo jai kažką panašaus į tvarstį

ir davė migdomųjų, bet jai vis dėlto teko palikti Polę Deksui, kuris laižė visus jos randus aimanuodamas gomuriniu balsu. Aš įsivaizdavau, ką jis jautė, kadangi ir pats negalėjau atsitraukti nuo savo juodaodės mažylės. Vis dėlto aš stengiausi jos nesužeisti ir ji nė karto nepasiskundė. Ji tik užmerkė akis.

Todėl man ir buvo neramu, ar Deksas pajėgs šiandien dalyvauti vakarėlyje pas Eskvitus. Vakar aš pats prabudau kaip sulaužytas. Ir Rikardas galėjo tai patvirtinti, dešimtą valandą ryto jis man padarė trigubą "zombį"* - tai buvo pati geriausia priemonė jėgoms atgauti, kurią aš žinojau. Apskritai aš negėriau, kol neatvažiavau į Baktoną, ir supratau, kad klydau. Tą rytą jaučiausi puikiai ir sustojau prie Dekso namo žvaliai nusiteikęs. Dideliam mano nustebimui, jis jau laukė manęs: nusiskutęs, apsivilkęs puošniu dramblio kaulo spalvos kostiumu ir dvispalve - pilkos ir rusvos spalvų liemene.

- Ar jūs jau pusryčiavote, Li? Nemėgstu stoviniuoti kelyje, todėl iš anksto noriu apeiti visas kliūtis.

Šis Deksteris, kurį aš dabar mačiau, buvo protingas, paprastas, dailus ir nekaltas kaip kūdikis. Iš tiesų - kūdikis, kuris turėjo daug metų. Tai išdavė jo akys.

- Su apetitu suvalgyčiau truputį kumpio ir džemo, - atsakiau aš.

Kamerdineris gausiai prikrovė mano lėkštę. Man labai nepatinka, kai koks nors tipas kiša savo letenas prie mano maisto, tačiau Deksas, ko gero, manė, kad tai normalu.

Netrukus mes išvykome. Aš sukroviau savo bagažą į Deksterio mašiną, jis atsisėdo dešinėje.

- Vairuosite jūs, Li. Taip bus geriau.

Jis iš padilbų pažiūrėjo į mane. Tai buvo vienintelė užuomina apie vakarykštį vakarą. Visos kelionės metu jis buvo puikios nuotaikos ir pasakojo man įvairias istorijas apie tėvus Eskvitus šie niekšeliai pradėjo gyvenimą turėdami maišą pinigų ir polinkį išnaudoti žmones, kurių odos spalva buvo kitokia, negu jų. Eskvitai turėjo cukranendrių plantacijų Jamaikoje ir Haityje, ir Deksteris užtikrino, kad jie geria nuostabų romą.

- Ar žinote, Li, net Rikardo "zombis" neprilygsta tam gėrimui.

- Tuomet aš - už, - patvirtinau. Ir spustelėjau akseleratorių.

*Zombis - romo kokteilis su vaisių sultimis ir sodos vandeniu (vert.past.).

Per gerą valandą mes nuvažiavome daugiau kaip šimtą mylių ir, kai įvažiavome į Priksvilį, Deksteris ėmė rodyti kelią. Šis miestelis buvo mažesnis, negu Baktonas, tačiau namai buvo ištaigingesni, o sodai didesni. Yra tokių vietų, kurios tarsi byloja: čia gyvena tie, kurie turi daug pinigų.

Eskvitų vartai buvo atidaryti ir aš lengvai užvažiavau ant pakylos į garažą; motoras daugiau neurzgė. Aš pastačiau savo vežėčias prie kitų mašinų.

- Jau yra klientų, - tariau aš.

- Ne, - atkirto Deksteris. - Tai šeimininkų mašinos. Manau, jog be mūsų, daugiau nieko nėra. Ateis dar keletas vietinių. Jie kviečia vienas kitą į svečius iš eilės, kadangi likę namuose vieni klaikiai nuobodžiauja.

- Suprantu, - pasakiau aš. - Galų gale tai žmonės, verti užuojautos.

Išlipdamas jis nusijuokė. Kiekvienas paėmėme savo lagaminą ir vos nosimis nesusidūrėme su Džina Eskvit. Rankoje ji laikė teniso raketę. Ji mūvėjo baltais šortais, o po žaidimo apsivilko mėlyną puloverį, kuris nuostabiai išryškino jos figūrą.

- A, štai ir jūs, - pasakė ji.

Atrodė, kad išvydusi mus ji labai apsidžiaugė.

- Eime, išgersite ko nors.

Aš pažiūrėjau į Deksterį, jis - į mane, ir mes abu sutartinai linktelėjome.

- Kur Lu? - paklausė Deksas.

- Ji užlipo į viršų, į savo kambarį, - pasakė Džina. - Jai reikia persirengti.

- Ak! - prabilau nustebęs. - Prieš bridžą jūs persirengiate?

Džina pratrūko juoktis.

- Aš norėjau pasakyti - apsimauti šortus. Eikite ir jūs, susitvarkykite po kelionės ir sugrįžkite. Jums parodys kambarius.

- Manau, jūs taip pat persirengsite, - traukdamas per dantį pasakiau aš. - Jau praėjo daugiau kaip valanda, kai jūs vilkite šiuos drabužius.

Ji lengvai sudavė rakete man per pirštus.

- Aš neprakaituoju! - pareiškė Džina. - Aš ne tokio amžiaus.

- Ir jūs, be abejo, pralošėte šią partiją?

- Taip!..

Ji vėl pratrūko juoktis. Ji puikiai žinojo, kad šypsena jai labai tiko.

- Tuomet aš drįstu pasiūlyti jums sužaisti setą, - pasakė Deksas. - Be abejo, ne tuoj pat. Rytoj ryte.

- Suprantama.

Nežinau, gal aš ir klydau, bet man pasirodė, kad ji labiau norėjo žaisti su manimi.

- Gerai, - pasakiau aš. - Jeigu pas jus yra du kortai, aš sužaisiu partiją su Lu, o paskui žais pralaimėjusieji. Pasistenkite pralaimėti, Džina, ir tada mes turėsime šansą parodyti vienas kitam, ką mokame.

- Puiku, - reziumavo Deksas. - Kadangi visi yra asai, tai pralošiu aš.

Dabar juokėmės visi trys. Nors nebuvo labai juokinga, tačiau reikėjo kaip nors sumažinti mus gaubusią įtampą. Paskui abu nusekėme paskui Džiną į namą, ir ji mus pristatė juodaodei kambarinei - labai liesai moteriai su nedideliu iškrakmolytu kyku ant galvos.

XII

Aš persirengiau savo kambaryje ir prisijungiau prie Dekso bei kitų, buvusių apačioje. Ten buvo dar dvi poros - du jaunuoliai ir dvi merginos - ir Džina žaidė su viena mergina bei dviem jaunuoliais bridžą. Ten buvo ir Lu. Aš palikau Deksą su kita mergina ir įjungiau radiją ieškodamas šokių muzikos. Visa gerkle traukė Stenas Kentonas. Vis geriau, negu nieko. Šį kartą Lu kvepėjo kitais kvepalais, kurie man labai patiko, bet vis dėlto aš norėjau ją pašiepti.

- Lu, jūs pakeitėte kvepalus?

- Taip. Ar šitie jums nepatinka?

- Jie puikūs. Bet jūs žinote, kad taip nedaroma.

- Argi?

- Keisti kvepalus nedera. Tikra kilminga elegantiška moteris ištikima savo kvepalams.

- Iš kur jūs visa tai ištraukėte?

- Visi tai žino. Tai sena prancūzių taisyklė.

- Mes esame ne Prancūzijoje.

- Tai kodėl jūs vis dėlto mėgstate prancūziškus kvepalus?

- Tai geriausi kvepalai.

- Be abejo, tačiau jeigu jūs laikotės vienos taisyklės, reikia prisitaikyti ir prie kitų.

- Ar pasakysite, Li Andersonai, kaip jūs visa tai sužinojote?

- Mano išsilavinimas... - pašaipiai pralemanau aš.

- O kokiame koledže jūs mokėtės?

- Nė viename iš tų, kuriuos jūs žinote.

- Na ir?

- Prieš grįždamas į JAV, aš mokiausi Anglijoje ir Airijoje.

- Kodėl jūs užsiimate tokiu darbu? Juk jūs galėtumėte užsidirbti daugiau pinigų.

- Aš uždirbu tiek, kiek man reikia, - pasakiau.

- Kokia jūsų šeima?

- Aš turėjau du brolius.

- Ir?

- Jaunesnysis mirė. Nelaimingas atsitikimas.

- O kur dabar kitas?

- Jis gyvas. Gyvena Niujorke.

- Norėčiau su juo susipažinti, - pasakė ji.

Atrodė, kad ji užmiršo tą grubumą, kurį demonstravo pas Deksterį ir pas Džikę, ir tai, kaip aš ten elgiausi su ja.

- Aš norėčiau, kad jūs nepažintumėte jo, - pasakiau aš.

Aš iš tiesų taip galvojau. Tačiau klydau manydamas, kad ji viską užmiršo.

- Jūsų draugai įdomūs, - tarė ji netikėtai pakeisdama pokalbio temą.

Mes šokome toliau. Muzika grojo be pauzių, taigi man pavyko išvengti atsakymo.

- Ką jūs darėte tą kartą su Džina? - pasiteiravo ji. - Ji kaip nesava.

- Nieko aš jai nedariau. Tik padėjau išsiblaivyti. Yra keletas gerų priemonių.

- Nežinau, jūs apsukriai kvaršinate man galvą. Jus dažnai sunku suprasti.

- Bet aš juk tyras kaip krištolas!.. - atsakiau.

Dabar atėjo jos eilė tylėti ir keletą minučių ji visiškai pasinėrė į šokį. Ji atsipalaidavo mano glėbyje ir, atrodė, apie nieką negalvojo.

- Jos vietoje norėčiau būti aš, - baigdama tarė ji.

- Ir aš geidžiu to paties, - pasakiau jai. - Dėl to galite būti rami.

Nuo šios frazės man užkaito ausys. Aš prisiminiau Džinos kūną. Permiegoti su jomis abiem ir vienu metu jas pribaigti, iš anksto viską joms pasakius. Neįmanoma...

- Aš netikiu, kad jūs galvojate taip, kaip kalbate.

- Nežinau, ką turėčiau jums pasakyti, kad patikėtumėte, jog aš taip ir galvoju.

Ji karštai pareiškė, kad aš pedantas, o paskui apkaltino mane tuo, kad aš kalbu kaip austrų psichiatras. To jau buvo per daug.

- Aš noriu žinoti - kokiais momentais jūs tikite, kad aš sakau tiesą?

- Man labiau patinka, kai jūs apskritai nieko nekalbate.

- Ir kai aš nieko nedarau?

Aš suspaudžiau ją stipriau. Ji, be abejonės, suprato, kurlink aš suku, ir nuleido akis. Bet aš nesiruošiau taip lengvai ją palikti. Be to, ji pasakė:

- Tai priklauso nuo to, ką jūs darote...

- Vadinasi, jūs ne viską, ką aš darau, pateisinate?

- Labai nuobodu, jeigu tą patį darote su visomis.

Aš jaučiau, kad po truputį judu pirmyn. Tetrūksta šiek tiek pastangų. Aš kiek galėdamas stengiausi užminti jai ant nuospaudų.

- Jūs kalbate mįslėmis, - pasakiau aš. - Ką jūs turite omenyje?

Šį kartą ji nuleido ne tik akis, bet ir galvą. Ji iš tikrųjų buvo daug žemesnė už mane. Jos plaukuose pamačiau didelį gvazdiką. Ji atsakė:

- Jūs puikiai žinote, apie ką aš kalbu. Apie tai, ką jūs darėte man tą dieną ant sofos.

- Na ir kas?

- Na, jūs taip elgiatės su visomis moterimis, kurias sutinkate savo gyvenime!

Aš garsiai nusijuokiau ir ji įgnybo man į ranką.

- Nesijuokite iš manęs, aš ne idiotė.

- Be abejo, ne.

- Atsakykite į mano klausimą.

- Ne, - pasakiau. - Aš darau tai ne su visomis moterimis. Prisipažinsiu, nedaug tėra moterų, su kuriomis norisi tai daryti.

- Jūs man kvaršinate galvą. Aš labai gerai mačiau, kaip elgiasi jūsų draugai...

- Tai ne draugai, o šiaip bičiuliai.

- Nekibkite prie kiekvieno žodžio, - pasakė ji. - Ar jūs tai darote ir su bičiulėmis?

- Jūs manote, kad tai galima daryti su tomis mergelėmis?

- Manau... - sušnibždėjo ji. - Dažniausiai vyrai vienodai elgiasi su visomis.

Aš pagalvojau, kad reikia pasinaudoti šia fraze ir ją stipriau apkabinti. Tuo metu aš pabandžiau paglostyti jos krūtinę. Tačiau šį žingsnį padariau per anksti. Ji švelniai, bet ryžtingai atsitraukė.

- Tą dieną, jūs žinote, aš per daug išgėriau, - pasakė ji.

- Nemanau, - atsakiau.

- Ak!.. Jūs manote, kad blaivi aš leisčiau taip elgtis su manimi?

- Be abejo.

Ji nuleido galvą, paskui vėl ją pakėlė ir pasakė:

- Tikriausiai jūs manote, kad aš ir šokti galiu su bet kuo?

- Aš ir esu tas "bet kas".

- Jūs puikiai žinote, kad tai netiesa.

Man retai tekdavo taip vargintis įkalbinėjant moterį. Ši mergina slydo iš rankų kaip ungurys. Atrodė, kad ji tai ištrūkdavo į laisvę, tai vėl atsisėsdavo į kaltinamųjų suolą. Ir vis dėlto aš tęsiau pokalbį:

- Tai kuo gi aš skiriuosi nuo kitų?

- Nežinau, jūs puikiai atrodote, bet yra dar kažkas kita. Pavyzdžiui, balsas.

- Na ir kas?

- Tai nepaprastas balsas.

Aš vėl garsiai nusijuokiau.

- Ne, - neatlyžo ji. - Tai labai žemas balsas... be to... Nežinau, kaip teisingiau pasakius... Jis labai grynas.

- Tai dėl įpročio groti gitara niūniuojant.

- Ne, - pasakė ji. - Aš negirdėjau, kad dainininkai ir gitaristai dainuotų taip, kaip jūs. Ak, dabar aš prisiminiau dainininkus, kurių balsus man primena jūsų balsas, na, taip... ten Haityje. Tai negrų balsai...

- Jūs mane giriate, - tariau aš. - Juk geresnių muzikantų nė su žiburiu nesurasi.

- Nekalbėkite kvailysčių!

- Amerikiečių muzika kilo iš ten, - tvirtai pasakiau aš.

- Aš taip nemanau. Visi geriausi orkestrai, kurie groja šokių muziką, - tai baltųjų orkestrai.

- Be abejo, baltųjų padėtis geresnė ir jie gali pasinaudoti atradimais, kuriuos padaro juodieji.

- Nemanau, kad jūs esate teisus. Visi garsūs kompozitoriai - baltieji.

- Pavyzdžiui, Diukas Elingtonas.

- Ne, Geršvinas, Kernas ir kiti.

- Visi jie - emigrantai iš Europos, - paprieštaravau jai. - Ir visi puikiai panaudojo juodųjų atradimus. Vargu ar galima rasti Geršvino kūriniuose originalių pasažų. Jis plagijavo. Pabandykite surasti tokį pasažą "Žydrųjų tonų rapsodijoje".

- Keistas jūs žmogus, - pasakė ji. - Aš nekenčiu negrų.

To buvo jau per daug. Aš pagalvojau apie Tomą, aš jau buvau pasiruošęs sukalbėti padėkos maldą Dievui. Tačiau dabar aš labai geidžiau šios merginos, todėl reikėjo užgniaužti pyktį. Neverta jaudinti Dievą, kai nori padaryti gerą darbą.

- Jūs tokia, kaip ir visos, - pasakiau aš. - Jūs per daug giriate tai, ką kiti jau seniai žino.

- Nesuprantu, ką jūs norite pasakyti?

- Jums reikėtų daugiau keliauti, - paaiškinau aš. - Ar žinote, kad ne tik baltieji amerikiečiai išrado kiną, automobilį, kapronines kojines ir arklių lenktynes. Tai pasakytina ir apie džiazą.

- Pakalbėkime apie kitką, - pasakė Lu. - Jūs skaitote labai daug knygų, ir tiek.

Prie gretimo stalo kiti keturi toliau žaidė bridžą. Jeigu aš nepriversiu šios merginos išgerti, tai iš tiesų nieko nepasieksiu. Reikia būti ryžtingesniam.

- Deksas pasakojo man apie jūsų romą, - tęsiau aš. - Tai mitas, ar šis gėrimas prieinamas kiekvienam mirtingajam?

- Be abejo, pavaišinsime juo ir jus, - pasakė Lu. - Aš paprasčiausiai nepagalvojau, kad jūs norite išgerti.

Aš pasitraukiau nuo jos ir ji nusliuogė prie baro, esančio svetainės kampe.

- Gal gersite kokteilį? - paklausė ji. - Baltą romą su rausvu?

- Tinka. Jeigu galima, įpilkite apelsinų sulčių. Aš mirštu iš troškulio.

- Gerai, - užtikrino ji.

Prie stalo sėdėjusieji bridžo žaidėjai patraukė mūsų dėmesį garsiu riksmu:

- Ei!.. Lu! To paties visiems!..

- Gerai, - pasakė ji, - bet jūs patys pasiimsite.

Man patiko žiūrėti į šią merginą, kai ji pasilenkdavo į priekį. Ji buvo apsivilkusi siaurą suknelę iš džersi medžiagos su didele apvalia dekoltė, matėsi net krūtinės išlinkimas. Ji buvo susišukavusi kaip tą dieną, kai ją pamačiau pirmą kartą, tik šį kartą plaukai krito į kairę pusę. Ji buvo daug mažiau pasidažiusi ir tokia gundanti, kad norėjosi kuo greičiau ją nusitempti į lovą.

- Jūs iš tiesų nuostabi mergina, - pasakiau aš. Ji išsitiesė laikydama rankoje romo butelį.

- Nepradėkite...

- Aš ir nepradedu. Aš tęsiu.

- Vadinasi, netęskite. Jūs viską darote labai greitai. Dingsta visas malonumas.

- Ne viskas gali trukti labai ilgai.

- Nesutinku. Tai, kas malonu, turi tęstis amžinai.

- O ar jūs žinote, kas yra malonu?

- Taip. Pavyzdžiui, kalbėti su jumis.

- Malonu tik jums. Tai egoizmas.

- Jūs esate tikras storžievis! Betrūksta tik, kad pasakytumėte, jog nuo mano kalbų nudvėsti galima!..

- Žiūrėdamas į jus, aš galvoju, kad esate sukurta ne tik pokalbiams; o kalbėti su jumis ir nežiūrėti į jus man labai sunku. Bet aš labai noriu tęsti pokalbį. Kol kalbu su jumis, nereikia žaisti bridžo.

- Jūs nemėgstate bridžo?

Ji pripylė taurę ir padavė ją man. Aš paėmiau ir vienu mauku išgėriau pusę.

- Man patinka tai.

Aš parodžiau į taurę.

- Ir man patinka, kadangi šį gėrimą padarėte jūs.

Ji išraudo.

- Malonu, kai jūs tai sakote.

- Galiu garantuoti, kad ir kitose srityse esu nė kiek ne prastesnis.

- Jūs pozuotojas. Jūs gerai sudėtas ir manote, kad visos moterys tik to ir nori.

- Ko "to"?

- Fizinio artumo.

- Tos, kurios to nenori, - tvirtai pasakiau aš, - niekada dar nebandė.

- Tai netiesa.

- O jūs bandėte?

Ji neatsakė ir nervingai sunėrė rankas, o paskui išdrįso:

- Tai, ką jūs darėte su manimi aną kartą...

- Ir ką gi?

- Tai nebuvo malonu. Tai buvo... Tai buvo bjauru!

- Bet ne nemalonu?

- Ne... - atsakė ji labai tyliai.

Daugiau jos neklausinėdamas išgėriau taurę iki dugno. Vėl tapau padėties šeimininku. Dieve Aukščiausiasis, kaip sunku bus su šia mergina. Tokį įspūdį kartais sukelia upėtakiai.

Džina atsistojo ir atėjo paimti taurių.

- Ar jums nenuobodu su Lu?

- Lu nuostabi, - pasakiau aš. - Ji man labai patinka. Ar galiu paprašyti jos rankos?

- Niekada gyvenime!.. - atkirto Džina. - Pirmenybė suteikta man.

- Na, o kas tokia aš? - pasakė Lu. - Užsigulėjusi prekė?

- Tu jauna, - tarė Džina. - Tau dar viskas prieš akis. Aš...

Iš širdies nusijuokiau, kadangi Džina atrodė maždaug dvejais metais vyresnė už savo seserį.

- Nesijuokitę kaip idiotas, - pasakė Lu. - Argi ji neapvytusi?

Iš tiesų man patiko abi šios merginos. Be to, jos viena kitą labai gerai suprato.

- Jeigu jūs slenkant metams nesusensite, - tariau aš kreipdamasis į Lu, - su malonumu vesčiau jus abi.

- Jūs tiesiog šlykštus, - atkirto Džina. - Aš einu žaisti bridžą. O paskui jūs pašoksite su manimi.

- Velniai griebtų! - prabilo Lu. - Šį kartą pirmenybė man. Eik žaisti tomis bjauriomis kortomis.

Mes vėl pradėjome šokti, bet programa pasikeitė ir aš pasiūliau Lu pasivaikščioti, kad šiek tiek pramankštintume savo kaulus.

- Nežinau, ar noriu likti su jumis dviese, - pasakė ji.

- Jūs nedaug rizikuojate. Kiekvieną momentą galėsite prisišaukti pagalbą.

- Na, taip, - paprieštaravo ji. - Kad pasirodyčiau esanti idiotė!..

- Ką gi, - pasakiau aš. - Tuomet aš truputį išgersiu, žinoma, jeigu jūs neprieštarausite.

Aš nuėjau prie baro ir įsipyliau tonizuojančio gėrimo. Lu tebestovėjo ten, kur aš ją palikau.

- Norite?

Ji papurtė galvą primerkusi gelsvai žalias akis. Aš daugiau ja nesidomėjau; nuėjau į kitą kambario galą ir pradėjau stebėti, kaip žaidžia Džina.

- Aš atėjau, kad atneščiau jums laimę, - pasakiau.

- Tinkamas momentas!

Ji lengvai pasisuko į mane šypsodamasi iki ausų.

- Aš pralošiau tris šimtus dolerių. Jūs manote, kad tai juokai?

- Viską lemia tai, kokį kraičio procentą sudaro ši suma, - atsakiau aš.

- Galbūt nutraukime žaidimą? - pasiūlė ji.

Kiti trys, kurie žaisti turbūt norėjo tiek pat, kaip užsiiminėti bet kuo kitu, sutartinai pakilo iš vietų. Na, o Deksteris jau seniai buvo nusitempęs vieną merginą į sodą.

- Ar ir toliau klausysimės šito šlamšto? - paklausė Džina, su pasišlykštėjimu rodydama į radiją. - Aš surasiu kai ką geresnio.

Ji pasukinėjo aparatą ir iš tiesų užgrojo nuostabi muzika, pagal kurią buvo galima šokti. Vienas vaikinas pakvietė Lu. Kiti du irgi nuėjo šokti, o aš prieš suaugusiųjų žaidimus nusivedžiau Džiną išgerti. Aš labai gerai žinojau, ko jai reikia.

XIII

Iki to momento, kai su Deksteriu nuslinkome miegoti į savo kambarius, Lu aš nepasakiau nė žodžio. Mūsų miegamieji buvo antrame aukšte, toje pat pusėje, kur miegojo ir seserys. Tėvų miegamieji buvo kitame namo gale. Kiti svečiai išvažiavo į namus. Aš paminėjau, kad tėvų miegamasis buvo kitoje pusėje, bet jie tuo metu buvo išvykę lyg į Niujorką, lyg į Haitį, o gal dar kur nors. Sąlygos netikėtiems skrydžiams buvo puikios.

Nusirengiau, gerai nusiprausiau po dušu, energingai trindamasis arklio plaukų kempine. Deksterio kambaryje išgirdau neaiškius garsus. Jis išėjo ir sugrįžo po penkių minučių, po to iš garso supratau, kad ten į taures pilstomas gėrimas. Jis puikiai pasidarbavo kaip tiekėjas ir pagalvojau, kad ši idėja nuostabi. Aš atsargiai pasibeldžiau į duris, kurios vedė tiesiai į jo kambarį. Jis atsiliepė.

- Ei! Deksai, - pasiteiravau aš pro uždarytas duris. - Ar man pasigirdo, ar tu iš tiesų pilstai gėrimą?

Tai buvo romas. Priklausomai nuo paros meto, tai pati nuostabiausia priemonė užmigti arba pašėlusiai šėlti. Aš rengiausi pastarajam žingsniui, o Deksas, kaip aš vėliau išgirdau, netrukus atsigulė. Jo tikslas buvo kitoks.

Palaukęs pusvalandį, aš tyliai išslinkau iš savo kambario. Mūvėjau tik glaudėmis, vilkėjau pižamos švarku. Labai nemėgau pižamos kelnių. Nepakenčiamas rūbas.

Koridorius buvo tamsus, tačiau aš žinojau, kur einu. Veržiausi į priekį be jokios baimės, kadangi ant grindų ištiesti kilimai būtų sugėrę net krepšinio kamuolių bildesį, ir štai aš tyliai pasibeldžiau į Lu duris.

Išgirdau, kaip ji artinasi. Greitai pamačiau, kaip spynoje pasisuko raktas. Aš įslinkau į kambarį ir uždariau lakuotas duris.

Lu vilkėjo nuostabiais apatiniais rūbais, kuriuos ji, matyt, nugriebė prašmatnioje parduotuvėje. Šį ansamblį sudarė nėrinių liemenėlė ir tokio pat stiliaus mini kelnaitės.

- Aš atėjau norėdamas pasiteirauti, ar jūs vis dar pykstate ant manęs, - tariau aš.

- Išeikite iš mano kambario, - atkirto ji.

- O kodėl jūs atidarėte duris? Kas, jūsų manymu, galėjo į jas pasibelsti?

- Iš tiesų, nežinau! Galbūt Siuzi...

- Siuzi atsigulė. Kiti tarnai taip pat. Jūs tai puikiai žinote.

- Kurlink jūs sukate?

- Būtent į tai.

Aš griebiau jai už rankos ir pabučiavau ją. Nežinau, ką tuo metu darė mano kairioji ranka, bet Lu energingai gynėsi, ir aš gavau į kairę ausį tokį smūgį kumščiu, kad net aptemo akyse. Aš paleidau ją.

- Jūs - laukinis, - pasakė ji.

Jos plaukai buvo sušukuoti paprastai, lengvai išsidraikę, per vidurį perskirti sklastymu. Ji iš tiesų buvo keistas egzempliorius. Tačiau aš išlikau ramus. Man padėjo romas.

- Jūs sukėlėte pernelyg didelį triukšmą, - pasakiau aš. - Be abejo, Džina jį išgirdo.

- Mūsų kambarius skiria vonios kambarys.

- Nuostabu.

Aš vėl atnaujinau ataką pradėdamas nuo apatinių rūbų. Man pavyko nutraukti kelnaites jai dar nespėjus užtvoti man per ausį. Aš griebiau jai už riešų ir sukryžiavau jos rankas už nugaros. Jas puikiai jaučiau savo dešiniajame delne. Ji gynėsi be garso, bet įnirtingai, stengdamasi keliais suduoti man smūgį. Aš apkabinau ją kaire ranka per liemenį ir tvirtai prispaudžiau prie savęs. Ji bandė man įkąsti per pižamą. Man niekaip nesisekė išsilaisvinti iš savo prakeiktų glaudžių. Tada aš netikėtai paleidau ją ir pastūmiau ant lovos.

- Iki šio momento, - pasakiau aš, - jūs puikiai gynėtės. Iš mano pusės būtų kvaila persitempti dėl tokio menkniekio.

Ji vos neverkė, tačiau jos akys degė pykčiu. Ji net nebandė apsirengti ir aš gėrėjausi ja. Trikampis tarp kojų buvo tankus ir juodas, blizgėjo kaip karakulis. Aš apsisukau ir nuėjau prie durų.

- Labos nakties, - tariau aš. - Atleiskite man, kad vos nesudraskiau jūsų apatinių kelnaičių. Aš nedrįstu siūlyti savo paslaugų, kad jūs vėl nuostabiai atrodytumėte, bet tikiuosi gauti iš jūsų sąskaitą nuostoliams padengti.

Man nepatiko, kad aš virtau paskutiniu storžieviu, bet kai reikia,

tokie gabumai manyje pasireiškia noromis nenoromis. Ji nieko neatsakė, bet aš pamačiau, kaip ji sugniaužė kumščius ir prikando lūpą. Ji staigiai nusisuko nuo manęs ir keletą sekundžių aš stovėjau gėrėdamasis ja. Iš tiesų aš labai apgailestavau. Išėjau iš jos kambario labai keistai nusiteikęs.

Nesivaržydamas aš atidariau kitas duris. Tai buvo Džinos kambario durys. Jos pasirodė esančios neužrakintos. Aš nuėjau tiesiai į vonią ir pasukau nikeliuotą skląstį.

Paskui nusivilkau pižamos švarką ir likau tik su glaudėmis. Kambarys skendėjo prietemoje ir oranžiniai tapetai dar labiau švelnino aplinką. Nuogutėlė Džina gulėjo kniūbsčia ant žemos lovos ir darėsi manikiūrą. Ji pasuko galvą ir įsistebeilijo į mane, kai uždariau duris.

- Akiplėšiškumo jums netrūksta, - pasakė ji.

- Taip, - atsakiau aš. - Jūs manęs laukėte, tiesa?

Ji nusijuokė ir pasijudino lovoje. Aš atsisėdau prie jos ir ėmiau glostyti jai šlaunis. Ji atrodė kaip nekaltas kūdikis. Paskui atsisėdo ir pačiupinėjo mano bicepsus.

- Jūs stipruolis.

- Aš esu bėjėgis kaip ką tik gimęs ėriukas, - pareiškiau jai.

Ji atsirėmė į mano petį ir pabučiavo mane, bet tuoj pat atsitraukė ir nusišluostė lūpas.

- Jūs buvote pas Lu. Nuo jūsų dvelkia jos kvepalais.

Aš nepagalvojau apie šį prakeiktą įprotį. Džinos balsas drebėjo ir ji stengėsi nežiūrėti į mane. Aš apkabinau ją per pečius.

- Jūs kvailelė.

- Nuo jūsų dvelkia jos kvepalais. Tai tiesa!..

- Man reikėjo jos atsiprašyti, - pasakiau. - Buvau ją truputį įžeidęs.

Pagalvojau apie tai, kad Lu turbūt dar stovi pusnuogė savo kambario viduryje, ir tai mane dar labiau jaudrino. Džina tai pastebėjo ir išraudo.

- Jus tai trikdo? - paklausiau aš.

- Ne, - sušnibždėjo ji. - Ar galiu jus paglostyti?

Aš išsitiesiau lovoje ir priverčiau ją atsigulti šalia manęs. Jos rankos baikščiai slinko mano kūnu.

- Jūs labai stiprus, - pasakė ji tyliai.

Mes abu gulėjome ant šonų veidu vienas į kitą. Aš švelniai ją pas-

tūmiau ir apverčiau ant kito šono, o paskui prisiglaudžiau prie jos. Ji lengvai išžergė kojas, norėdama man padėti.

- Man skaudės.

- Nė kiek, - pasakiau aš.

Aš be įmantrybių artėjau prie jos krūtų spenelių ir jaučiau, kad visas jos kūnas virpa. Jos apvalus užpakaliukas lengvai įstrigo tarp mano šlaunų, ji vis dažniau aikčiojo.

- Jeigu norite, užgesinsiu šviesą, - sušnibždėjau aš.

- Ne, - pasakė Džina. - Taip geriau.

Aš atitraukiau kairę ranką nuo jos užpakaliuko ir nubraukiau plaukus nuo jos dešinės ausies. Daugelis net nežino, kad galima labai sujaudinti moterį bučiuojant ir kandžiojant jos ausis. Tai puikus manevras. Džina pradėjo rangytis kaip ungurys.

- Nedarykite taip.

Aš tuoj pat lioviausi, bet ji čiupo mane už riešo ir apkabino.

- Dar padarykite taip.

Aš sulėtinau tempą ir pajutau, kaip ji visa staiga įsitempė, o paskui atsipalaidavo ir nulenkė galvą. Mano ranka slinko žemyn per jos pilvą, ir aš viską supratau. Pradėjau jausmingai bučiuoti jos kaklą. Aš mačiau, kaip įsitempė jos oda karštiems bučiniams artėjant prie jos krūtų. O paskui taip lengvai įsiskverbiau į ją, kad net nežinau, ar ji tai pajuto. Ji atsipalaidavo lengvais strėnų judesiais.

- Jums nepatinka? - paklausiau aš.

- Paglamonėkite mane dar. Glamonėkite mane visą naktį.

- Tą aš ir noriu daryti, - pasakiau jai.

Aš vėl paėmiau ją, tačiau šį kartą visa tai atlikau grubiai. Ir baigiau jai nepasiekus orgazmo.

- Jūs mane iš proto varote... - sušnibždėjo ji.

Ji apsivertė ant pilvo paslėpdama galvą tarp alkūnių. Aš pabučiavau jos liemenį ir užpakaliuką, o paskui atsiklaupiau ant kelių prieš ją.

- Praskėsk kojas, - pasakiau aš.

Ji nieko neatsakė ir lengvu judesiu praskėtė šlaunis. Mano ranka slinko tarp jos šlaunų, aš skyniausi sau kelią, bet sumaišiau kryptį. Ji vėl įsitempė, tačiau aš neatlyžau.

- Aš nenoriu, - tarė ji.

- Atsiklaupkite ant kelių, - liepiau aš.

- Aš nenoriu.

Paskui ji vis dėlto išlenkė liemenį ir sulenkė kelius. Ji vėl paslėpė galvą tarp rankų, ir aš pamažu įlindau ten, kur norėjau. Ji nieko nekalbėjo, bet aš jaučiau, kaip pakyla ir nusileidžia jos įsčios bei tankėja kvėpavimas. Neišeidamas iš jos, aš apsiverčiau kartu su ja ant šono, ir, kai aš pamačiau jos veidą, iš po užmerktų vokų tekėjo ašaros, bet ji paprašė, kad dar neatsitraukčiau.

XIV

Aš grįžau į savo kambarį penktą valandą ryto. Džina nė nepajudėjo, kai palikau ją; ji buvo leisgyvė. Mano kojos virpėjo, tačiau man pavyko išsiristi iš patalo dešimtą valandą. Manau, kad man padėjo Dekso romas. Palindau po šaltu dušu ir paprašiau draugo, kad jis truputį pasiboksuotų su manimi. Įdomu, kaip jaučiasi Džina. Na, o Deksas labiau susidomėjo romu: dviejų metrų atstumu nuo jo sklido baisus alkoholio tvaikas. Aš patariau jam išgerti tris litrus pieno ir sužaisti golfo partiją. Jis tikėjosi susitikti su Džina teniso aikštelėje, tačiau ji dar nebuvo atsikėlusi. Aš nusileidau žemyn papusryčiauti. Lu sėdėjo prie stalo. Ji vilkėjo plisuotu sijonėliu, o ant šviesaus šilko palaidinės buvo užsimetusi zomšinę striukę. Aš iš tiesų jos geidžiau. Tačiau tą rytą jaučiausi sutramdytas. Aš pasisveikinau su ja:

- Labas rytas.

Jos tonas buvo šaltas. Teisingiau - liūdnas.

- Jūs pykstate ant manęs? Labai atsiprašau už vakarykštį vakarą.

- Manau, jūs visiškai nekaltas, - pasakė ji. - Toks jau jūs gimėte.

- Ne. Aš tokiu tapau.

- Manęs nedomina jūsų istorijos.

- Jūs ne tokio amžiaus, kad mano istorijos galėtų jus sudominti...

- Aš priversiu jus gailėtis dėl to, ką jūs dabar pasakėte, Lu.

- Norėčiau sužinoti, kaip jūs tai padarysite.

- Daugiau apie tai nekalbėsime. Sužaisite su manimi setą?

- Su malonumu, - atsakiau. - Man reikalinga mankštelė.

Ji nesusilaikė nenusišypsojusi ir, kai tik papusryčiavome, aš nusekiau paskui ją į kortus. Ši mergina nemokėjo ilgai pykti.

Mes žaidėme tenisą iki pusiaudienio, kol netekome jėgų. Aš nebejaučiau žemės po savo kojomis, ir viskas aplink paskendo pilkuose dūmuose, kai iš vienos pusės pasirodė Džina, o iš kitos - Deksas. Jie, kaip ir aš, atrodė labai apgailėtinai.

- Sveiki, - tariau aš Džinai. - Kaip matau, jūs geros formos.

- Jūs pažiūrėkite į save, - kandžiai atsakė ji.

- Dėl visko kalta Lu, - pareiškiau aš.

- Vadinasi, dėl to, kad senukas Deksas mėgsta išgerti, taip pat aš kalta? - atsikirto Lu. - Jūs išgėrėte per daug romo, štai ir viskas. O, Deksai! Nuo jūsų penkių metrų atstumu jau dvelkia romas.

- Li sakė, jog tik dviejų, - energingai atkirto Deksteris.

- Aš taip sakiau?

- Lu, - tarė Deksas, - sužaiskite su manimi.

- Tai neteisinga. Žaisti turėtų Džina, - pasakė Lu.

- Neįmanoma! - pasakė Džina. - Li, gal pasivažinėsime iki pietų.

- O kada čia pietaujama? - paprieštaravo Deksas.

- Maždaug po valandos, - atsakė Džina.

Ji griebė mane už rankos ir nusitempė garažo link.

- Paimsime Dekso mašiną? - pasiūliau aš. - Ji stovi arčiausia durų, bus patogiau.

Ji neatsakė, tik labai stipriai suspaudė mano ranką ir dar labiau prisiglaudė prie manęs. Aš stengiausi kalbėti niekus, o ji tebetylėjo. Sėsdamasi į mašiną Džina paleido mano ranką, bet kai tik aš atsisėdau šalia, ji įsitaisė prie pat manęs taip, kad aš vos begalėjau vairuoti. Aš išvažiavau iš garažo ir nusileidau alėja. Vartai buvo atidaryti ir aš pasukau į dešinę. Kur veda kelias, aš nežinojau.

- Kaip išvažiuoti iš miesto? - paklausiau Džinos.

- Nesvarbu, kaip... - sušnibždėjo ji.

Aš žvilgtelėjau į ją per veidrodėlį. Ji užmerkė akis.

- Klausykite, jūs per ilgai miegojote, - neatlyžau aš, - ir dėl to atrodote šiek tiek apsnūdusi.

Ji staiga išsitiesė kaip beprotė ir čiupo abiem rankomis man už galvos norėdama pabučiuoti. Aš lyg nujausdamas pristabdžiau mašiną.

- Li, pabučiuokite mane...

- Palaukite, kol išvažiuosime už miesto.

- Man visiškai tas pats. Tegu jie visi tai mato.

- O jūsų reputacija?

- Jūs irgi ne visuomet pagalvojate apie ją. Apkabinkite mane.

Bučiuotis galima kokias penkias minutes, bet ne visą dieną. Mylėtis su ja visokiomis pozomis - sutinku. Bet ne bučiuotis. Aš pasitraukiau.

- Būkite gerutėlė.

- Pabučiuokite mane, Li. Prašau.

Aš padidinau greitį, pasukau į dešinę, į pirmą pasitaikiusią gatvelę, paskui į kairę; aš bandžiau ja nusikratyti, bet tai padaryti buvo nelengva, kadangi vairavau sunkiai išjudinamą Deksterio mašiną. Džina pasinaudojo tuo vėl apkabindama mane abiem rankomis.

- Prisipažinsiu jums, ko tik nekalba šiame krašte apie jus.

- Aš norėčiau, kad žmonės dar daugiau šnekėtų. Visi tiesiog akis išsprogins, kai...

- Kai?

- Kai sužinos apie mūsų vestuves.

Dieve Aukščiausiasis, kurlink suka, velniai griebtų, ši mergiotė! Kai kuriuos tokie dalykai veikia kaip valerijonai kates arba kaip nudvėsusi rupūžė foksterjerą. Jie kibtų į šį reikalą labai energingai.

- Mes susituoksime?

Ji palenkė galvą ir pabučiavo mano dešinę ranką.

- Be abejo.

- Kada?

- Dabar.

- Juk šiandien ne sekmadienis.

- Argi? - pasakė ji.

- Ne. Tai - idiotizmas. Jūsų tėvai nesutiks.

- Man visiškai tas pats.

- Aš neturiu pinigų.

- Jų pakaks dviem.

- Man vienam jų vos užtenka, - tariau aš.

- Tėvai man duos pinigų.

- Nemanau. Jūsų tėvai manęs nepažįsta. Juk ir jūs manęs nepažįstate, ar ne taip?

Ji išraudo ir priglaudė savo veidą prie mano peties.

- Netiesa, aš pažįstu jus, - sušnibždėjo ji. - Užsimerkusi galiu pasakyti, kaip jūs atrodote nuogas.

Aš nusprendžiau patikrinti, ar ji rimtai kalba, ir pasakiau:

- Pulkas moterų taip gali pasakyti apie mane.

Ji nesureagavo.

- Tai manęs nejaudina. Daugiau jos nė pirštu neprisilies prie jūsų.

- Bet juk jūs nieko nežinote apie mane.

- Aš nežinojau nieko apie jus.

Ji pradėjo niūniuoti populiarią Diuko dainelę.

- Jūs ir dabar žinote nė kiek ne daugiau, - atkirtau jai.

- Tuomet papasakokite man apie save, - pasakė ji nustojusi dainuoti.

- Galų gale, - tariau aš, - net nežinau, kaip galėčiau jums sutrukdyti ištekėti už manęs. Nebent, jeigu išvažiuočiau. Deja, aš visiškai neketinu išvykti.

Aš norėjau pridurti: "Kol nepermiegosiu su Lu". Būtent tai aš ir norėjau pasakyti. Džina viską suprato pažodžiui. Ši mergiotė buvo mano rankose. Reikėjo kuo greičiau prisimerginti Lu. Džina padėjo galvą man ant kelių, o savo užpakaliuką priglaudė prie sėdynės krašto.

- Prašau jūsų, Li, papasakoti apie save.

- Gerai, - pasakiau aš.

Aš pasakiau jai, kad esu kilęs iš Kalifornijos, kad mano tėvai kilę iš Švedijos, todėl ir mano plaukai šviesūs. Mano vaikystė buvo sunki, kadangi tėvai niekada neturėjo pinigų, ir paauglystėje, būdamas devynerių metų, aš pradėjau groti gitara, kad užsidirbčiau pinigų pragyvenimui. Paskui man pasisekė: sukakus keturiolikai, aš sutikau vieną tipą, kuris susidomėjo manimi. Jis išsivežė mane į Europą, ir ten aš pragyvenau dešimt metų.

Visa tai buvo kliedesys. Iš tiesų dešimt metų aš gyvenau Europoje, tačiau ne tokiomis sąlygomis, kaip ji įsivaizdavo. Už viską, ką esu išmokęs, galiu būti dėkingas tik pačiam sau ir tipui iš bibliotekos, pas kurį tarnavau. Aš jai nepasakiau nė žodžio, kaip šis tipas elgėsi su manimi sužinojęs, kad esu negras, ir apie tai, ką jis darė, kai jo draugai nenorėjo jo matyti ir apie tai, kaip aš išsiskyriau su juo, savo nepaprastais sugebėjimais privertęs jį pasirašyti čekį kelionei atgal į namus.

Aš pripasakojau jai visokių nesąmonių apie savo brolį Tomą ir apie mažylį, apie jo tragišką žuvimą nelaimingo atsitikimo metu; daugelis manė, kad čia rankas prikišo negrai, šie tipai - apsimetėliai, tai vergų rasė, ir vien tik nuo minties, kad galiu prisiliesti prie kitos spalvos odos, mane varo iš proto. Taigi aš grįžau į namus ir sužinojau, kad mano tėvų namas parduotas, mano brolis Tomas - Niujorke, o mažylis - po žeme. Tada aš pradėjau ieškoti darbo. Už tai, kad dirbu knygyne, turiu būti dėkingas Tomo draugui. Tai buvo tikra tiesa.

Ji klausėsi manęs kaip nuodėmes išpažįstančio nusidėjėlio, o aš puikiai atlikau savo vaidmenį pasakydamas jai, jog tėvai nesutiks, kad mes susituoktume, kadangi ji dar neturi dvidešimties metų. Tačiau, pasirodo, jai ką tik sukako dvidešimt, ir tėvų sutikimo nereikia. Tačiau aš mažai uždirbau. Jai patiko, kad aš sąžiningai uždirbu pinigus, ir jos tėvai, be abejo, pamilsią mane ir surasią įdomesnį darbą kurioje nors Haičio plantacijoje. Tuo metu aš stengiausi įvertinti situaciją ir pagaliau išvažiavau į kelią, kuriuo atvykome su Deksu. Kol kas aš sugrįšiu į savo darbą ir ji atvyks kas savaitę pasimatyti su manimi. Paskui mes sugalvosime ką nors, kad galėtume ištrūkti į pietus ar į kokią nors nuošalią vietelę, kur mums niekas netrukdytų. Grįšime jau susituokę, ir šaukštai bus po pietų.

Aš paklausiau jos, ar ji pasakys apie tai Lu; ji pasakė, jog taip, bet tik ne apie tai, ką mes darome dviese. Prisiminusi mūsų naktį, ji vėl susijaudino. Visa laimė, kad tuo metu mes jau buvome atvažiavę.

XV

Popietę mes praleidome kaip kuris norėjome. Oras pabiuro. Tikras ruduo; prisiminęs Dekso patarimus aš atsisakiau žaisti bridžą su Džinos ir Lu draugais; juk dabar ne pats tinkamiausias momentas paleisti vėjais tuos keletą šimtų dolerių, kuriuos pavyko sutaupyti; šiems tipams, žinoma, visiškai tas pats, kiek pinigų jų kišenėse: penkiais šešiais šimtais dolerių mažiau ar daugiau. Jiems tereikėjo kaip nors "užmušti" laiką.

Džina neatitraukė nuo manęs akių, ir aš, suradęs tinkamą momentą, pasakiau jai, kad ji būtų atsargesnė. Aš dar pašokau su Lu, bet ji buvo atsargi ir man nepavyko su ja rimtai pakalbėti. Aš beveik atsigavau po audringos nakties ir dabar, žiūrėdamas į jos krūtinę, siaubingai susijaudinau; be abejo, kai mes šokome, ji davė tam dingstį. Kaip ir vakar, draugai išvažiavo anksti, ir vakare mes likome vieni. Džina jau nesilaikė ant kojų, bet dar ir dar geidė to paties; išeikvojau daug energijos prašydamas, kad ji palūkėtų, vis dėlto nuovargis pagaliau paėmė viršų. Deksas ir toliau gėrė romą. Mes pakilome į savo kambarius maždaug dešimtą valandą, tačiau netrukus aš nulipau žemyn norėdamas pasiimti kokią nors knygą. Miegas neėmė, tačiau Džinos matyti nenorėjau.

O paskui, sugrįžęs į savo kambarį, pamačiau ant lovos gulinčią Lu. Ji vilkėjo tais pačiais apatiniais rūbais, kaip ir vakar, tik kelnaitės buvo kitos. Aš neprisiliečiau prie jos. Užrakinau kambario bei vonios duris ir atsiguliau nekreipdamas į ją jokio dėmesio. Kai nusimečiau savo skarmalus, pastebėjau, kad ji pradėjo kvėpuoti giliau. Atsigulęs ryžausi ją prakalbinti.

- Šiandien jums turbūt nesimiega, Lu? Gal galėčiau jums kuo nors padėti?

- Tikiuosi, kad dabar jūs nepabėgsite pas Džiną, - atsakė ji.

- Kodėl jūs manote, kad aną naktį aš buvau pas Džiną?

- Aš girdėjau jūsų balsą, - tarė ji.

- Jūs mane stebinate... Aš tylėjau kaip pelytė po šluota, - pasišaipiau.

- Kodėl jūs užrakinote abejas duris?

- Aš visuomet miegu užsirakinęs, - pasakiau. - Nelabai apsidžiaugčiau ryte pamatęs šalia savęs nepažįstamą būtybę.

Ji išsikvėpino, matyt, nuo galvos iki kojų. Nuo jos dvelkė kvepalais keleto metrų atstumu, o ir makijažas buvo nepriekaištingas. Susišukavusi ji buvo kaip ir tą vakarą - su tiesiu sklastymu; man tereikėjo tik ištiesti ranką ir galėjau “nuskinti” ją kaip prinokusį apelsiną, tačiau aš norėjau padiktuoti jai savo žaidimo taisykles.

- Jūs buvote pas Džiną, - tvirtai pasakė ji.

- Tačiau jūs juk išvarėte mane pro duris, - pasakiau aš. - Tai aš labai gerai atsimenu.

- Man nepatinka jūsų manieros, - tarė ji.

- Manau, kad šį vakarą elgiuosi labai korektiškai, - priminiau jai. - Labai atsiprašau, kad nusirengiau jūsų akivaizdoje, tačiau aš esu įsitikinęs, kad jūs į mane vis tiek nežiūrėjote.

- Ką jūs padarėte Džinai? - vis neatlyžo ji.

- Paklausykite, - pasakiau aš. - Jūs stebitės manimi, tačiau aš toks esu. Geriau bus, jeigu jūs žinosite visą tiesą. Aš pabučiavau ją tą dieną, ir nuo to laiko ji bėgioja paskui mane.

- Kada tai buvo?

- Kai pas Džikę padėjau jai išsipagirioti.

- Tai aš žinau.

- Ji beveik privertė mane tai padaryti. Žinote, juk ir aš tą vakarą buvau šiek tiek išgėręs.

- Jūs iš tiesų ją pabučiavote?..

- Na ir kas?

- Kaip mane... - sušnibždėjo ji.

- Ne, - iš karto atsakiau, lyg būčiau tvirtai įsitikinęs savo nuoširdumu. - Jūsų sesuo man nusibodo. Geidžiu tik jūsų. Aš pabučiavau Džiną kaip savo motiną. Nežinau, kaip atsikratyti jos; manau, kad man to nepavyks padaryti. Ji turbūt pasakys jums, kad mes ketiname susituokti. Tokią jos užgaidą išgirdau šiandien ryte Dekso mašinoje. Ji puiki mergina, tačiau aš nenoriu jos. Manau, kad ji šiek tiek trenkta.

- Jūs pabučiavote ją anksčiau, negu mane.

- Tai ji mane pabučiavo. Jūs gerai žinote, kokie dėkingi mes esame tiems, kurie pasirūpina mumis, kai esame per daug išgėrę...

- Ar jūs gailitės, kad pabučiavote ją?

- Ne, - pasakiau aš. - Labiausiai man gaila, kad tą vakarą pasigėrėte ne jūs.

- Dabar jūs galite mane pabučiuoti, - pasakė ji.

Ji net nekrustelėjo ir žiūrėjo į priekį nieko nematydama; aš supratau, kad tai pasakyti jai buvo nelengva.

- Aš negaliu jūsų pabučiuoti, - tariau aš. - Su Džina viskas buvo paprasčiau. Su jumis - kas kita. Aš neprisiliesiu prie jūsų, kol...

Nebaigęs frazės aš dar kažką neaiškiai sumurmėjau ir nusisukau nuo jos.

- Kol - kas? - paklausė Lu.

Ji lengvai pasisuko ir uždėjo savo delną man ant peties.

- Tai beprotybė, - pasakiau aš. - Tai neįmanoma...

- Sakykite pagaliau...

- Aš noriu pasakyti... kol mes, Lu, nesusituoksime. Tačiau jūs dar labai jauna, be to, aš niekad negalėsiu atsikratyti Džinos; ji niekada nepaliks mūsų ramybėje.

- Jūs iš tiesų taip galvojate?

- Apie ką?

- Norite vesti mane?

- Aš negaliu rimtai galvoti apie tai, kas neįmanoma, - paprieštaravau. - Tačiau prisiekiu jums, kad aš iš tiesų trokštu jus vesti.

Ji išlipo iš lovos. Aš ir toliau gulėjau nusisukęs. Ji tylėjo. Aš taip pat. Staiga pajutau, kaip ji krito į patalą išsitiesdama visu ūgiu.

- Li, - tarė ji po minutės.

Mano širdis ėmė beprotiškai plakti. Aš atsisukau. Ji buvo nusivilkusi apatinius rūbus ir gulėjo užmerkusi akis. Pagalvojau, kad tokia proga retai pasitaiko net garsiems režisieriams, norintiems nufilmuoti gražias moters krūtis. O man atsirado tokia galimybė, bet aš nė neprisiliečiau prie merginos.

- Aš negaliu daryti to su jumis, - tariau. - Visa ta istorija su Džina man šlykšti. Kol nepažinojote manęs, jūs abi puikiai sutarėte. Bet aš visiškai nenoriu, kad dėl manęs jūs susipyktumėte.

Nesuvokiau, ar tuo metu aš dar geidžiau ko nors, be jos, bet aiškiai supratau: jeigu tai tęsis ilgiau, aš pasidarysiu tikras ligonis. Vis dėlto man pavyko nuslopinti aistrą.

- Džina įsimylėjusi jus, - tarė Lu. - Tai labai krinta į akis.

- Šioje situacijoje aš esu bejėgis.

Ji buvo daili ir trapi kaip žolelė, o kvepėjo tarsi parfumerijos parduotuvė. Aš atsisėdau, pasilenkiau prie jos šlaunų ir pabučiavau į tą vietą tarp jų, kur moters oda švelni kaip paukščio plunksnos. Ji suglaudė kojas ir tuoj pat vėl praskėtė jas. Aš pradėjau vėl bučiuoti, bet daug aukščiau. Nuostabus garbanotas trikampis tarp kojų kuteno mano skruostus ir aš pamažu laižiau tą vietą trumpais judesiais. Ji buvo drėgna, karšta, su stangriu išsikišimu, ir man kilo noras įkąsti, tačiau aš atsitraukiau. Ji staiga atsisėdo ir griebė mano galvą norėdama sugrąžinti ją į ankstesnę padėtį. Man iš dalies pasisekė ištrūkti.

- Nenoriu, - pasakiau aš. - Nenoriu, kol istorija su Džina dar tęsiasi. Aš negaliu vesti jūsų abiejų iš karto.

Aš krimstelėjau jos spenelius. Ji vis dar laikė mano galvą užsimerkusi.

- Džina nori ištekėti už manęs, - tęsiau aš. - O kodėl? Nežinau. Jeigu atsisakysiu, ji taip viską sutvarkys, kad mes negalėtume susitikinėti.

Ji tyliai raitėsi nuo mano glamonių. Mano dešinioji ranka slinko žemyn - aukštyn jos šlaunimis ir Lu tirpte tirpo nuo kiekvieno mano prisilietimo.

- Aš žinau tik vieną išeitį, - tariau. - Jeigu vesčiau Džiną, mes būtume kartu ir galėtume matytis dažniau.

- Aš to nenoriu, - sušnibždėjo Lu.

Jos balsas virpėjo, ir aš, matyt, galėjau su ja daryti ką norėjau. Po kiekvieno mano prisilietimo jos balso intonacija keitėsi.

- Aš nenoriu, kad jūs darytumėte tą patį ir su ja...

- Niekas manęs nevers daryti tai su ja, - tariau aš.

- Ak! Darykite tai tik su manimi, - pasakė Lu. - Pamylėkite mane dabar.

Ji blaškėsi ir kiekvieną kartą, kai mano ranka pakildavo aukštyn, ji atstumdavo ją. Aš nuleidau galvą prie jos kojų ir, apvertęs ją ant nugaros, pakėliau jos kojas ir priglaudžiau veidą prie jos šlaunų. Aš ėmiau bučiuoti ją. Staiga ji įsitempė ir tuoj pat atsipalaidavo. Aš dar kartą paliečiau jos jautriausią vietą ir atsitraukiau. Ji tebegulėjo aukštielninka.

- Lu, - sušnibždėjau aš. - Aš negaliu suartėti su tavimi. Negaliu, kol mes nesame saugūs. Aš vesiu Džiną ir taip mes išsisuksime. Jūs padėsite man.

Ji vėl apsivertė ant nugaros ir lyg iš įniršio pabučiavo mane. Jos dantys atsitrenkė į manuosius, o aš tuo metu glosčiau jos liemens išlinkimą. Paskui apkabinau ją per liemenį ir padėjau atsistoti.

- Eikite į savo kambarį miegoti, - pasakiau jai. - Mes prikalbėjome daug nesąmonių. Būkite protingesnė. Laikas ilsėtis.

Aš taip pat atsistojau ir pabučiavau jai į akis. Laimei, nenusiėmiau glaudžių, taigi aš išsaugojau savo "nekaltybę".

Aš užmoviau jai liemenėlę ir kelnaites, aptryniau jos šlaunis savo paklode, pagaliau apvilkau ją permatomais naktiniais. Ji tylėdama pakluso mano rankose ji buvo gležna ir šilta.

- Iki, sesute, - tariau jai. - Aš išvažiuoju rytoj ryte. Pasistenkite ateiti papusryčiauti, aš norėsiu jus pamatyti.

O paskui aš išgrūdau ją iš kambario ir užtrenkiau duris. Dabar iš tikrųjų abi sesutės buvo mano rankose. Aš labai didžiavausi savimi; turbūt net mažylis apsivertė ten, po dviejų metrų žemės sluoksniu, ir aš tarsi ištiesiau jam savo ranką. Paduoti savo ranką broliui - tai šį tą reiškia.

XVI

Po keleto dienų aš gavau laišką iš Tomo. Jis mažai rašė apie savo reikalus. Manau, kad darbas jam sekėsi nekaip - jis buvo gavęs kažkokį menką darbelį Harlemo mokykloje. Be to, jis citavo man ištraukas iš evangelijos pateikdamas savo komentarus, kadangi aš nelabai gaudžiausi šiuose dalykuose. Mano atmintin įstrigo ištrauka iš Jono evangelijos, kurioje buvo rašoma: “Ir mano kūnas tapo tavuoju kūnu”. Nujaučiau, ką autorius, anot Tomo, norėjo tuo pasakyti, - jis padėjo ant kortos visą savo gyvenimą, nes rizikuoti manė neturįs kuo. Vadinasi, Tomas nė kiek nepasikeitė. Vis dėlto jis šaunus vaikinas. Aš taip pat parašiau jam atsakymą papasakodamas, kad man sekasi gerai, ir įdėjau į voką penkiasdešimties dolerių banknotą, kadangi man atrodė, jog vargšas vaikinas neturi už ką nusipirkti ėdalo.

Visa kita klojosi po senovei. Knygos, vėl tik knygos. Aš gavau kalėdinių almanachų sąrašus ir lapelius, kurie nepatekdavo į pagrindinę firmos kontrolę; juos platino įvairūs tipai iš savo lėšų, tačiau mano kontraktas draudė tokius žaidimus ir aš nenorėjau rizikuoti. Keletą kartų aš išvijau tuos tipus, platinusius pornografiją, pro duris, tačiau niekada nesielgiau su jais grubiai. Tie vaikinai dažnai buvo negrai arba mulatai, ir aš puikiai žinojau, kokia apgailėtina šių tipų padėtis, be to, paimdavau iš jų vieną kitą paveikslėlį ir atiduodavau juos savo šutvei. Beje, Džudė labai mėgo šiuos daiktelius.

Jie vis dar rinkdavosi vaistinėje, dažnai užsukdavo pasimatyti su manimi, o aš beveik kas antrą dieną susitikdavau su mergiotėmis. Jos buvo kvailos kaip vištelės. Visos, išskyrus Džudę.

Džina ir Lu į Baktoną turėjo atvykti savaitės pabaigoje. Du pasimatymai buvo paskirti skirtingu laiku. Džina paskambino man, o Lu tylėjo. Džina kvietė atvykti kitą savaitgalį. Tačiau aš atsiprašiau, kad negaliu priimti pakvietimo. Šiai merginai nepavyks apvynioti manęs aplink pirštą. Ji blogai jautėsi ir norėjo, kad aš atvažiuočiau, tačiau pasakiau jai, kad turiu daug darbo; tuomet ji pažadėjo atvažiuoti pirmadienį, maždaug penktą valandą; tuomet mes ir pasišnekučiuosime.

Iki pirmadienio nieko ypatingo neveikiau. Šeštadienio vakarą aš vėl pakeičiau gitaristą restorane, uždirbau penkiolika dolerių, be to, galėjau veltui išgerti. Šioje įstaigoje mokėjo gerai. Namuose aš skaitydavau arba grodavau gitara. Apleidau senąją draugiją, juk ji niekur nepabėgs. Aš sugrįšiu ten, kai atsikratysiu sesučių Eskvit. Aš net pasirūpinau šovinių mažylio pistoletui ir nusipirkau įvairių kitų reikmenų. Savo vežėčias nugabenau į remonto dirbtuvę ir mechanikas sutaisė mašiną.

Iki to laiko Deksas nesirodė. Aš pabandžiau susisiekti su juo šeštadienio ryte, bet jis buvo išvykęs, ir man nepasakė - kur. Manau, kad jis slapstėsi pas senutę Aną ir jos mažyles, kadangi niekas iš gaujos nežinojo, kur jis praleido visą savaitę.

Pirmadienį, ketvirtą valandą dvidešimt minučių, Džinos mašina sustojo prie mano durų; ji galėjo nusispjauti į tai, ką pagalvos aplinkiniai. Džina išlipo iš mašinos ir įėjo į knygyną. Pirkėjų tuo metu nebuvo. Ji priartėjo prie manęs ir taip įsisiurbė į lūpas, kad aš vos kvapą atgavau; paskui pasiūliau jai atsisėsti. Aš tyčiomis nenuleidau žaliuzi, kadangi norėjau, kad ji suprastų, jog aš nepritariu jos idėjai atvykti anksčiau, negu buvome susitarę. Nors ji buvo pasidažiusi, bet atrodė prastai, po akimis juodavo tamsūs šešėliai. Kaip visada, ji vilkėjo pačiais madingiausiais rūbais; ir skrybėlę, matyt, ji buvo įsigijusi ekstravagantiškiausioje parduotuvėje, bet šis galvos apdangalas sendino ją.

- Laimingai atvykote? - paklausiau aš.

- Juk tai visai netoli, - atsakė ji. - Nors man atrodė, kad atstumas daug didesnis.

- Jūs atvykote anksčiau, - pabrėžiau aš.

Ji žvilgtelėjo į briliantais nusagstytą laikrodėlį.

- Na, ne taip jau anksti!.. Dabar be dvidešimties minučių penkios.

- Keturios valandos dvidešimt devynios minutės, - atkirtau aš. - Jūs labai skubėjote.

- Jums tai nepatinka?

Ji kvailai išsišiepė ir tai mane labai sudirgino.

- Be abejo. Be pasilinksminimų, aš turiu ir rimtesnių darbų.

- Li, - pralemeno ji, - būkite meilesnis!..

- Aš būnu meilesnis, kai užbaigiu darbus.

- Li, būkite meilesnis, - pakartojo ji. - Aš... aš...

Ji nutilo. Aš supratau, bet norėjau, kad ji pati tai pasakytų.

- Kalbėkite aiškiau, - pasakiau aš.

- Li, aš esu nėščia.

- Jūs, - pasakiau aš grėsmingai nukreipęs į ją pirštą, - nepadoriai elgėtės su vyriškiais.

Ji nusijuokė, bet sulysęs jos veidas liko įsitempęs.

- Li, jūs turite mane vesti kuo greičiau, kitaip gali kilti baisus skandalas.

- Jokiu būdu, - atkirtau jai. - Tokie dalykai atsitinka kasdien.

Dabar aš prabilau kitokia gaidele: negalėjau jos paleisti iki galo nesutvarkęs reikalo. Nėščios moterys būna labai nervingos. Aš priėjau prie jos ir apkabinau ją per pečius.

- Sėdėkite ramiai, - pasakiau. - Aš uždarysiu knygyną ir galėsime ramiai pasikalbėti.

Be abejo, lengviausia būtų atsikratyti jos ir jos mažylio. Dabar ji turėjo pakankamai svarią priežastį savižudybei. Aš nuėjau prie durų ir pasukau žaliuzi rankenėlę iš dešinės pusės nuo jos. Ji lėtai nusileido nesukeldama triukšmo.

Kai sugrįžau į vietą, Džina nusiėmė skrybėlę ir paleido plaukus, kad jie laisvai kristų; be jos ji atrodė daug gražiau; ji iš tiesų buvo nuostabi mergina.

- Kada mes išvykstame? - staiga paklausė ji. - Dabar labai svarbu, kad jūs mane kuo greičiau išsivežtumėte.

- Mes galime išvažiuoti savaitės pabaigoje, - atsakiau. - Mano reikalai sutvarkyti, tačiau aš turiu susirasti darbą kitoje vietoje.

- Aš pasiimsiu pinigų.

Aš visiškai neketinau tapti merginos, kurią ruošiausi nužudyti, išlaikytiniu.

- Tai nekeičia situacijos, - pasakiau aš. - Nė nekalbėkite apie tai; aš neketinu švaistyti jūsų pinigus. Aš noriu, kad mes iki galo išsiaiškintume šį klausimą.

Ji nieko neatsakė. Ji muistėsi kėdėje kaip žmogus, nedrįstantis kažko pasakyti.

- Ką gi, - prabilau aš norėdamas ją padrąsinti. - Rėžkite drąsiai. Ką jūs dar iškrėtėte nieko man nepasakiusi?

- Aš parašiau vieną laišką, - pasakė ji. - Perskaičiau skelbimą laikraštyje; jame rašoma, kad tai puiki vieta žmonėms, mėgstantiems vienatvę, ir įsimylėjėliams, kurie nori ramiai praleisti medaus mėnesį.

- Jeigu visi įsimylėjusieji, kurie nori pabėgti nuo įkyrių namiškių ir draugų, susitiktų ten, - sumurmėjau aš, - įdomu būtų pamatyti jų visų veidus...

Ji nusijuokė. Atrodė, kad jos širdis atlėgo. Ji nebuvo slapukė.

- Jie parašė man, - pasakė ji, - kad mes turėsime atskirą namelį, o valgyti galėsime viešbutyje.

- Geriausia būtų, - pasakiau aš, - jeigu jūs nukaktumėte ten pirma, o aš atvažiuočiau ten paskui. Tuomet suspėčiau sutvarkyti savo reikalus.

- Aš norėčiau, kad mes vyktume kartu.

- Tai neįmanoma. Kad nekiltų įtarimo, sugrįžkime į namus ir lagaminą susikraukime paskutiniu momentu. Neverta imti daug rūbų. Ir nepalikime laiško su adresu, kur išvykome. Jūsų tėvams nebūtina tai žinoti.

- Kada atvažiuosite?

- Pirmadienį. Išvažiuosiu sekmadienio vakare.

Vargu ar kas nors pastebės, jeigu išvyksiu sekmadienio vakare. Tačiau ką daryti su Lu?

- Be abejo, - pridūriau aš, - jūs viską pasakėte seseriai.

- Dar ne.

- Ji turbūt kai ką įtaria. Manau, jums pačiai būtų geriau, jeigu jai pasakytumėte. Ji galėtų tapti jūsų suokalbininke. Juk jūs abi gerai sutariate?

- Taip.

- Taigi pasakykite jai viską, bet paslaptį atskleiskite tik išvykimo dieną. Palikite raštelį su adresu, tačiau paslėpkite jį taip, kad popierėlį surastų tik tada, kai jūs jau būsite išvykusi.

- Kaip man tai padaryti?

- Raštelį įdėkite į voką ir įmeskite į pašto dėžutę, kai nuo namų

nuvažiuosite 200-300 mylių. Arba galite palikti jį dėžutėje ant stalo. Yra daug ir įvairių būdų.

- Man nepatinka toks slapstymasis. Ak, Li, nejaugi mes negalime išvykti paprasčiausiai pasakę visiems, kad paliktų mus ramybėje?

- Tai neįmanoma, - pasakiau aš. - Dėl jūsų aš galiu būti ramus. Tačiau aš pats juk neturiu pinigų.

- Bet juk tai vienas ir tas pats.

- Pažiūrėkite į veidrodį, - tariau aš. - Jums taip atrodo dėl to, kad jūs turite daug pinigų.

- Aš nesiryšiu pasakyti Lu. Jai juk tik penkiolika metų.

Aš nusijuokiau.

- Jums turbūt atrodo, kad ji yra rėpliojantis kūdikis? Deja, jūs labai klystate. Turėtumėte žinoti, kad jūsų jaunesnioji sesuo nėra tokia jau kvailutė. Kai kuriuos dalykus ji išmano daug geriau, negu jūs. Jeigu turėtumėte dar jaunesnę seserį, ji puikiai pamėgdžiotų Lu.

- Bet Lu dar visai mažylė.

- Be abejo. Pakanka pažvelgti tik į tai, kaip ji rengiasi. Kvepalai, kuriais kvėpinasi, taip pat rodo, kad Lu yra nekalta mergaitė. Jūsų seserį reikia perspėti. Primenu, kad jums reikalinga tarpininkė.

- Aš pageidaučiau, kad apie tai niekas nežinotų.

Mano juokas nuskambėjo su pykčio gaidele. Net aš pats nustebau, kad manyje susikaupė tiek daug neigiamų emocijų.

- Ką gi, turbūt jūs ne itin didžiuojatės tuo tipu, kurį pati išsirinkote?

Jos lūpos suvirpėjo ir aš pagalvojau, kad ji tuoj pradės žliumbti. Džina atsistojo.

- Kodėl jūs kalbate su manimi tokiu kandžiu tonu? Jums patinka įgelti kitiems? Aš nenoriu daugiau kalbėti, man baisu...

- Baisu?..

- Baisu. Todėl, kad jūs galite palikti mane dar iki vestuvių.

- Jūs manote, kad vedybos mane sulaikytų?

- Taip, jeigu mums gimtų kūdikis.

- Žinoma, jeigu mes turėsime kūdikį, man bus labai sunku gauti sutikimą skyryboms. Tačiau tai manęs nesulaikytų, jeigu panorėčiau jus palikti...

Šį kartą ji pravirko. Ji užsikniaubė ant kėdės šiek tiek palenkusi galvą; jos apvaliais skruostais tekėjo ašaros. Aš supratau, kad persisten-

giau, ir priėjau prie jos. Uždėjau ranką jai ant kaklo ir paglosčiau sprandą.

- Ak, Li! - pasakė ji. - Kaip visa tai nepanašu į tai, apie ką svajojau. Aš maniau, kad jūs būsite laimingas gavęs mane visam laikui.

Aš lepteiėjau kažkokią nesąmonę, o ji staiga pradėjo vemti. Po ranka nieko neturėjau, net servetėlės, todėl nubėgau į sandėliuką paimti skuduro, kuriuo knygyno valytoja šluostydavo dulkes. Manau, kad ji taip blogai jautėsi dėl nėštumo. Kai ji liovėsi žiaugčiojusi, aš nuvaliau jai veidą nosine. Bateliai buvo išsitepę ir aš nuvaliau juos popieriaus skiautele. Ji aistringai prisitraukė mane prie savęs, kažką be paliovos šnabždėdama. Su šia mergina man nepasisekė. Ji amžinai negaluoja, ir tai - girtuokliavimo bei naktinių orgijų rezultatas.

- Kuo greičiau išvažiuokite, - pasakiau jai. - Grįžkite namo, pailsėkite šiek tiek, o ketvirtadienio vakare susikraukite lagaminą ir sprukite. Aš atvažiuosiu pas jus pirmadienį.

Ji netikėtai atsikvošėjo ir nepatikliai nusišypsojo.

- Li... tai tiesa?

- Be abejo.

- Ak, Li... aš jus dievinu... Man atrodo, kad mes būsime labai laimingi.

Ji nelaikė pykčio užantyje. Apskritai merginos ne taip lengvai atlyžta. Aš padėjau jai atsistoti ir paglosčiau krūtis. Ji įsitempė ir atšoko atgal. Aišku, ji norėjo, kad tęsčiau žaidimą. O man norėjosi kuo greičiau išvėdinti kambarį; vis dėlto ji siurbte įsisiurbė į mane viena ranka bandydama atsegti mano marškinių sagutes. Aš užsmaukiau aukštyn jos suknelę ir pasismaginau su ja ant ilgo stalo, ant kurio klientai vartydavo knygas; ji gulėjo užsimerkusi ir atrodė kaip negyva. Kai pajutau, kad ji atsipalaidavo, vėl tęsiau meilės žaidimą tol, kol ji pradėjo aikčioti iš malonumo; paskui išliejau spermą ant suknelės. Ji atsikėlė priglaudusi ranką prie burnos, matyt, ją vėl pykino.

Paskui aš padėjau jai atsistoti, užsegiau paltą ir pakėlęs nešte išnešiau ją iki mašinos pro užpakalines knygyno duris bei pasodinau prie vairo. Ji buvo leisgyvė; atrodė, kad ji tuoj nualps, tačiau jai dar užteko jėgų iki kraujo įkąsti man apatinę lūpą; aš net nekrustelėjau, tik žiūrėjau, kaip ji tolsta nuo manęs. Jos laimei, mašina be kliūčių nuriedėjo namų link.

Paskui aš grįžau į knygyną ir palindau po dušu - mane erzino nemalonus vėmalų kvapas.

XVIII

Iki to momento aš nesusimąsčiau, kokie sunkumai gali iškilti nužudant šias merginas. Dabar man kilo noras viską mesti ir ramiai pardavinėti knygas. Bet TAI reikėjo padaryti dėl mažylio ir dėl Tomo, taip pat ir dėl savęs. Aš pažinojau daug tipų, kurie, pakliuvę į tokią situaciją kaip aš, užmiršdavo savo kilmę ir stodavo į baltųjų pusę; pasitaikius progai jie netgi imdavo niekinti negrus. Tokius tipus aš su malonumu būčiau nužudęs; tačiau kol kas skubėti neverta. Pirmasis taikinys - panelė Eskvit. Aš turėjau daug šansų pribaigti ir kitus: visą tą šutvę, su kuria valkiojausi - Džudę, Džikę, Bilą ir Beti. Bet jie manęs nedomino. Pernelyg smulkios žuvelės. Eskvit - pirmasis mano bandymas. Vėliau, jeigu pavyks išsisukti, manau, galėsiu likviduoti kokį nors garbingą tipą. Ne senatorių, žinoma, bet ką nors panašaus. Prireikė daug laiko, kol nusiraminau. Pirmiausia reikėjo pagalvoti apie tai, kaip išlįsti sausam iš to purvo, kai abi šliundrelės numirs mano akyse.

Geriausia būtų inscenizuoti nelaimingą atsitikimą kelyje. Žmonės klausinėtų, ko joms prireikė pasienyje, bet greitai viską užmirštų, kai po skrodimo sužinotų, kad Džina buvo nėščia ir kad Lu keliavo kartu su seserimi. Manęs niekas ir neįtartų. O po to, kai byla būtų užbaigta, pasakyčiau tėvams, kad su jų dukrelėmis permiegojo negras. Tuo metu kuriam laikui tektų pakeisti gyvenamąją vietą, o paskui vėl galėčiau griebtis senojo amato. Idiotiškas sumanymas, bet kaip tik tokius sumanymus įgyvendinti lengviausia. Aš buvau įsitikinęs, kad Lu ten pasirodys po savaitės. Ši mergaitė taip pat mano rankose. Kelionė drauge su seserimi. Džina vairuoja mašiną ir netikėtai ją pradeda pykinti. Tai labai įtikinama. Aš suspėsiu iššokti. Šiam žaidimui aš parinksiu deramą vietelę... Lu sėdės priekyje, prie sesers, o aš - užpakalyje. Iš pradžių pribaigsiu Lu, o

paskui Džiną; išvydusi tokį siaubingą reginį, ji išsigandusi paleis iš rankų vairą, tuomet, galima sakyti, darbas bus padarytas.

Tačiau šis variantas man patiko tik iš dalies. Visų pirma tai ne naujas triukas. Antra - o tai daug svarbiau - viskas bus padaryta labai greitai. Svarbu, kad turėčiau laiko pasakyti joms, kas jų laukia. Jos turi gerai įsisąmoninti, kad už savo klaidas reikia mokėti.

Mašina... bet tai paskui. Mašina - tai mano darbelio kulminacija. Iš pradžių jas nuvešiu į ramią vietelę. Ten abi nugalabysiu. Paskui lavonus nutempsiu į mašiną ir - nelaimingas atsitikimas. Realu, bet neįtikėtina. Tiesa? Štai taip!

Galvodamas apie tai pradėjau nervintis. Paskui pasiunčiau visas savo idėjas po velnių ir tariau sau, kad viskas turi vykti ne taip, kaip sugalvojau. Tuo metu vėl prisiminiau mažylį. Ir dar - paskutinį pokalbį su Lu. Kažkas užsimezgė tarp manęs bei tos mergiotės ir dabar tai labai išryškėjo. Dėl to vertėjo rizikuoti. Viską lems automobilis. Jeigu nepasiseks - nieko nepadarysi. Nuo tos vietos pasienis netoli, o Meksikoje mirties bausmė panaikinta. Visą tą laiką mano galvoje neaiškiai knibždėjo antras projektas; dabar jis įgavo aiškią formą ir aš supratau, kad būtent jį ir reikia įgyvendinti. Per tas dienas aš išgėriau nemažai burbono. Mano smegenys tiesiog ištino. Be šovinių, aš dar nusipirkau kastuvą ir virvę. Aš dar nežinojau, ar pavyks man įgyvendinti savo projektą. Jeigu pasiseks, šovinių man tikrai prireiks. Jeigu ne - man teks panaudoti visus kitus reikmenis. Kastuvo ir kaplio prireiks tuo atveju, jeigu teks griebtis kitos idėjos, kuri tiesiog žaibiškai gimė mano galvoje. Manau, kad vaikinai, kurie detaliai apgalvoja savo veiksmų planą, labai klysta. Mano galva, tokiais atvejais nereikia bijoti atsitiktinumų, kai pasitaiko tinkamas momentas, viskas turi būti po ranka. Gal aš buvau neteisus, neapgalvodamas visko iki smulkmenų, bet dar kartą sugrįždamas prie minties apie mašiną ir nelaimingą atsitikimą aš jaučiau, kad tai man nelabai patinka. Aš nelabai deramai įvertinau svarbų faktorių - juk turėsiu pakankamai daug laiko, - todėl ir stengiausi apie tai negalvoti. Niekas nežinos, kur mes būsime, ir, manau, Lu tylės kaip žuvis, jeigu mūsų paskutinis pokalbis jai padarė nors šiokį tokį įspūdį. Tai aš sužinosiu, kai tik pasimatysiu su seserimis.

O paskui, pačiu paskutiniu momentu, likus iki išvykimo vienai valandai, mane apėmė siaubas; aš nuolat klausiau savęs, ar nuvykęs į vietą

rasiu Lu. Tai buvo pats sunkiausias momentas. Aš stovėjau prie baro ir gėriau. Neprisimenu, kiek stiklinių išmaukiau, bet mano galva buvo aiški kaip krištolas, tarsi burbonas būtų virtęs paprastu vandeniu; aš labai gerai žinojau, ką turiu daryti. Lygiai taip pat aiškiai aš prisiminiau Tomo veidą, kai virtuvėje sprogo benzino bakas. Aš nusileidau į vaistinę ir užsidariau telefono kabinoje. Surinkau vietinės telefono stoties numerį ir paprašiau sujungti su Priksviliu. Sujungė tuoj pat. Atsiliepė kambarinė ir pasakė, kad Lu tuoj prieis prie ragelio. Po penkių sekundžių ji jau buvo prie telefono.

- Alio, - pasakė ji.

- Tai Li Andersonas. Kaip jūs laikotės?

- Kas atsitiko?

- Džina išvažiavo, tiesa?

- Taip.

- Jūs žinote, kur ji išvyko?

- Taip.

- Ji papasakojo jums viską?

Aš išgirdau juoką.

- Ji padavė skelbimą į laikraštį.

Ši mergiotė nieko neišleido iš savo akiračio. Ji, matyt, nujautė viską nuo pat pradžių.

- Aš atvažiuosiu paimti jūsų.

- Jūs nevažiuosite su ja?

- Važiuosiu. Bet su jumis.

- Aš nenoriu.

- Jūs puikiai žinote, kad važiuosite.

Ji nieko neatsakė ir aš tęsiau:

- Bus daug paprasčiau, jeigu aš atvyksiu jūsų paimti.

- Ko gi tuomet užsukti pas ją?

- Reikia jai pasakyti...

- Ką pasakyti?

Dabar atėjo mano eilė juoktis.

- Aš praplausiu jums smegenis kelyje. Kraukite lagaminą ir važiuojam.

- Kada jūsų laukti?

- Aš išvyksiu dabar. Pas jus būsiu po dviejų valandų.

- Su savo mašina?

- Taip. Laukite manęs savo kambaryje. Aš paspausiu signalą tris kartus.

- Lauksiu.

- Iki pasimatymo.

Aš, nelaukęs kol ji atsakys, padėjau ragelį. Išsitraukiau nosinę, nes nuo kaktos varvėjo prakaitas. Išėjau iš kabinos, užmokėjau už pokalbį ir pakilau į savo kambarį. Mano daiktai buvo sukrauti į mašiną, pinigus taip pat buvau pasiėmęs. Aš parašiau laišką firmai: jame paaiškinau, kad skubiai išvykau aplankyti sergančio brolio. Tomas atleis man už tai. Pats nežinau, ko aš siekiau dirbdamas knygyne, bet šis darbas manęs nė kiek nevargino. Aš nedeginu tiltų paskui save. Kol aš dar gyvas ir niekas manęs nevaržo. Iki šiol aš jaučiausi laisvas kaip paukštis; dabar ši istorija mane vis labiau intrigavo, reikalai klostėsi ne taip sklandžiai, kaip norėjosi. Troškau kuo greičiau nusigauti į vietą, viską padaryti ir kuo greičiau užsiimti kokiu nors kitu darbu. Nemėgau ilgai terliotis, o dabar situacija buvo kaip tik tokia. Aš apsidairiau galvodamas, ar ko nors neužmiršau, ir pasiėmiau skrybėlę. Mašina stovėjo už keleto kvartalų. Įjungiau motorą ir išvažiavau. Kai tik atsidūriau už miesto, padidinau greitį ir leidau mašinai laisvai riedėti keliu.

XVIII

Kelias buvo velniškai tamsus, bet, mano laimei, beveik tuščias. Šiuo paros laiku juo riedėdavo beveik vien tik sunkvežimiai. Be to, beveik niekas nevažiavo į Pietus. Aš padariau viską, kas buvo įmanoma. Motoras kaukė kaip traktoriaus variklis, spidometras rodė šimtą devyniasdešimt penkis, bet aš dar labiau spaudžiau akceleratorių sėkmingai didindamas greitį.

Aš norėjau kuo greičiau nuraminti savo nervus. Po valandą trukusio traškėjimo viskas grįžo į savo vėžes, tada aš šiek tiek sumažinau greitį, bet vėl išgirdau keistus garsus kėbule.

Naktis buvo drėgna ir šalta. Dvelkė žiema, o mano paltas buvo lagamine; o Dieve! Niekada anksčiau aš nejaučiau šalčio. Aš stebėjau kelio ženklus; kelias, mano laimei, nebuvo klaidus. Kartkartėmis pro šalį praslinkdavo degalinės, du trys barakai, o paskui vėl tęsdavosi laukai. Per kelią perbėgdavo žvėrelis, šone švystelėjo sodas bei įdirbtas laukas, o paskui vėl - tuštuma.

Maniau, kad šimtą mylių nuvažiuosiu per dvi valandas. Iš tiesų reikėjo nuvažiuoti šimtą aštuonias ar šimtą dešimt mylių, be to, dar reikia pridėti tą laiką, kol išvažiavau iš miesto bei apvažiavau sodą. Prie Lu namo buvau po pusantros valandos, galbūt šiek tiek vėliau. Iš savo senutės mašinos išsunkiau viską, ką tik galėjau. Maniau, kad Lu tikriausiai jau bus pasiruošusi, todėl lėtai pravažiavau pro vartus, kiek įmanoma prisiartinęs prie namo, ir tris kartus spustelėjau signalą. Kurį laiką tvyrojo tyla. Iš vietos, kurioje sustojau, nesimatė jos lango, bet aš neišdrįsau išlipti iš mašinos ar dar kartą pasignalizuoti bijodamas, kad nesukelčiau triukšmo.

Taigi aš laukiau mašinoje; užsidegdamas cigaretę, pastebėjau, kad mano rankos dreba. Po dviejų minučių išmečiau cigaretę ir pasvarstęs pakartojau sutartą signalą. Paskui, kai vis dėlto nusprendžiau išlipti iš mašinos, pamačiau, kad ji artinasi prie manęs.

Ji vilkėjo baltą paltą, buvo vienplaukė, o rankoje laikė didelį rudą odinį krepšį, kuris, atrodė, tuoj plyš; pasirodė, jog tai visas jos bagažas. Ji atidarė dureles ir atsisėdo šalia manęs netarusi nė žodžio. Aš uždariau jas pasilenkęs prie jos, bet nė neketindamas pabučiuoti. Ji buvo nepasiekiama kaip seifo durys.

Aš apsisukau, kad galėčiau išvažiuoti į kelią. Ji žiūrėjo į tolį nieko nematydama. Akies krašteliu žvilgtelėjau į ją ir supratau, kad kai tik išvažiuosime į kelią viskas klostysis lyg sviestu patepta. Šimtą mylių nuriedėjome kosminiu greičiu. Dabar jau jautėsi, kad Pietūs netoli. Oras čia buvo sausesnis ir naktis ne tokia tamsi. Bet man reikėjo nuvažiuoti dar penkis šimtus mylių.

Aš daugiau nebegalėjau tylėdamas sėdėti šalia Lu. Per tą laiką mašinos salonas prisigėrė jos kvepalų ir tai velniškai mane jaudino, kadangi aš vis regėjau ją, stovinčią savo miegamajame suplėšytomis kelnaitėmis ir žvelgiančią į mane katės akimis. Tuo metu aš atsidusau gana garsiai, ir ji tai pastebėjo. Ji tarsi prabudo, pagyvėjo ir dabar reikėjo sušvelninti atmosferą, kadangi ore dar tvyrojo slogi nuotaika.

- Nešalta?

- Ne, - pasakė ji.

Ji pasirąžė ir mašinoje dar labiau pakvipo. Man atrodė, kad ji bandė sukelti man lyg ir pavydo sceną, tačiau aš turėjau vairuoti mašiną ir negalėjau greitai sutvarkyti reikalą. Nieko kito man nebeliko, kaip tik berti meilius žodžius, nes ji aiškiai rodė man savo nepalankumą. Aš atitraukiau vieną ranką nuo vairo ir pasirausiau po mašinos stalčiuką. Ištraukiau viskio butelį ir padėjau jai ant kelių. Radau ir stiklinaitę. Paėmiau ją ir padėjau prie butelio, paskui uždariau stalčiuką ir įjungiau radiją. Reikėjo anksčiau apie tai pagalvoti, bet aš aiškiai jaučiausi ne savo rogėse. Man kėlė nerimą mintis, kad viskas dar prieš akis. Man pasisekė: ji paėmė butelį, atkimšo, o paskui prisipylė stiklinę ir išgėrė ją vienu mauku. Aš ištiesiau ranką. Ji dar kartą prisipylė stiklinę ir vėl ištuštino ją iki dugno. Ir tik dabar pripylė man. Aš nepajutau, kaip išgėriau, ir grąžinau stiklinę jai. Ji sudėjo viską atgal, šiek tiek laisviau įsitaisė ant sėdynės ir atsisegė dvi palto sagas. Ji vilkėjo gana trumpą kostiumėlį su dideliais atlapais. Po juo ant nuogo kūno buvo užsitempusi citrininės spalvos megztuką. Nenorėdamas išsiduoti, kad ją stebiu, aš primygtinai stengiausi žiūrėti į kelią.

Dabar mašinoje maišėsi kvepalų, alkoholio ir cigarečių dūmų tvaikas; toks mišinys trenkia tiesiai į galvą. Bet aš nepravėriau langų. Mes ir toliau tylėjome, tai truko dar pusvalandį, o paskui ji vėl paėmė butelį ir išgėrė dar dvi stiklines viskio. Dabar mergiotei pasidarė karšta ir ji nusivilko paltą. Tuo metu, kai ji pasilenkė į mano pusę, aš irgi lėtai pasilenkiau ir pabučiavau jai kaklą, kaip tik prie ausies. Ji staiga atsitraukė ir pasisukusi pažiūrėjo į mane. Paskui pratrūko juoktis. Manau, kad viskis padarė savo. Aš nuvažiavau dar penkiasdešimt mylių, o paskui ryžtingai ėmiausi veiksmų. Ji vėl išgėrė viskio.

- Tu vis dar nekokios formos?

- Viskas gerai, - prabilo ji lėtai.

- Nejauti jokio džiaugsmo važiuodama su senuku Li?

- Ak, viskas gerai!

- Ir sesers pamatyti nenori?

- Nekalbėk man apie ją.

- Ji miela mergaitė.

- Taip, ir moka puikiai dulkintis, ar ne?

Man užgniaužė kvapą šie jos žodžiai. Jeigu kuri nors kita būtų tai pasakiusi - Džudė, Džikė ar Bi Dži - aš būčiau nekreipęs jokio dėmesio. Bet tai pasakė Lu. Ji pastebėjo, kad aš nustėrau, ir taip garsiai nusijuokė, jog net pirstelėjo. Iš jos juoko aiškiai matėsi, kad ji gerokai įkaušusi.

- Argi ne taip sakoma?

- Taip, - patvirtinau aš. - Būtent taip.

- Argi ne tuo ji užsiima?

- Nežinau.

Ji vėl nusijuokė.

- Negaiškite laiko, Li. Aš jau ne tokio amžiaus, kad patikėčiau, jog vaikai atsiranda nuo nekalto bučinio!

- Kas sakė apie vaiką?

- Džina laukiasi kūdikio.

- Jums protas susimaišė?

- Nevarginkite savęs, Li. Aš žinau, ką sakau.

- Aš nemiegojau su jūsų seserimi.

- Miegojote.

- Aš nedariau to su ja, o jeigu ir dariau, tai ji negali lauktis kūdikio.

- Kodėl ji visą laiką blogai jaučiasi?

- Blogai ji jautėsi ir pas Džikę, tačiau aš neužtaisiau jai vaiko. Jūsų sesers skrandis labai jautrus.

- O visa kita? Ne taip jautru?

Paskui ji apipylė mane kumščiais. Aš įtraukiau galvą ir paspaudžiau akceleratorių. Ji kumščiavo mane iš visų jėgų, nors nelabai stipriai, bet skausmą jutau. Jėgos trūkumą kompensavo nervinė energija ir geras pasiruošimas atakai. Kai ji liovėsi, aš pasipurčiau.

- Jums geriau?

- Man labai gerai. O Džina po to labai gerai jautėsi?

- Po to?

- Po to, kai jūs ją išdulkinote?

Ji, be abejo, jautė didelį malonumą kartodama šį žodį. Jeigu tuo momentu būčiau įkišęs savo ranką jai tarp kojų, esu tikras, po to man būtų reikėję ją nusivalyti.

- Ak, - pasakiau aš, - ji jau anksčiau tuo užsiiminėjo!

Vėl pasipylė nauja kumščių serija.

- Li Andersonai, jūs šlykštus melagis.

Po šios atakos ji uždusο, o aš ir toliau žiūrėjau į kelią.

- Man būtų maloniau dulkinti jus, - tariau aš. - Man labiau patinka jūsų kvapas, ir kuokštelis tarp kojų tankesnis. Bet ir Džiną dulkinti nuostabu. Man labai trūks jos, kai mes ja atsikratysime.

Ji nė nekrustelėjo. Klausėsi to, kaip ir visų kitų nesąmonių. Man net gerklėje kažkas įstrigo ir akyse prašviesėjo, kai aš staiga susiprotėjau.

- Tai galime padaryti tuoj pat, - sušnibždėjo Lu, - ar tik po to?

- Ką padaryti? - sušnibždėjau aš.

Jai buvo sunku kalbėti.

- Jūs mane dulkinsite?.. - ji ištarė tai taip tyliai, kad aš greičiau numaniau, negu išgirdau, ką ji pasakė.

Aš buvau įaudrintas kaip bulius. Man net veržė pilvo apačią.

- Iš pradžių reikia ją nudobti, - ištariau.

Aš tai pasakiau tik norėdamas įsitikinti, ar ji iš tiesų yra mano rankose.

- Aš to nenoriu.

- Jūs labai branginate savo seserį, ar ne? Jūs paprasčiausiai išsigandote!..

- Aš nenoriu laukti...

Man pasisekė. Netoliese pamačiau degalinę ir sustabdžiau savo vežėčias. Man reikėjo galvoti apie ką nors kitą, nes taip galėjau prarasti pusiausvyrą. Likau sėdėti mašinoje ir degalinės tarnautojo paprašiau, kad pripildytų benzino baką. Lu pajudino durelių rankenėlę ir iššoko. Ji kažką sumurmėjo vaikinui, ir šis parodė jai vieną pastatą. Ji dingo ir sugrįžo tik po dešimties minučių. Vaikino paprašiau, kad pripūstų padangą, ir užsakiau jam sumuštinį, kurio pats nebūčiau pajėgęs suvalgyti.

Lu atsisėdo į vietą. Aš užmokėjau vaikinui, ir jis sugrįžo į savo būstą miegoti toliau. Aš vėl įjungiau motorą, ir mes strimgalviais nurūkome keliu. Taip važiavome dar dvi valandas. Lu sėdėjo lyg įbesta. Atrodė, kad ji miega. Ji visiškai nusiramino, bet staiga subruzdo, atidarė stalčiuką ir šį kartą vienu mauku išgėrė tris stiklinaites viskio.

Dabar aš neištvėriau nepažiūrėjęs į ją su nuostaba. Aš bandžiau toliau vairuoti mašiną, tačiau nuvažiavęs dešimt mylių sustabdžiau ją įvažiavęs į poilsiui skirtą aikštelę. Dangų dar gaubė naktis, bet iš po

tamsios skraistės jau lindo aušra. Šiuose kraštuose vėjas buvo svečias. Aplink plytėjo giraitės, krūmai. Maždaug prieš pusvalandį mes pravažiavome kažkokį miestą.

Aš sustabdžiau mašiną, gurkštelėjau iš butelio ir pasakiau jai, kad išliptų laukan. Ji atidarė dureles ir paėmė savo krepšį; aš nusekiau iš paskos. Ji pasuko medžių link, sustojo jų nepriėjusi ir paprašė manęs cigaretės; deja, aš buvau palikęs jas mašinoje. Paprašiau jos, kad palauktų manęs; ji pradėjo raustis savo krepšyje ieškodama jų, bet aš tekinas jau bėgau prie mašinos. Paėmiau ir butelį. Jis buvo beveik tuščias, tačiau bagažinėje turėjau dar kelis.

Grįžtant atgal eiti buvo sunkiau, ir aš artėdamas prie jos pradėjau segioti; tuo metu išgirdau revolverio šūvį ir tuoj pat pajutau, kad mano kairioji alkūnė tarsi suskilo; ranka nusviro ties pilvu. Jeigu nebūčiau tuo metu segiojęsis kelnių, tai šitas daiktelis būtų pakliuvęs man į plaučius.

Dabar mintys sukosi galvoje žaibiškai. Po sekundės aš puoliau ją ir išsukau jai ranką, paskui iš visų jėgų kumščiu smogiau į smilkinį, kadangi ji norėjo man įkąsti. Deja, aš atsidūriau nepatogioje pozicijoje, be to, jaučiau siaubingą skausmą. Ji gavo tai, ko nusipelnė, ir susmuko ant žemės kaip negyva; bet aš dar nebaigiau savo darbo. Aš paėmiau revolverį ir įsidėjau į kišenę. Tai buvo 6,35 kalibro ginklas, toks pat, kaip ir mano, bet kalė gana gerai nusitaikė. Aš tekinas nubėgau prie mašinos, dešine ranka prilaikydamas kairiąją ir, matyt, atrodžiau kaip su kinietiška kauke. Buvau taip įsiutęs, kad net užmiršau, jog esu sužeistas.

Aš suradau tai, ko ieškojau - virvę - ir sugrįžau. Lu sujudėjo. Ją surišti galėjau tik viena ranka. Man labai skaudėjo, bet, kai baigiau darbą, užtvojau jai per veidą, nutraukiau nuo jos sijoną, suplėšiau megztinį bei vėl daužiau ją per veidą. Teko ją prilaikyti keliu, kol nutraukiau tą prakeiktą megztinį, vis dėlto man pavyko atsegti jo priekį. Pamažu švito; dalį jos kūno dengė tamsus medžių šešėlis.

Tą momentą ji pabandė prabilti ir pasakė man, kad aš nepermiegosiu su ja, jog ji ką tik paskambino Deksui ir paprašė, kad jis perspėtų "faraonus". Ji iš karto suprato, koks aš niekšelis, kai prabilau apie tai, kad reikia pribaigti jos seserį. Aš gardžiai nusijuokiau, tada ir ji pabandė išspausti kažką panašaus į šypseną. Aš smogiau kumščiu jai į žabtus. Jos krūtys buvo stangrios ir šaltos. Paklausiau, kodėl ji šovė į mane. Ji

pasakė, kad esu šlykštus negras. Tai ji sužinojo iš Deksterio ir važiavo su manimi tik todėl, kad norėjo perspėti Džiną; ji nekenčia manęs labiau už viską pasaulyje.

Aš vėl nusijuokiau. Mano krūtinėje tarsi daužėsi kalvio kūjis, rankos drebėjo, be to, iš kairiosios tekėjo kraujas.

Tada aš pasakiau jai, kad baltieji nužudė mano brolį ir kad mane sugauti bus ne taip lengva; šiaip ar taip, ji gaus savo porciją. Tai pasakęs, aš suspaudžiau vieną jos krūtį taip stipriai, kad ji vos nenualpo, bet ji tylėjo. Aš daužiau ją, kol neteko sąmonės. Paskui ji vėl atmerkė akis. Aušo rytas, ir dar blausioje šviesoje aš mačiau, kad jos akys blizga nuo ašarų ir įniršio. Aš pasilenkiau prie jos, ir, matyt, uosčiau ją kaip koks gyvulys. Tada Lu ėmė klykti. Aš įkandau jai į tarpukojį. Mano burna buvo pilna juodų, šiurkščių plaukų, aš trumpam palikau ją ramybėje, o paskui vėl įsisiurbiau - daug žemiau, kur oda švelnesnė. Aš prisiuosčiau jos kvepalų. Ji buvo pasikvėpinusi ir ten, bet žviegė ji kaip kiaulė. Nuo to riksmo mano kūnu bėgiojo skruzdėlytės. Aš sukandau dantis iš visų jėgų. Pajutau, kad į mano burną ima srūti kraujas; jos liemuo kilnojosi, nors ji ir buvo surišta virve. Mano veidas apsitaškė krauju ir aš šiek tiek priklaupiau ant kelių. Dar niekada nebuvau girdėjęs taip siaubingai rėkiančios moters. Netikėtai aš pajutau, kaip sperma išsiliejo man į kelnes. Tai mane dar labiau sukrėtė ir aš išsigandau: o jeigu staiga mus kas nors užkluptų? Brūkštelėjęs degtuką, pamačiau, kad ji visa kruvina. Galų gale ėmiau daužyti ją dešiniuoju kumščiu, iš pradžių į žandikaulį, kol išmušiau dantis, paskui žemiau - aš norėjau, kad ji liautųsi rėkusi. Aš sudaviau dar stipriau, o paskui nusmaukiau sijoną ir užkimšau burną. Tada aš atsisėdau jai ant galvos. Ji rangėsi kaip vikšras. Aš nesitikėjau, kad ji taip įnirtingai kovos dėl savo gyvybės. Tai mane dar labiau siutino. Dabar aš galėjau jai gyvai nunerti odą. Aš atsistojau, kad galėčiau ją pribaigti kojomis, ir visu kūnu užguliau į gerklę įgrūdęs savo batą. Kai ji jau nejudėjo, aš vėl pajutau, kad mano tarpukojis sušlapo. Mano keliai virpėjo, ir aš pats išsigandau, kad neatmesčiau galų.

XIX

Dabar man reikėjo paimti kastuvą ir kaplį bei užkasti ją, bet aš bijojau policijos. Aš nenorėjau, kad mane sučiupty nespėjus likviduoti Džinos. Aš negalėjau nuleisti rankų dėl mažylio, todėl atsiklaupiau ant kelių prie Lu. Atrišau virvutę, kuria buvau surišęs jai rankas: ties liemeniu buvo likę gilūs randai. Kaip ir visi numirėliai, ji suglebo, krūtys subliuško. Aš nenutraukiau sijono nuo jos veido. Nenorėjau daugiau jos matyti, pasiėmiau tik laikrodėlį. Aš norėjau turėti nors vieną jos daiktą.

Netikėtai susimąsčiau apie tai, kaip aš atrodau, ir nubėgau prie savo mašinos. Pažvelgęs į užpakalinį veidrodėlį, pamačiau, kad viskas lengvai pataisoma. Veidą apšlaksčiau viskiu, ranka jau nebekraujavo, mat aš buvau nutraukęs rankovę ir standžiai aprišęs ranką skarele. Aš vos nekaukiau iš skausmo, man labai skaudėjo: juk reikėjo sulenkti ranką. Iš bagažinės šiaip taip ištraukiau antrą viskio butelį. Tam sugaišau nemažai laiko. Saulė jau kilo. Paėmiau iš mašinos Lu paltą ir užmečiau ant jos lavono; aš nenorėjau tampyti šio daikto. Aš nejaučiau žemės po savo kojomis, bet rankos drebėjo mažiau.

Vėl sėdau prie vairo ir nuvažiavau. Spėliojau, ką ji galėjo pasakyti Deksui. Jos vapaliojimai apie policiją mane sudomino, tačiau rimtai aš nesusimąsčiau. Tai buvo kažkas tolima, kaip muzikinis filmas.

Aš geidžiau Džinos ir norėjau dar kartą patirti tai, ką patyriau žudydamas jos seserį. Tik dabar suradau tai, ko seniai ieškojau. Policijos, žinoma, aš bijojau, tačiau niekas negalėjo sutrukdyti man padaryti tai, ką buvau numatęs. Laikas buvo mano sąjungininkas. Jiems teks pabėgioti, kol sučiups mane. Man dar reikėjo nuvažiuoti beveik tris šimtus mylių. Mano kairioji ranka visiškai nutirpo ir aš lėkiau keliu kaip pamišęs.

XX

Kai iki vietos liko važiuoti maždaug vieną valandą, aš kai ką prisiminiau. Prieš akis iškilo ta diena, kai pirmą kartą į rankas paėmiau gitarą. Tai atsitiko pas kaimyną. Jis paslapčia mokė mane groti. Išmokau tik vieną melodiją - "Kai ateina šventieji", ją grojau darydamas pauzes ir pritardamas balsu. Vieną vakarą aš parsinešiau gitarą namo norėdamas padaryti siurprizą. Tomas pradėjo dainuoti kartu su manimi, o mažylis tarsi iš proto išsikraustė - jis ėmė šokti aplink stalą, paėmė lazdą ir pradėjo ją sukti. Tuo metu sugrįžo tėvas; jis dainavo bei juokėsi kartu su mumis. Gitarą aš grąžinau kaimynui, bet kitą dieną ant savo lovos radau naują - atsitiktinai nupirktą, bet visiškai neblogą. Ir kiekvieną dieną mokiausi ja groti. Gitara - tai instrumentas, kuris padaro mus tingius. Paimi ją, atlieki kūrinį, o paskui numeti šalin, pakvailioji ir vėl čiumpi, kad galėtum po vieno dviejų akordų paniūniuoti. Taip dienos prabėga labai greitai.

Aš atsikvošėjau, kai pakratė mašiną. Matyt, buvau užsnūdęs. Nejaučiau kairiosios rankos ir nežmoniškai norėjau gerti. Vėl stengiausi prisiminti senus laikus, kad galėčiau atsipalaiduoti, todėl norėjau kuo greičiau nusibelsti į sutartą vietą, kadangi mano širdis daužėsi kaip pašėlusi, o dešinioji ranka virpėjo ant vairo vos tik atsikvošėdavau. Vairuoti galėjau tik viena ranka. Įdomu, ką šią minutę daro Tomas; jis turbūt meldžiasi arba moko mažylius; paskui prisiminiau Klemą ir Baktono miestelį, kuriame pragyvenau tris mėnesius pelningai dirbdamas knygyne, paskui - Džikę ir tą momentą, kai suartėjau su ja vandenyje. Koks skaidrus buvo tą dieną vanduo. Džikė, tokia jaunutė, švelni ir nuoga, lyg kūdikėlis; ir staiga vėl prieš akis iškilo Lu bei jos plaukų kuokštelis tarpukojyje - juodas, šiurkštus; prisiminiau ir tai, ką jutau kandžiodamas ją, - lyg kažką švelnaus ir sūraus, karšto ir kvepiančio kvepalais; man vėl ausyse pasigirdo jos klyksmas, pajutau, kaip nuo kaktos varva prakaito lašai, ir negalėjau patraukti rankos nuo prakeikto vairo, kad galėčiau ja nusišluostyti. Man atrodė, kad skrandis prisipildė dujų, kurios spaudžia diafragmą, ir kad plaučiai tuoj išlėks į orą, o Lu, atrodė, rėkia man tiesiai į ausį.

Aš, matyt, važiavau aštuoniasdešimt penkių mylių per valandą greičiu, o gal šiek tiek greičiau; tai buvo viskas, ką galėjau išpešti iš mašinos, tačiau greitai riedėjau nuokalne ir pamačiau, kaip rodyklė nuo skaičiaus "du" peršoko prie skaičiaus "trys", o paskui - "keturi". Jau seniai išaušo. Dabar prasilenkdavau su kitomis mašinomis, kai kurias aplenkdavau. Ilgą laiką važiavęs su įjungtu signalu, dabar jį išjungiau; juk kelyje galėjau sutikti motociklais važiuojančius policininkus, o laiko buvo pakankamai, kad suspėčiau pasprukti nuo jų. Kai nuvyksiu, paimsiu Džinos mašiną, bet, Dieve maloningasis, kada aš nusibelsiu?..

Aš ėmiau snausti ir vos neužknarkiau kaip kiaulė. Norėdamas nuvažiuoti kuo greičiau, ties posūkiu nesumažinau greičio, padangos siaubingai sucypė. Mašina išvažiavo beveik į kairįjį kelio kraštą, bet avarijos pavyko išvengti. Aš vis dar lėkiau tarsi pamišėlis ir dabar juokiausi kaip linksmas mažylis, kai jis šoko aplink stalą niūniuodamas dainelę "Kada ateina šventieji..." Dabar man nebuvo taip baisu.

XXI

Privažiavus viešbutį, mane vėl ėmė purtyti tas prakeiktas drebulys. Buvo maždaug pusė dvyliktos. Džina turėjo laukti manęs po pusryčių. Aš atidariau dešiniąsias dureles ir išlipau pro tą pusę, kadangi labai skaudėjo ranką.

Viešbutis - vietinio stiliaus pastatas, buvo išdažytas baltai, žaliuzi tebebuvo nuleistos. Nors buvo jau spalio pabaiga, šiose vietose dar švietė kaitri saulė. Tai buvo toli gražu ne tokie ištaigingi rūmai, kaip skelbė laikraštis, bet geresnę, nuošalesnę vietą vargu ar galėjai surasti.

Aš suskaičiavau tuziną pastatų, esančių toliau nuo kelio, kuriuose galima buvo ir pavalgyti, ir mašiną sutvarkyti. Juose, matyt, laikinai apsistodavo sunkvežimių vairuotojai. Prisiminiau, jog miegamieji kotedžai būna šiek tiek toliau nuo viešbučio, ir pagalvojau, kad jie tikriausiai yra ties pagrindinės trasos posūkiu. Kelias staiga pasisuko, ir aš ne-

tikėtai vos nesusidūriau su Džinos mašina, stovinčia prie gana tvarkingos lūšnos. Aš įėjau nepasibeldęs.

Ji sėdėjo krėsle, lyg ir snaudė; atrodė nekaip, bet, kaip visada, buvo gražiai apsirengusi. Aš norėjau ją pažadinti, tačiau tuo momentu suskambo telefonas. Siaubingai išsigandęs prišokau prie jo. Mano širdis tarsi apmirė. Aš pakėliau ragelį ir vėl jį padėjau ant telefono aparato. Aš žinojau, kad skambinti galėjo tik Deksteris. Deksteris arba policija. Džina pasitrynė akis. Ji atsistojo ir pirmiausia aš pabučiavau ją taip, kad ji vos kvapą atgavo. Džina visiškai išsibudino, kai aš apkabinau ją per pečius norėdamas išsivesti iš čia. Tuo momentu ji pamatė tuščią mano rankovę.

- Kas atsitiko, Li?

Ji atrodė mirtinai išsigandusi. Aš nusijuokiau. Juokiausi ilgai.

- Nieko rimto. Nevykusiai pargriuvau išlipdamas iš mašinos ir susižeidžiau alkūnę.

- Jums bėga kraujas!

- Tai tik įdrėskimas... Eime, Džina. Prailgo man ta kelionė. Noriu pabūti su jumis dviese.

Ir vėl suskambo telefonas. Išgirdus skambutį per mano kūną tarsi perbėgo elektros srovė. Aš nesusivaldžiau, griebiau aparatą ir nutrenkiau jį ant grindų.

Paskui sutrypiau jį kojomis. Ir staiga man pasirodė, kad daužau batais Lu veidą. Mane išpylė prakaitas ir norėjosi sprukti. Pajutau, kad mano lūpos virpa; atrodžiau turbūt lyg pamišėlis.

Laimė, kad Džina nesispyriojo. Kai ji išėjo, aš paprašiau, kad sėstų į savo mašiną. Nuvažiuosim kur nors toliau, o paskui sugrįšim papusryčiauti, pasakiau. Atrodė, jog Džinai vis tiek, ji buvo vangi. Vėl buvo tarsi ne savo kailyje, matyt, dėl kūdikio, kurio laukėsi. Aš paspaudžiau akceleratorių. Mašina pajudėjo ir mes netikėtai atsilošėme į sėdynės atramas, tačiau viskas baigėsi laimingai. Tik išgirdęs motoro burzgimą - nusiraminau. Kažką pasakiau Džinai, norėdamas atsiprašyti dėl telefono. Ji prisiglaudė prie manęs ir padėjo galvą man ant peties.

Nuvažiavęs dvidešimt mylių, ėmiau ieškoti vietos, kur galėčiau sustoti. Kelias kilo į kalvą. Kai nusileisiu žemyn, bus kaip tik tinkama vieta, pagalvojau. Aš sustabdžiau mašiną. Džina išlipo pirmoji. Kišenėje užčiuopiau Lu revolverį. Aš nenorėjau iš karto juo pasinaudoti. Net vie-

na ranka aš galėjau pribaigti Džiną. Ji pasilenkė pasitaisyti batelį ir aš pamačiau iš po trumpo sijono kyšančias jos šlaunis, standžiai aptemptus klubus. Pajutau, kaip mano burna išdžiūvo. Ji sustojo prie krūmo. Prisėdus iš šios vietos kelio nesimatė.

Ji atsigulė ant žemės; aš pasismaginau su ja tuoj pat, bet ne iki galo. Pasistengiau nusiraminti, nors tas prakeiktas mano daikčiukas buvo labai įsiaudrinęs; man pasisekė patenkinti ją gana greitai. Kulminacijos momentu aš tariau.

- Ar jums visada taip gera, kai dulkinatės su kitos odos spalvos vyrais?

Ji nieko neatsakė. Ji tiesiog amo neteko.

- Kadangi mano gyslomis teka aštuntadalis negrų kraujo.

Kai ji atmerkė akis, aš nusijuokiau. Ji nieko nesuprato. Tada jai papasakojau istoriją apie mažylį, apie tai, kaip jis įsimylėjo mergaitę ir kaip jos tėvas bei brolis susidorojo su juo; pasakiau jai, ką norėjau padaryti Lu ir jai atkeršydamas už brolio mirtį. Pasirausęs kišenėje suradau Lu laikroduką ir parodžiau jai. Pasakiau, kad labai apgailestauju, neatvežęs jai sesers akių, nes po nedidelės mano procedūros jos veidas gerokai nukentėjo.

Man buvo sunku apie tai kalbėti. Ji gulėjo šalia manęs su užsmauktu ant pilvo sijonu. Aš pajutau, kaip per nugarą nubėgo skruzdėlytės, ir mano ranka suspaudė jos kaklą. Aš negalėjau tam pasipriešinti, tai buvo žodžiais nenusakomas jausmas. Paskui aš atleidau ranką ir beveik atsistojau. Jos veidas jau ėmė mėlynuoti, ji jau nejudėjo. Ji net nesipriešino, kai smaugiau, nors dar kvėpavo. Išsitraukiau iš kišenės Lu revolverį ir tiesiai į kaklą suvariau dvi kulkas; išsiveržė kraujas. Jis lėtai, su protrūkiais, švelniai čiurlendamas tekėjo srovele. Po vokais pamačiau siaurą baltą ruoželį, paskui ji keistai išsirietė, matyt, tai buvo mirties agonija. Apvertęs ją, kad daugiau nematyčiau veido, kol buvo dar šilta, aš padariau su ja tą patį, ką ir miegamajame.

Po to, matyt, aš netekau sąmonės. Kai atsigavau, ji buvo jau atšalusi ir aš negalėjau pajudinti jos iš vietos. Palikęs lavoną aš grįžau prie mašinos. Vos vilkau kojas, kažkas sublizgėjo prieš mano akis; sėsdamas prie Džinos mašinos vairo prisiminiau, kad viskis liko mano automobilyje ir mano sveikoji ranka vėl pradėjo drebėti.

XXII

Seržantas Kalogas padėjo ragelį ant rašomojo stalo.

- Mes negalime jo suimti, - pasakė jis.

Karteris palingavo galvą.

- Galima pabandyti.

- Neįmanoma teturint du motociklus areštuoti tipą, kuris su savo aštuoniasdešimt kilogramų sveriančiu automobiliu lekia šimto mylių per valandą greičiu!

- Galima pabandyti. Mes rizikuojame savo kailiu, bet pabandyti galime.

Berau kol kas tylėjo. Tai buvo aukštas, tamsiaplaukis, lieknas vaikinas. Jis kalbėjo nesklandžiai, su akcentu.

- Aš manau taip pat, - pasakė jis.

- Eime? - paklausė Karteris.

Kalogas pažiūrėjo į juos.

- Vaikinai, jūs rizikuojate savo kailiu, bet būsite paaukštinti pareigose, jeigu jums pasiseks jį sučiupti.

- Reikia sutramdyti prakeiktą negrą, kad jis neišnaikintų mūsų šalies piliečių ugnimi ir kalaviju, - pasakė Karteris.

Kalogas nieko neatsakė, tik pažiūrėjo į laikrodį.

- Dabar penkios valandos, - pasakė jis. - Jie paskambino prieš dešimt minučių... Jis turėtų pravažiuoti po penkių minučių... žinoma, jeigu pravažiuos, - pridūrė jis.

- Jis nužudė dvi merginas, - tarė Karteris.

- Ir garažo savininką, - pridūrė Berau.

Jis patikrino, ar vietoje ginklas, kuriam buvo skirta tabaluoti tarp šlaunų, ir pasuko durų link.

- Jį jau seka, - tarė Kalogas. - Naujausiais duomenimis, jie neatsilieka nuo jo. Viena mašina, pripildyta geriausio benzino, jau išvažiavo, tuoj išvažiuos ir kita.

- Greičiau nešdinkimės, - pasakė Karteris. - Sėsk už manęs, - pasiūlė jis Berau. - Paimkime vieną motociklą...

- Tai ne pagal taisykles, - užprotestavo seržantas.

- Berau moka šaudyti, - pasakė Karteris. - Kai važiuoji vienas, tuo pačiu metu negali ir važiuoti, ir šaudyti.

- Ką gi, sukitės, kaip išmanote! - pasakė Kalogas. - Aš nusiplaunu rankas.

"Indianas" staiga pajudėjo iš vietos. Berau įsikabino į Karterį, o tas vos neišlėkė į orą. Jie buvo susikabinę odiniu diržu.

- Pristabdyk, kai tik išvažiuosime iš miesto, - pasakė Berau.

- Tai ne pagal taisykles, - beveik tuo pačiu metu sumurmėjo Kalogas ir melancholiškai pažiūrėjo į Berau motociklą.

Jis patraukė pečiais ir sugrįžo į savo postą. Tuoj pat vėl išėjo ir pamatė, kaip tolsta didelio pro šalį pralėkusio balto "Biuiko" užpakaliniai ratai. Paskui jis išgirdo sireną ir pamatė "Kadilaką" besivejančius keturis motociklus, - vadinasi, jie keturiese, - ir mašiną, lipančią jiems ant kulnų.

- Prakeiktas kelias! - sumurmėjo Kalogas.

Šį kartą jis ilgiau pastovėjo lauke.

Jis klausėsi, kaip pamažu tilsta sirenų gausmas.

XXIII

Li nuolat judino žandikaulį. Jo dešinioji ranka nervingai sukinėjo vairą; jis iš visų jėgų paspaudė akceleratorių. Jo akys paraudo, prakaitas žliaugė per veidą. Šviesūs plaukai sulipo nuo dulkių ir prakaito. Nors jis ir įdėmiai klausėsi, sirenų gausmas už nugaros vos girdėjosi; kelias buvo labai nelygus, todėl į jį nešaudė. Pastebėjęs priešais motociklą, jis pasuko į kairę norėdamas jį aplenkti, bet motociklas išlaikė distanciją; jo mašinos priekinis stiklas staiga suskilo ir į veidą jam pažiro stiklo šukės - smulkūs gabalėliai. Lyginant su "Biuiku", motociklas atrodė tikra griuvena ir Berau nusitaikė taip tiksliai, lyg šaudytų į stendą. Li išgirdo dar dviejų šūvių garsus, bet kulkos nepasiekė tikslo. Dabar jis stengėsi

važiuoti zigzagais, kad į jį nepataikytų, bet priekinis stiklas dar labiau įskilo, šį kartą - ties jo veidu. Jis pamatė, kaip stipriai į vidų veržiasi oras pro dailiai išmuštą apvalią skylutę, kurią galėjo padaryti tik 45 kalibro šautuvas.

O paskui jam pasirodė, kad "Biuikas" pradėjo lėkti dar didesniu greičiu - jis artėjo prie motociklo; netrukus jis suprato, kad yra visai priešingai. Karteris važiavo lėčiau. Jo lūpose pasirodė keista šypsena, o koja lengviau spaudė akceleratorių. Mašiną ir motociklą skyrė dvidešimties metrų atstumas, paskui penkiolika, dešimt metrų - tada Li vėl paspaudė akceleratorių. Jis pamatė Berau veidą visai iš arti ir atšoko atgal nuo šūvio. Kulka pataikė į dešinįjį petį, tačiau jis sukandęs dantis aplenkė motociklą neišleisdamas vairo iš rankų; trūks plyš reikėjo atsidurti priekyje - tuomet jis niekuo nerizikuos.

Kelias staiga darė posūkį, o paskui plentas vėl buvo tiesus. Karteris ir Berau mynė Li ant kulnų. Jo pervargęs kūnas jautė mažiausią krustelėjimą. Jis pažiūrėjo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Akiratyje tebuvo tie du motociklai. Karteris sumažino greitį ir sustojo kelkraštyje, kad Berau atsisėstų patogiau. Jie negalėjo daugiau rizikuoti vėl stengdamiesi jį aplenkti.

Kelias šakojosi, dešinėje už šimto metrų Li pamatė kažkokį nedidelį pastatą. Didindamas greitį, jis pasuko mašiną į neseniai suartą dirvą. "Biuiką" smarkiai sumėtė ir mašina apsisuko šimto aštuoniasdešimties laipsnių kampu, bet Li pasisekė suvaldyti ją. Jis sustojo prie javų džiovyklos ir prisiartino prie durų. Dabar abiejose rankose jis jautė nežmonišką skausmą. Iš kairės rankos vėl tekėjo kraujas; ši prie kūno pririšta ranka jį kamavo labiausiai. Jis pasuko medinių laiptų, vedančių į palėpę, link ir įsikabino į turėklus. Jis vos neprarado sąmonės. Vis dėlto Li pavyko susirietus išstovėti ant kojų. Jis dantimis įsikabino į storą rauplėtą medį ir pusiaukelėje dusdamas sustingo. Jam į lūpą įstrigo rakštis. Tik tuomet jis suprato, kaip stipriai reikėjo sukąsti žandikaulį, kad burnoje pajustų tą sūrų šilto kraujo skonį, tą patį, kurį siurbė iš Lu kūno, iš jos prancūziškais kvepalais iškvėpinto tarpukojo. Jam vėl pasivaideno išdarkyta Lu burna ir jos sijonas, išteptas krauju. Vėl kažkas sumirguliavo jam prieš akis.

Varginančiai lėtai jis atsistojo įsikabindamas į turėklus; dar akimirka, ir lauke pasigirdo sirenos gausmas. Vis stiprėjantis jo galvoje Lu

klyksmas užgožė šį garsą. Atrodė, jog jis vėl žudo tą mergaitę, tokį pasitenkinimą jis jautė tol, kol pasiekė palėpę. Lauke triukšmas nutilo. Sunkiai, nesiremdamas dešine ranka, kurios mažiausias judesys kėlė jam skausmą, prišliaužė prie langelio. Priešais jį, kiek tik akys užmatė, plytėjo geltonas javų laukas. Saulė leidosi ir lengvas vėjelis šiureno žolę prie kelio. Kraujas sunkėsi į jo dešinę rankovę, jėgos pamažu silpo, paskui jis ėmė drebėti, kadangi vėl apėmė baimė.

Policininkai apsupo javų džiovyklą. Li išgirdo, kaip policininkai šaukė jį, ir jo burna plačiai prasivėrė. Jį siaubingai troškino. Jam sruvo prakaitas, ir jis norėjo sušukti jiems, bet jo gerklė išdžiūvo. Li pamatė aplink save kraujo balutę. Jis virpėjo kaip drebulės lapas ir kaleno dantimis, o kai išgirdo ant laiptų žingsnius, ėmė staugti; iš pradžių tai buvo silpnas riksmas, pamažu jis stiprėjo ir augo - Li pabandė ištraukti iš kišenės revolverį ir didelėmis pastangomis jam pavyko tai padaryti. Kūnu jis prisišliejo prie sienos, kuo toliau nuo skylės, iš kurios turėjo išdygti žmonės, vilkintys mėlynais mundurais. Li laikė revolverį, bet iššauti pritrūko jėgų.

Triukšmas pritilo. Tada jis liovėsi staugęs, o jo galva nusviro ant krūtinės. Jis kaip pro rūką matė kažkieno kūnus. Praėjo šiek tiek laiko ir kulkos pervėrė jo šlaunį. Li atsipalaidavo ir lėtai sugniužo. Kraujas srovele tekėjo iš burnos ant grubių džiovyklos grindų. Virvutė, prilaikiusi jo kairę ranką, paliko ant jos tamsų mėlyną ruožą.

XXIV

Kaimo žmonės vis dėlto jį pakorė, kadangi jis buvo negras. Prie kelnių, ties papilve, jie pakabino didelį kankorėžį, kuris visiems kėlė juoką.

Vianas B.

Vi-08 Aš ateisiu nusispjauti ant jūsų kapų: Romanas / Iš rusų k. vertė N. Storyk. - K.: Europa, 1994. - 96 p. (Bestseleris; 24)

ISBN 9986-436-69-9

Pagrindinis šio amerikiečių rašytojo romano herojus Li Andersonas, kurio gyslomis teka negrų kraujas, dega rasine neapykanta baltiesiems, nuo kurių kitados nukentėjo jo šeima. Pobūvyje susipažinęs su kilmingomis panelėmis Eskvit, jis ima regzti žiaurų jų nužudymo planą.

UDK 820(73)-3

Borisas VIANAS
AŠ ATEISIU NUSISPJAUTI ANT JŪSŲ KAPŲ

Romanas

Iš rusų kalbos vertė Nijolė Storyk
Vyriausiasis redaktorius Jaroslavas Banevičius
Redaktorė Gailina Ligeikienė
Dailininkas Edmundas Unguraitis
Korektorė Iveta Skliutaitė
Kompiuteriu maketavo Algis Balčius

SL 774. Pasirašyta spaudai 1994 05 10. 6 apsk. leid. l. Formatas 60x90/16. Tiražas 10 000 egz. Užsakymo Nr. 2915

Kaina sutartinė

Išleido "Vasario" koncerno "Europos" leidykla, Laisvės al. 101a, 3000 Kaunas
Rinko ir maketavo "Vasario" techninis centras
Spausdino "Aušros" spaustuvė, Vytauto pr. 25, 3000 Kaunas

RENGIAMA SPAUDAI:

R. S. Prateris
Dingusios gražuolės byla

D. Boidas
Padangių plevėsos

K. Braunas
Lavonas

ISBN 9986-436-69-9